

หน้าพระทัยดีเลิศ ของพระเจ้า

จ. คริสเตียน ไวซ

น้ำพระทัยดีเลิศ
ของพระเจ้า

โดย
จี. คริสเตียน ไวซ์

โอ.เอ็ม.เอฟ.
135 ถนนปั้น สีลม กรุงเทพฯ

คำนำ

พระวณะของพระเจ้าได้ทรงสอนถึงน้ำพระทัยของพระเจ้าที่มีต่อชีวิตคริสเตียนแต่ละคนไว้
อย่างชัดเจน พระเจ้ามิได้ทรงขอร้องให้เราทำสิ่งที่ถูกต้องโดยมิได้ทรงบอกกล่าวแก่เราไว้ก่อน พระองค์
ทรงขอให้ให้เราปฏิบัติพระองค์ด้วยสุดจิตสุดใจ และพระคำของพระองค์ก็บอกเราไว้ว่าเราควรทำ
อย่างไร

หนังสือนี้จะบอกคริสเตียนว่า เขาจะเรียนรู้จักน้ำพระทัยของพระเจ้าที่มีต่อชีวิตของเขาได้
อย่างไร และจะบอกได้ว่า เขาควรทำอย่างไรเมื่อพระเจ้าทรงขอให้เขาทำ หนทางเดียวที่เราจะถวาย
เกียรติยศแก่พระเจ้าได้คือ เชื่อฟังพระองค์อย่างจริงใจตลอดชีวิตของเรา เมื่อเราทำเช่นนี้เราจะทราบว่
น้ำพระทัยของพระองค์นั้นดีเยี่ยมกว่าที่เราจะรับทำตาม และน้ำพระทัยของพระองค์นั้นสมบูรณ์โดยแท้

โอ.เอ็ม.เอฟ.

กุมภาพันธ์ 1960

สารบัญ

บทที่ 1 พระเจ้าทรงกำหนดชะตาชีวิตแห่งบุตรทั้งหลายของพระองค์ -----	5
บทที่ 2 เราอาจทำผิดพลาดพระประสงค์ของพระเจ้าได้ -----	10
บทที่ 3 การไม่ปฏิบัติตามน้ำพระทัยของพระเจ้าคือการพลาดชีวิตอันอุดมสมบูรณ์ -----	14
บทที่ 4 พระเจ้าทรงปรารถนาที่จะสำแดงน้ำพระทัยให้ปรากฏแก่บุตรของพระองค์ -----	20
บทที่ 5 หลักสำคัญอันเป็นมูลฐานของชีวิตคริสเตียน -----	25
บทที่ 6 เรา รู้จักน้ำพระทัยพระเจ้าได้อย่างไร คำแนะนำเบื้องต้น -----	30
บทที่ 7 เรา รู้จักน้ำพระทัยของพระเจ้าได้อย่างไร (ต่อ) ขั้นเตรียมตัว-การถวายตัว -----	34
บทที่ 8 เรา รู้จักน้ำพระทัยของพระเจ้าได้อย่างไร (ต่อ) ขั้นเตรียมตัว – แยกจากโลก -----	40
บทที่ 9 เรา รู้จักน้ำพระทัยของพระเจ้าได้อย่างไร (ต่อ) ขั้นเตรียมตัว การมีใจมั่นอยู่ในฝ่ายวิญญาณ -----	46
บทที่ 10 บ่อเกิดของการคลใจ พระวอนะของพระเจ้า -----	53
บทที่ 11 บ่อเกิดของการคลใจ (ต่อ) คำยืนยันของพระวิญญาณบริสุทธิ์ -----	59
บทที่ 12 บ่อเกิดของการคลใจ (ต่อ) งานที่พระเจ้าทรงจัดเตรียม -----	65
บทที่ 13 วิธีของมูลเลอร์ -----	73
บทที่ 14 ทรงเรียกให้ทำงานรับใช้พระเจ้า -----	78
บทที่ 15 เราต้องนับว่าเราถูกตรึงตายกับพระคริสต์แล้ว -----	87

บทที่ 1 พระเจ้าทรงกำหนดชะตาชีวิตแห่งบุตรทั้งหลายของพระองค์

เมื่อใครเข้ามาเป็นคริสเตียน สิ่งแรกที่เขาควรสำนึกไว้ให้มั่นก็คือ ชะตาชีวิตของเขานั้นพระบิดาเจ้าได้ทรงกำหนดไว้อย่างแน่นอนตามเป้าพระประสงค์ของพระองค์แล้ว วิธีชีวิตของคริสเตียนไม่มีลักษณะดุดจกแปลกปลิวฟุ้งไปในอากาศเพราะแรงลม วิธีชีวิตคริสเตียนมีจุดหมายปลายทางพิเศษซึ่งจะต้องมุ่งไปให้ถึง วิธีชีวิตดังกล่าวแล้วนี้ได้กำหนดไว้แล้วอย่างชัดเจนโดยผีพระหัตถ์ อันประณีตของพระบิดาเจ้าผู้ทรงพระปรีชาสามารถอันล้ำเลิศ และบริบูรณ์ด้วยความรักแท้

เมื่อความจริงข้อนี้ได้ซึมซาบเข้าในความคิดจิตใจของบุคคลผู้นั้นเต็มที่แล้ว เรื่องการดำรงชีวิตแบบคริสเตียนก็มีความหมายใหม่สำหรับเขาทีเดียว หลายคนได้เปลี่ยนแปลงเป้าหมายแห่งชีวิตของเขาโดยสิ้นเชิง ในเมื่อได้ทราบความจริงดังกล่าวแล้ว เขาตระหนักดีว่าพระบิดาเจ้าได้ทรงจัดแผนชีวิตของเขาไว้พร้อมทุกอย่าง จึงสมควรที่จะแสวงหาช่องทางเพื่อทราบว่าแผนนั้นคืออะไร เมื่อความจริงอันมีค่านี้ได้ประจักษ์แก่ใจของเขาแล้ว ในทันทีนั้น เขาจะต้องรื้อร่น แสวงหาช่องทางเพื่อจะได้ทราบถึงน้ำพระทัยของพระเจ้าว่า คิเลศเพียงไร คือ “อะไรเป็นยอดเยี่ยม” (โรม 12:2)

อันวิสัยของมนุษย์นั้น ยากนักที่จะทำให้มีความกระตือรือร้นสนใจค้นหาสิ่งหนึ่งสิ่งใด ซึ่งเขาไม่แน่ใจว่ามีอยู่จริง แต่เราเชื่อได้อย่างสนิทในข้อเท็จจริงนี้ว่า พระเจ้าทรงตราแผนชีวิตของคริสเตียนแต่ละคนไว้เรียบร้อยแล้ว จงเร่งค้นหาอย่าหยุดยั้งจนกว่าท่านจะพบว่าแผนชีวิตของท่านซึ่งพระเจ้าทรงจัดไว้แล้วคืออะไรแน่

มีหลายทางที่จะพิสูจน์ให้เห็นประจักษ์ว่า พระเจ้าทรงมีเป้าหมายประสงค์ และแผนการสำหรับชีวิตสาวกแต่ละคนของพระองค์ไว้อย่างตายตัวแล้วจริง ๆ ธรรมชาติรอบตัวเราก็เป็นพยานได้ดีเท่ากับพระคริสตธรรมคัมภีร์เหมือนกัน จงพิจารณาดูเถิด สิ่งธรรมชาติทั้งปวงที่พระองค์ทรงเนรมิตพระองค์ยังทรงมีแผนการอันน่ามหัศจรรย์ไว้ถึงเพียงนั้น โลกชีวิตมนุษย์ซึ่งเป็นสิ่งประเสริฐที่สุดในบรรดาสิ่งสารพัดที่พระองค์ทรงเนรมิตสร้างสรรค์ขึ้น พระองค์จะไม่ทรงกำหนดแผนการที่วิเศษยิ่งขึ้นไปอีกอย่างไม่ต้องสงสัย และโดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับคนที่รักและอยู่ในโอวาทของพระองค์ เกี่ยวกับเรื่องนี้แล้วขอท่านอ่านบทเพลงสรรเสริญบทที่ 8 บท 19:1-16 และหนังสือโยบบทที่ 38,39 และพระธรรมอิสยาห์ 40:12-15 และ 55:8-10 หลังจากที่ได้เห็นสง่าราศีอันเรืองโรจน์ของจักรวาลซึ่งพระเจ้าทรงเนรมิตสร้างขึ้นด้วยการออกแบบอย่างครบถ้วนบริบูรณ์ตลอดจนแผนต่าง ๆ และลักษณะธรรมชาติอันสลับซับซ้อนซึ่งผู้ประพันธ์บทเพลงสรรเสริญได้อ้างไว้ว่าเป็นผีพระหัตถ์ของพระเจ้า ดูบทเพลงสรรเสริญ 8:3 แล้ว โลกยังมีคริสเตียนคนใดสงสัยอยู่อีกว่า พระเจ้าผู้ทรงเนรมิตสร้างสารพัดเหล่านี้ด้วยพระปัญญาอันเลอ

เลิกและทรงกระทำด้วยพระเจตนารมณ์อันแรงกล้า จะไม่ทรงมีเป้าหมายและทรงมีแผนการอันบริสุทธิ์สำหรับชีวิตคริสเตียนด้วยหรือ?

ในพระวจนะของพระเจ้า (พระคริสตธรรมคัมภีร์) ปรากฏหลักฐานมากมายซึ่งระบุว่าพระเจ้าทรงมีเป้าหมายและแผนการสำหรับชีวิตทุกชีวิตที่ทรงได้ไว้แล้ว กษัตริย์ดาวิดได้อธิษฐานทูลพระเจ้าว่า “ขอทรงโปรดฝึกสอนข้าพเจ้าให้ประพฤติตามพระทัยของพระองค์ เพราะพระองค์เป็นพระเจ้าของข้าพเจ้า” บทเพลงสรรเสริญ 143:10 ในพระธรรมโรม 12:1,2 อาจารย์เปาโลได้แนะนำบรรดาคริสเตียนทั้งหลายให้ “ถวายตัวแก่พระองค์เป็นเครื่องบูชาอันมีชีวิตอยู่...เพื่อท่านทั้งหลายจะได้สังเกตรู้จักน้ำพระทัยของพระเจ้าว่า อะไรดี อะไรเป็นที่ชอบ และอะไรดีชิดเยี่ยม” ท่านผู้นี้ยังได้กล่าวไว้ในหนังสือเอเฟซัส 5:17 ว่า “เหตุฉะนั้นอย่าเป็นคนเขลา แต่จงเข้าใจว่า น้ำพระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้านั้นเป็นอย่างไร” และในโคโลสี 1:9 อัครสาวกผู้เดียวกันนี้ได้ประกาศว่า “เพราะเหตุนี้พวกเรา...ให้ท่านประกอบเต็มด้วยความรู้ถึงพระทัยของพระองค์” ในพระธรรมโคโลสีนี้เองเมื่อเราอ่าน 4:12 จะพบข้อความว่า “หวังจะให้ท่านทั้งหลายยั่งยืนจนถึงที่สำเร็จและบริบูรณ์ในการซึ่งชอบพระทัยพระเจ้าทุกสิ่ง” อัครสาวกเปโตรได้เขียนไว้ใน 1 เปโตร 3:17 ว่า “เพราะซึ่งท่านจะต้องทนทุกข์เพราะพฤติการณ์ที่ดีกว่าจะต้องทนอยู่เพราะพฤติการณ์ชั่ว ถ้าเป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้าอย่างนั้น” และในฮีบรู 10:36 ก็มีความว่า “ด้วยว่าท่านทั้งหลายต้องการความเพียรเพื่อว่าครั้งท่านกระทำให้น้ำพระทัยของพระเจ้าสำเร็จแล้วท่านจะได้รับ (รางวัล) ตามคำทรงสัญญา” เมื่อชาวคริสเตียนที่เมืองกายซาโรอา ได้ทราบคำทำนายของอะมะโบว่า อาจารย์เปาโลจะถูกจับตัวไปจองจำที่กรุงเยรูซาเล็มก็เป็นทุกข์ ตอนแรกจึงพากันห้ามปรามอาจารย์เปาโลไม่ให้เดินทางไปยังกรุงเยรูซาเล็ม แต่ครั้งเห็นว่าอาจารย์เปาโลตั้งใจมั่นคงแล้วว่า ถึงอย่างไรก็จะไป เขาก็กล่าวว่า “ขอให้ขึ้นไปตามพระทัยพระเจ้าเถิด” กิจการ 21:14 พระสัญญาอันประเสริฐใน 1 ยอห์น 2:17 ทำให้เราไม่อาจมองข้ามไปเสียได้คือ “โลกนี้กับความใคร่ (อารมณ์ปรารถนา) ของโลกกำลังผ่านพ้นไป แต่ผู้ที่ประพฤติพระทัยของพระเจ้าคงจะตั้งอยู่นิตย์”

ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ เราจะเห็นชีวิตตัวอย่างของหลายคนซึ่งพระเจ้าทรงเลือกสรรให้ปฏิบัติกิจการพิเศษต่าง ๆ และชีวิตเหล่านั้นดำรงอยู่ตามพระทัยของพระเจ้าโดยแท้ พระคริสตธรรมคัมภีร์ใหม่กล่าวถึงชีวิตหนึ่งซึ่งเป็นตัวอย่างสำคัญที่สุด นั่นคือของพระเยซูคริสต์เจ้าผู้เป็น “บุตรมนุษย์” และเป็น “ผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์” พระกานินิดและพระชนม์ของพระองค์ทั้งหมดดำเนินไปตามแผนและเป้าหมายอันแน่นอนของพระเจ้าอย่างแท้จริง ขอย้อนกล่าวถึงเมื่อก่อสร้างโลกครวมเมื่อพระคริสต์ถวายตัวจุติลงมาเพื่อไถ่บาปมนุษย์ชาติทั้งมวล ครั้งนั้นพระองค์ได้อธิษฐานทูลพระบิดาเจ้าว่า “ดูเถิดข้าพเจ้ามาเพื่อจะให้น้ำพระทัยของพระองค์สำเร็จ” ฮีบรู 10:9 น้ำพระทัยของพระเจ้าทรงปกครองพระเยซูคริสต์ตลอดเวลาที่ทรงพระชนม์อยู่ในโลกนี้ ตลอดพระชนมายุของพระองค์ ไม่ว่าพระองค์จะตรัส

ด้วยพระวาจา หรือทรงกระทำสิ่งใด ๆ ได้ทรงยึดเอาน้ำพระทัยของพระเจ้าเป็นจุดหมายทุกประการ ผู้เขียนหนังสือพระกิตติคุณมักจะกล่าวถึงคำตรัสและการกระทำของพระองค์ว่า “เพื่อพระคัมภีร์ซึ่งเขียนไว้แล้ว (ถึงน้ำพระทัยของพระเจ้าและแผนการไถ่บาป) จะสำเร็จ” ยอห์น 19:24 พระเยซูคริสต์เองได้ตรัสย่ำว่า “เพราะว่าเราได้ลงมาจากสวรรค์มิใช่เพื่อจะทำตามความประสงค์ (ฝ่ายเนื้อหนัง) ของเราเอง แต่เพื่อจะทำตามความประสงค์ของพระองค์ที่ทรงใช้เรามา” ยอห์น 6:38 “อาหารของเราคือ ที่จะทำตามพระทัยของพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา” ยอห์น 4:34 ฯลฯ ในสวนเกทเสมนี พระเสโทของพระองค์เป็นเหมือนโลหิต ขณะที่ทรงอธิษฐานด้วยความทุกข์หนัก เพราะไม้กางเขนเริ่มปรากฏขึ้นราง ๆ ในจิตสำนึกของพระองค์ และพระองค์ได้ร้องขึ้นว่า “แต่ขออย่าให้เป็นไปตามใจข้าพเจ้า ขอให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์เถิด” ลูกา 22:42

แต่บางคนอาจไม่นำคดีนี้มาใช้ปฏิบัติกับตนเอง และอาจแย้งว่า “เราเป็นเพียงคนธรรมดาสามัญ ผิดกับพระเยซูคริสต์มากนัก พระองค์เป็นราชบุตรของพระเจ้า และแน่นอนที่สุด พระองค์เสด็จลงมายังโลกนี้ตามแผนการจากเบื้องบนจะเอามาเปรียบเทียบกับเราหาได้ไม่” ถ้าเช่นนั้นขอให้เราดูชีวิตของมนุษย์ธรรมดาอย่างเดียวกับเราซึ่งจะนำมาเป็นอุทาหรณ์จากพระคริสตธรรมใหม่ ซึ่งเราจะเห็นได้อย่างชัดเจนว่า เขาดำเนินชีวิตไปตามพระประสงค์ของพระเจ้าจริง ๆ นั่นคือชีวิตของอัครสาวกเปาโล นับแต่วินาทีแรกที่ท่านผู้นี้พบพระผู้ช่วยให้รอด เปาโลได้กลับใจใหม่อย่างน่าพิศวง จิตวิญญาณของท่าน คร่ำครวญว่า “พระองค์เจ้าข้า ข้าพเจ้าจะต้องทำประการใด?” กิจการ 22:10 วาระเดียวกันนั้นเองทางเมืองคาเมเช็ก พระเจ้ากำลังตรัสอยู่กับสานุศิษย์ผู้หนึ่งชื่อ อะนาเนีย โดยมีพระประสงค์จะให้อะนาเนียเป็นเครื่องมือให้นำพระประสงค์ของพระองค์ไปแจ้งแก่เขาโลชาวเมืองตาระโซ อะนาเนียทูลคัดค้านเพราะมีใจหวาดหวั่นต่ออำนาจของเขาโล ผู้เป็นตัวละครสำคัญขบเคี้ยวขมเหงคริสเตียน พระเจ้าทรงอธิบายแก่อะนาเนียว่า “จงไปเถิด เพราะว่าคนนั้นเป็นภานะที่เราได้เลือกสรรไว้สำหรับจะนำนามของเราไปยังคนต่างชาติ กษัตริย์ และพวกอิสราเอล เพราะว่าเราจะสำแดงให้เขาเห็นว่า เขาจะต้องทนทุกข์ลำบากเท่าใดเพราะนามของเรา” กิจการ 9:15,16 ด้วยประการฉะนี้ นับแต่วาระแรกที่เขาโลบังเกิดใหม่ พระเจ้าก็ทรงเผยให้เห็นภาพอนาคตของตนเองโดยถนัดชัดเจน ตั้งแต่นั้นมาชีวิตของเขาก็ดำเนินไปตามแผนการที่พระเจ้าได้ทรงกำหนดไว้ เปาโลได้นำพระนามของพระเยซูคริสต์ไปเผยแพร่แก่ชาวต่างประเทศ จนได้ชื่อว่าเป็นอัครสาวกคนสำคัญคนแรกที่ทำกรอยู่ท่ามกลางชาวต่างประเทศทั้งยังได้กล่าวเป็นพยานต่อพระพักตร์ “กษัตริย์” และขุนนาง อาทิเช่น กษัตริย์อะมะริปา เฟลิกซ์ เฟสโต เซเรเนียวเปาโล และบรรดาเจ้าผู้ครองนครอื่น ๆ อีกหลายต่อหลายองค์ และที่สุดก็ได้ไปยืนอยู่เฉพาะพระพักตร์กายซาเอง อัครสาวกเปาโลได้นำพระคริสต์ไปประกาศแก่ชาวอิสราเอลทั่วทุกแห่งที่พวกเขาเหล่านั้นอาศัยอยู่ และเปาโลต้อง “ทนทุกข์ลำบากมากมายเพราะพระนามพระเยซูคริสต์” ตามที่พระ

คริสตธรรมคัมภีร์ได้บรรยาย เรื่องราวแห่งชีวิตของเปาโลไว้-ชีวิตของเปาโลทั้งหมดดำเนินไปตรงตาม เป้าหมายและแผนการของพระเจ้าทุกประการ น่าสนใจที่จะสังเกตว่างานประกาศพระนามพระเยซู ท่ามกลางชาวต่างประเทศเริ่มต้นอย่างไร เรื่องนี้มีปรากฏอยู่ในหนังสือกิจการบทที่ 13 เมื่ออ่านข้อ 2,3 จะพบเนื้อความดังต่อไปนี้ “เมื่อคนเหล่านั้นกำลังนมัสการพระเจ้าและถือศีลอดอาหาร พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ตรัสสั่งว่า “จงเลือกบารนาบากับเซาโลตั้งไว้สำหรับซึ่งเราจะเรียกให้เขาทำนั้น” เมื่อถือศีลอดอาหารและอธิษฐานแล้งจึงวางมือบนบารนาบากับเซาโล แล้วก็ใช้ท่านไป “ชีวิตและการทำงานอันยิ่งใหญ่ของเปาโลจึงเริ่มต้นด้วยการทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้าด้วยประการฉะนี้

ในพระคริสตธรรมเดิม เราจะเห็นว่าหลายคนมีชีวิตของเขาดำเนินไปตามน้ำพระทัยของพระเจ้าอย่างแท้จริงเช่นอับราฮัม ผู้ที่พระเจ้าทรงเรียกให้เป็นบิดาของชนชาติที่พระองค์ทรงเลือกสรรไว้ (ปฐมกาล 11,12) คูโยเซฟผู้พลัดถิ่น จงพิจารณาชีวประวัติอันผิดจากชีวิตมนุษย์ทั่ว ๆ ไป (ปฐมกาล 37-50) และสังเกตคู่อัยคำที่โยเซฟพูดกับบรรดาพี่ชายหลังจากที่ได้พลัดจากกันเวลานานปีแล้วว่า “พวกท่านได้คิดร้ายแก่เราจริง แต่ฝ่ายพระเจ้าทรงพระดำริให้เกิดผลดีอย่างที่บังเกิดในวันนี้แล้ว คือช่วยชีวิตมนุษย์เป็นอันมากให้รอด” ปฐมกาล 50:20 จงพิจารณาคูชีวิตโยเซฟตั้งแต่ต้นจนปลาย โดยอาศัยข้อความที่กล่าวมาแล้วนี้เป็นหลัก แล้วนำเอาสิ่งที่ดีนั้น ๆ เป็นแนวทางสำหรับปฏิบัติในชีวิตของท่านเอง โมเสสเป็นอีกผู้หนึ่งที่กล้ายืนหยัดถวายชีวิตของตนแก่พระประสงค์ และแผนการอันใหญ่หลวงของพระเจ้าโดยเด็ดขาด โยชูวาผู้รับช่วงงานสำคัญจากโมเสสก็อยู่ในลักษณะเดียวกัน นอกจากนี้ก็มี ดาวิด เอลียา อิสยาห์ ดาเนียล ขอนัน บัพติศโตและคนอื่น ๆ อีกมากมาย ฯลฯ

เมื่อพระเจ้าทรงสำแดงชีวิตตัวอย่างของบุคคลสำคัญหลายต่อหลายรายให้ท่านเห็นประกายแจ่มแจ้งว่า พระองค์ทรงมีพระประสงค์พิเศษสำหรับชีวิตของสาธุชนแต่ละคน ฉะนั้นอย่าสงสัยเลย พระองค์ทรงมีพระประสงค์ และแผนชีวิตสำหรับชีวิตของท่านซึ่งเป็นสาวกของพระองค์ไว้เรียบร้อยแล้ว เหมือนกัน พระเจ้าทรงกำหนดพระประสงค์ และแผนชีวิตของคริสเตียนแต่ละคนไว้อย่างแน่นอนเรียบร้อยแล้ว มิใช่เฉพาะแต่คริสเตียนกลุ่มน้อยเพียงไม่กี่คนที่พระองค์ทรงเลือกสรรไว้ให้มีอาชีพทาง “สอนศาสนา” เท่านั้นแท้จริงแล้วคริสเตียนทุกคนควรทำการเป็น “ผู้สอนศาสนา” โดยถวายชีวิตทั้งหมดของตนให้เป็นไปตามพระประสงค์ ของพระเจ้าด้วยใจรักนับตั้งแต่วันที่แรกที่กลับใจใหม่ จวบจนถึงวาระสุดท้ายแห่งชีวิต

บุรุษท่านหนึ่งได้กล่าวไว้ว่า “อย่าคิดว่าแผนการของพระเจ้านั้นมุ่งเฉพาะบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ เช่นคนคริสเตียนชั้นหัวหน้า หรือบรรดาศาสนทูต หรือครูสอนรวิวารศึกษา ฯลฯ เท่านั้น แท้จริงพระองค์ทรงเจือชนผู้ที่เป็นคริสเตียนทั้งหมด ตั้งแต่เล็กน้อยที่สุดจนถึงผู้ยิ่งใหญ่ที่สุด เพื่อให้ร่วมมือกับพระองค์ปฏิบัติภารกิจอันใหญ่หลวงนั้นจนถึงสัมฤทธิ์ผล (มัทธิว 28:18-20) พระเจ้าทรงมีพระ

ประสงค์ความช่วยเหลือของท่าน ท่านอาจคิดเสียว่าพระเจ้าทรงใช้เฉพาะผู้ที่พระองค์ทรงเจازงเรียกเท่านั้น แท้จริงพระองค์ทรงเรียกเราทุก ๆ คน เพราะตามพระราชโองการของพระองค์ว่า “ท่านทั้งหลายจงออกไปทั่วโลกประกาศกิตติคุณแก่มนุษย์ทุกคน” มาระโก 16:15 นั้น แท้ที่จริงยอมเล็งถึงคริสเตียนทั้งหมด ทันทีที่ท่านเป็นคริสเตียนท่านก็เป็นผู้ประกาศพระกิตติคุณของพระองค์ด้วยผู้หนึ่งแล้ว

อย่างไรก็ดี โปรดอย่าเข้าใจผิด ข้าพเจ้ามิได้กล่าวว่า คริสเตียนทุกคนควรพยายามจะเป็นผู้สอนศาสนาคริสเตียน หรือเป็นศาสนทูตประจำต่างประเทศ หรือให้ทำการเป็นผู้ประกาศพระกิตติคุณของพระเจ้าเป็นอาชีพ ถ้าพระเจ้าต้องพระประสงค์ที่จะให้ท่านรับใช้พระองค์อยู่แต่ภายในบ้านก็ไม่เป็นการเหมาะสมที่ท่านจะให้ท่านจะไปทำการประกาศพระกิตติคุณยังสถานที่อันอยู่ห่างไกล หรือถ้าพระเจ้าทรงปรารถนาให้ท่านเป็นนักธุรกิจแบบคริสเตียน ก็ไม่สมควรที่ท่านจะกระตือรือร้นไปเป็นนักเทศน์สอนศาสนา พระเจ้าต้องมีบุคคลประเภทต่าง ๆ ทำการ เป็นผู้แทนของพระองค์ พระเจ้าทรงมีพระประสงค์ใช้คริสเตียนทุก ๆ คน ไม่ว่าจะเป็นพ่อค้าพาณิช คนขายของ นักศึกษา แม่บ้าน หรือกรรมกร ขออย่าให้หลงผิดคิดแบ่งพรรคแบ่งพวก ระหว่างผู้ที่ทำการเป็นนักเทศน์อาชีพ กับบรรดาผู้ที่ทำการในวงการธรรมดาสามัญอื่น ๆ เพราะพระเจ้าทรงใช้คนทุก ๆ คน ดังนั้นทุกคนจึงต่างมีความสำคัญด้วยกันทั้งสิ้น พระเจ้าคริสต์เรียกนายแพทย์คริสเตียน หรือครูคริสเตียนที่สอนอยู่ตามโรงเรียนต่าง ๆ เท่า ๆ กับทรงเรียกหมอสอนศาสนาเหมือนกัน

ท่านคิดหรือว่ามีบิดาคนใดบ้างไม่เคยมีเป้าหมายและแผนชีวิตสำหรับลูก ๆ ของตนอยู่ในสมองของเขาเลย? และมารดาที่ดีคนใดที่ปราศจากเจตจำนงและความใฝ่ฝันสำหรับชีวิตของลูกหญิงของเขา? ท่านลองวาดภาพบุรุษหนึ่งซึ่งไม่มีแต่ความปรารถนาและแผนชีวิตสำหรับหญิงที่เขาเลือกมาเป็นคู่ครองเลย? ถ้าหากว่าภักษัตริย์และผู้ครองประเทศไร้นโยบายและปราศจากความปรารถนาดี ทั้งไม่มีกฎหมายที่จะใช้ปกครองประชาชนพลเมืองเลย จะเป็นผู้ครองนครได้หรือ? นายทหารจะควบคุมบรรดาทหารที่อยู่ใต้บังคับบัญชาโดยไร้แผนการได้หรือ? นายจ้างไม่มีแผนการและแบบฉบับที่จะดูแลสั่งงานแก่พวกคนงานของตนมีหรือ? ชาวนาที่ไม่มีจุดประสงค์หรือไม่มีความมุ่งหมายใด ๆ เลยในฝันนาของตนเลย ท่านเคยได้เห็นบ้างไหม? และเถาองุ่นซึ่งไม่นำพาดอกกิ่งก้านของตนเลยมีบ้างไหม? ถ้าเป็นไปได้แล้ว ไชริ์ ท่านก็อาจคิดด้วยว่าพระเจ้าคงไม่ทรงมีแผนใด ๆ สำหรับชีวิตของท่านเหมือนกัน ตัวอย่างที่ยกมาอ้างในพระคริสตธรรมคัมภีร์ก็เพื่อ เป็นเครื่องหมาย ใช้เปรียบเทียบให้เห็นถึงความสัมพันธ์ซึ่งบรรดาคริสเตียนทั้งหลายพึงมีต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของตน

เหตุฉะนั้น คริสเตียนทั้งหลายจงทราบไว้ด้วยเถิดว่าพระเจ้าได้ทรงกำหนดเป้าหมายและแผนชีวิตของท่านไว้เรียบร้อยแล้ว

บทที่ 2 เราอาจทำผิดพลาดพระประสงค์ของพระเจ้าได้

เช้าวันหนึ่งขณะที่ข้าพเจ้ากำลังเป็นนักเรียนอยู่ในโรงเรียนพระคริสตธรรม พวกเราต่างตื่นตื้นตันกันมากเพราะอาจารย์ผู้หนึ่งซึ่งเข้ามาสอนในชั้นได้กล่าวขึ้นว่า “เกือบตลอดชีวิตของฉัน ๆ ได้ปฏิบัติงานดีที่สุดในอันดับรองของพระเจ้า” ต่อจากนั้นอาจารย์เล่าเรื่องราวในชีวิตของท่านซึ่งท่านรู้ว่าพระเจ้าพอพระทัยที่จะให้ท่านเล่าสู่พวกเราฟังสมัยเมื่ออาจารย์ยังหนุ่มอยู่ พระเจ้าได้ทรงเรียกท่านอย่างชัดเจนเพื่อให้ไปเป็นศาสนทูต แต่อาจารย์ไม่ปฏิบัติตาม ทั้งที่เชื่อว่าเป็นพระประสงค์ของพระเจ้าจริง ๆ แต่อาจารย์ไม่ปฏิบัติตาม กลับทำการสมรเสียด และเริ่มงานเพื่อตนเอง (ไม่คำนึงถึงพระประสงค์ของพระเจ้า) โดยเข้าไปเป็นพนักงานบัญชีในธนาคารแห่งหนึ่ง ความประสงค์ส่วนใหญ่ในชีวิตของอาจารย์ขณะนั้นคือ พยายามทำงานเพื่อเงิน และเพื่อมีบ้านที่น่าอยู่สักหลังหนึ่ง แม้ว่าพระวิญญูณบริสุทธิ์จะทรงเตือนใจท่านอยู่ตลอดเวลาท่านก็ยังไม่ปฏิบัติตาม เหตุการณ์เป็นอยู่เช่นนี้หลายปี จนกระทั่งวันหนึ่ง ขณะที่นั่งทำงานอยู่ที่ธนาคารท่านได้รับโทรศัพท์แจ้งข่าวว่า บุตรคนเล็กได้ประสบอุบัติเหตุถึงแก่ความตายเสียแล้ว กว่าคริสเตียนผู้นี้จะยอมจำนนต่อพระประสงค์ของพระเจ้านั้นก็ต้องได้รับบทเรียนอันแสนจะขมขื่นมาก่อน หลังจากที่ได้อ่านเวลาเช้าเฝ้าพระเจ้าตามลำพังอยู่หนึ่งคืน โดยอธิษฐานด้วยน้ำตาไหลและใจร้าวระทม ที่สุดอาจารย์ก็ยอมอ่อนน้อมและเชื่อฟังน้ำพระทัยของพระเจ้า แต่สายเกินไปเสียแล้วในการที่จะเดินทางไปทำการเป็นศาสนทูตประจำอยู่ที่แอฟริกา เพราะเหตุประตูด้านนี้ได้ปิดตายเสียแล้วเนื่องจากความคืดั้งในวัยหนุ่มของท่านเอง แม้ว่าจะทราบดีว่าพระเจ้าทรงเรียกคนแล้วครั้งหนึ่งก็ตาม

ณ บัดนี้อาจารย์จะอย่างไรต่อไป? ยอมถวายตัวแก่พระเจ้าด้วยความอ่อนน้อมถ่อมใจและด้วยใจบอบช้ำและเศร้าโศก ท่านได้ทูลขอพระเจ้าให้ทรงโปรดทำลายเครื่องพันธนาการชีวิตอันคืดั้งเสียแล้วจะทรงป็นให้เป็นการใดที่สุดแท้แต่พระองค์ พระเจ้าทรงสดับฟังคำอธิษฐานของอาจารย์จึงได้ทรงประกอบภารกิจอันเป็นคุณประโยชน์ และบังเกิดผลแน่นอนให้ท่านกระทำจนตลอดชีวิตที่เหลืออยู่ อาจารย์จึงกลายเป็นกำลังสำคัญในการสั่งสอนอบรมช่วยเหลือคนอื่น ๆ ที่จะเดินทางไปเป็นศาสนทูตในที่ต่าง ๆ ทั่วโลก ระหว่างที่อาจารย์ได้เล่าถึงสาเหตุที่ท่านทำผิดพระประสงค์อันดีเยี่ยมของพระเจ้าในครั้งแรกซึ่งทรงเลือกสรรให้แก่ชีวิตของท่าน ท่านได้เล่าพลางน้ำตาไหลไปพลาง บัดนี้อาจารย์ของข้าพเจ้าผู้นี้คงใช้ชีวิตของท่านปฏิบัติงานดีที่สุดในอันดับสองของพระเจ้าอยู่

ต่อจากนั้น ข้าพเจ้าได้พบกับบุคคลอีกหลายคน ซึ่งได้กล่าวเป็นพยานคล้ายคลึงกัน โดยปกติคำพยานเหล่านี้มักมีน้ำตาแห่งความขมขื่นระคนอยู่ด้วยเสมอ เพราะชีวิตของบางคนมิได้เป็นไปตามที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงมุ่งหมายไว้แต่เดิม ถึงกระนั้นพระองค์ก็ยังมีหนทางปลายทางที่จะทรงใช้สอยมนุษย์

แม้กระทั่งบุคคลที่ประกอบกรรมทำผิดบาปและหลงเดินเลยประตูชัย อันเป็นทางเดียวที่จะนำไปสู่พระ
ประสงค์อันดีเลิศของพระเจ้า การที่ใครทำผิดพระประสงค์อันยอดเยี่ยมซึ่งพระเจ้าทรงมีต่อชีวิตของเขา
นั้น ย่อมเป็นเรื่องเศร้าสลดใจยิ่งนัก เพื่อป้องกันมิให้ตัวท่านต้องทำผิดพลาดจากน้ำพระทัยดีเลิศใน
อันดับแรกของพระเจ้าเช่นนั้นด้วย จงอ่านข้อความและคำพยานเหล่านี้ให้ละเอียดถี่ถ้วน พระเจ้าอาจใช้
ชีวิตของใครก็ได้ถ้าหากเจ้าของยินยอมถวายตัวไว้ในพระหัตถ์ของพระเจ้าแต่โดยดี ไม่จำกัดว่าจะจะเป็น
ในระยะใดของชีวิต แต่ขอให้เราได้อยู่ในบรรดาคนที่จะทำตามพระประสงค์ของพระเจ้า จงมอบกาย
ถวายชีวิตแก่พระองค์ตั้งแต่ต้นทางของชีวิต ณ บัดนี้เพื่อจะหลีกเลี่ยงเสียจากทางอ้อมซึ่งจะทำให้ชีวิต
ได้รับความปวดร้าวและความอับอายขายหน้าได้

พระคริสตธรรมคัมภีร์ได้กล่าวถึงบางกรณีที่น่าเศร้าใจไว้ด้วย คือเรื่องราวของบุคคลที่เห็นห่าง
จากน้ำพระทัยของพระเจ้า เช่น ซาอูล กษัตริย์แรกของชาติยูดา ซึ่งเป็นตัวอย่างสำคัญและน่าสลดใจยิ่ง
นัก ซาอูลเป็นผู้หนึ่งพระเจ้าทรงเลือกตั้งไว้เป็นกษัตริย์ครอบครองชาติอิสราเอลและเป็นผู้ที่ชาว
อิสราเอลได้เห็นดีเห็นชอบเลือกขึ้นด้วย (1 ซามูเอล 9:15-20, 10:1, 6, 10:17-24) ทุกสิ่งทุกอย่างสนับสนุน
ให้ซาอูลได้เป็นใหญ่เป็นโต เมื่อพระเจ้าได้ทรงเรียกท่านแล้ว ท่านก็ได้รับการเจิมและสวมมงกุฎเป็น
ผู้นำ เป็นแม่ทัพและเป็นกษัตริย์แห่งชนชาติอิสราเอล พระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้าเสด็จลงมาสวม
ทับท่าน เพื่อช่วยประคับประคองท่านให้ทรงทำงานสำเร็จด้วยดี แต่น่าอนาถภายหลังต่อมาด้วยอำนาจ
ของความหยิ่งยะโสและความริษยาอันร้อนแรง กษัตริย์ซาอูลก็ได้ทรงหันพระพักตร์ไปเสียจากวิถีทางที่
พระเจ้าทรงกำหนดไว้และทรงอวยพระพรให้ (1 ซามูเอล 13:9-14; 15:13-26, 35; 28:7-9; 31:3-5) พระ
วิญญาณบริสุทธิ์จึงเสด็จละทิ้งท่านไป พระเจ้าปฏิบัติเสกท่านเสีย ชีวิตบั้นปลายของท่านจึงประสบกับความ
หายนะ เสื่อมศักดิ์เสียศรี และจบลงด้วยการปลงพระชนม์ของพระองค์เอง บุรุษอื่นก็ได้รับเลือกให้เข้า
ปฏิบัติภารกิจสืบต่อจากกษัตริย์ซาอูลซึ่งเป็นผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกสรรไว้แต่แรก

กษัตริย์ซาโลมอนอีกผู้หนึ่งเป็นตัวอย่างที่น่าสลดใจยิ่งนัก แม้ว่าท่านจะเป็นกษัตริย์ของชนชาติ
อิสราเอลซึ่งครองราชย์อยู่เป็นเวลาช้านานมาก ทรงมีความเฉลียวฉลาดปราดเปรื่องที่สุดในโลก และ
ปฏิบัติตามน้ำพระทัยของพระเจ้าทุกประการ แต่ภายหลังท่านก็ยังยอมให้ความลุ่มหลงในอิสตรี และ
ทรงคล้อยตามความปรารถนาของเนื้อหนัง ซึ่งชักจูงท่านให้ดำเนินไปในทางผิด เพราะไม่ทรงเชื่อฟัง
พระเจ้า ทรงกระทำการผิดพลาดต่าง ๆ พระเจ้าจึงตรัสแก่ท่านว่า เมื่อพระองค์ท่านสวรรคตไปแล้ว พระ
ราชาอาณาจักรของพระองค์ท่านต้องถูกแบ่งแยกออกเป็นสองประเทศ การแบ่งแยกนี้ควรจะได้กระทำใน
รัชสมัยของพระองค์ท่านเอง แต่เพราะพระเจ้าได้ทรงสัญญาไว้ต่อกษัตริย์ดาวิด พระราชาบิดาของ
พระองค์ท่านว่า พระองค์จะทรงอวยพระพรให้แก่กษัตริย์ซาโลมอน มีหลายคนที่มีสภาพเช่นเดียวกับ
กษัตริย์ซาโลมอน แม้ว่าจะมีปัญญาฉลาดเฉลียวล้ำเลิศสักเพียงไรก็ยังกระทำผิดน้ำพระทัยของพระเจ้า

เพราะกลุ่มหลงในสตรีบางคน ข้าพเจ้าจะขอกว่าเฉพาะบางคนที่ไม่เอาใจใส่ในน้ำพระทัยของพระเจ้าทั้ง ๆ ที่ทราบดี พระองค์มีพระประสงค์จะให้ทำประการใด เช่นทำการสมรสกับหญิง หรือชายซึ่งไม่มีวันจะเดินไปตามทิศทางที่พระเจ้าทรงจัดสรรไว้ให้ บางคนยอมมอบสิ่งสารพัดถวายแด่พระเจ้า แต่ก็ยังไม่ประสงค์จะให้พระเจ้าทรงเลือกเฟ้นหาผู้ครองร่วมชีวิตให้ตน เพราะเหตุนี้ จึงทำให้ชีวิตทั้งชีวิตของตนต้องเสียหาย นอกจากนั้นยังมีตัวอย่างที่น่าเศร้าใจของบุรุษบางคน ซึ่งปรากฏว่าสมัยหนึ่งได้มอบถวายชีวิตปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระเจ้าด้วยความสัจซื่อ และติดตามพระองค์ไป แต่แล้วก็กลับตกไปอยู่ในความผิดบาป เช่น ทำการล่วงประเวณีเป็นต้น ชีวิตอันประกอบด้วยความดีงามของตนก็ต้องเสื่อมโทรมไป ตัวอย่างเช่น

เรื่องกษัตริย์อูซียา ในหนังสือ 2 เศสะโลนิกา บทที่ 26 มีข้อความดังต่อไปนี้: เมื่ออูซียาขึ้นเสวยราชย์นั้น อูซียามีพระชนมายุได้สิบหกพรรษา ท่านได้ครอบครองที่กรุงเยรูซาเล็ม 52 ปี...ท่านได้ประพฤติเป็นการชอบต่อพระเนตรพระเยโฮวาห์...ท่านได้ตั้งพระทัยแสวงหาพระเจ้า...ท่านได้แสวงหาพระเยโฮวาห์นานเท่าไร พระเจ้าก็ทรงบันดาลให้ท่านมีความเจริญนานเท่านั้น...ท่านก็มีชื่อเสียงเลื่องไป ด้วยพระเจ้าทรงอุคหนุนให้ท่านเจริญขึ้นเป็นอย่างน่าอัศจรรย์จนตั้งมั่นคงได้ แต่เมื่อมีความเจริญเป็นปีกแผ่นแล้วท่านก็มีใจยังทำการชั่ว ได้ล่วงละเมิดต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ และได้เสด็จไปในพระวิหารของพระเยโฮวาห์ มีพระประสงค์จะเผาเครื่องหอมถวายที่แท่นสำหรับเผาเครื่องหอม อิศริยาห์ ผู้เป็นปุโรหิตพระเยโฮวาห์...ได้ตามเสด็จเข้าไปด้วย และได้ทูลห้ามกษัตริย์อูซียาว่า “มิใช่หน้าที่ของพระองค์ท่านที่จะเผาเครื่องหอมถวายแก่พระเยโฮวาห์ แต่เป็นหน้าที่ของปุโรหิต ซึ่งเป็นตระกูลของอาโรน คือเป็นคนเฉลิมตั้งไว้สำหรับเผาเครื่องหอมถวายขอพระองค์ท่านจงเสด็จไปจากห้องบริสุทธิ์นี้เถิดด้วยพระองค์ได้ทำล่วงเกินแล้ว”...อูซียาก็กริ้ว...และขณะที่ทรงกริ้ว โกรธพวกปุโรหิตอยู่นั้น ในทันใดนั้น โรคเรื้อนก็เกิดขึ้นที่พระพักตร์...ส่วนอิสริยาห์ ปุโรหิตใหญ่ ได้ตรวจดูแล้วเห็นว่าพระองค์ทรงเป็นโรคเรื้อนขึ้นที่พระพักตร์แล้วจึงบังคับให้รีบเสด็จออกไปเสียที่นั่น...เหตุนั้นพระเยโฮวาห์ทรงลงโทษพระองค์แล้ว กษัตริย์อูซียาทรงเป็นโรคเรื้อนตราบเท่าจนถึงวันสวรรคต และต้องประทับอยู่ในโรงพยาบาลโรคเรื้อน และต้องขาดจากพระวิหารของพระเยโฮวาห์ กษัตริย์ที่ตองคีนี่เมื่อทรงละทิ้งความดี โดยถอยห่างจากพระประสงค์ของพระเจ้า ก็ต้องทรงถูกลงโทษอย่างหนักแต่กระนั้นก็ยังได้รับอนุญาตให้คงเป็นกษัตริย์อยู่จนกระทั่งเสด็จสวรรคต

จงพิจารณาคู่ชีวิตของอับราฮัมอีกผู้หนึ่ง ซึ่งพระเจ้าได้ทรงกำหนดพระประสงค์และแผนชีวิตของท่านไว้แล้ว โดยจะทรงตั้งให้ท่านเป็นบิดาแห่งชนชาติที่พระเจ้าทรงเลือกสรรไว้ แต่เพราะอับราฮัมเกิดความสงสัยขึ้นในใจว่าตนกับนางซาราภรรยาหามีบุตรด้วยกันไม่ ไฉนพระประสงค์ของพระเจ้าจึงจะเป็นไปได้ ดังนั้น อับราฮัมจึงรับนางฮามาราสาวใช้ยิปต์ไว้เป็นอนุภรรยา และมีบุตรชายกับภรรยา

ใหม่คนหนึ่ง ความผิดของอับราฮัมในการขจัดชิ้นน้ำพระทัยของพระเจ้าครั้งนี้ เป็นเหตุให้เกิดผลเสียหายแก่ครอบครัวของอับราฮัมอย่างมากมาย เริ่มด้วยการทะเลาะเบาะแว้งของภรรยาทั้งสอง ต่อมาก็ระหว่างบุตรชายทั้งคู่ และต่อมากลางความเดือดร้อนอันร้ายแรงก็ยังคงมีอยู่ในระหว่างพงศ์พันธุ์ของอิสราเอล (อาหรับ) และพงศ์พันธุ์ของอิสราเอล (ยิว) ผู้เป็นลูกหลานของนางทั้งสอง ความยุ่งยากที่เกิดขึ้นในปาเลสไตน์ระหว่างพันปีที่ล่วงมาแล้วจนกระทั่งบัดนี้ ก็เป็นเรื่องระหว่างคนสองเผ่านี้เอง ชาวอาหรับคือลูกหลานสืบต่อมาจากนางฮามาร นั่นคือพงศ์พันธุ์ของอิสราเอล ศาสนาอะหะหมัดก็เกิดขึ้นจากชาวอาหรับนี้แหละ ศาสนานี้ได้ขัดขวางพระกิตติคุณของพระเยซูคริสต์อย่างสำคัญในท้องถิ่นต่าง ๆ หลายแห่ง อับราฮัมได้กระทำผิดต่อน้ำพระทัยของพระเจ้าในสิ่งที่นับว่าสำคัญมากข้อหนึ่ง ยังผลให้โลกทุกวันนี้ต้องพลอยรับกรรมอันน่าอนาถใจไปด้วย ถ้าในชีวิตของท่าน (ผู้อ่าน) ท่านได้กระทำผิดพระประสงค์ของพระเจ้าด้วยผู้หนึ่ง อาจมีผลอันน่าเศร้าสลดใจอย่างใดบังเกิดขึ้นได้บ้าง?

บุคคลเหล่านี้บางคนมิได้ประพฤติตามน้ำพระทัยของพระเจ้า เพราะขาดการเสียสละประโยชน์สุขส่วนตัว บางคนเป็นเพราะความอ่อนแอตามสันดานของมนุษย์ บางคนเพราะจิตใจไม่เชื่อฟัง และบางคนก็เป็นเพราะสงสัยและเคลิบเคลิ้มหลงใหล ดังเช่นกรณีของอับราฮัม แต่ผลลัพธ์นั้นก็เหมือน ๆ กันแม้จะเป็นคนของพระเจ้าแต่ก็อาจการทำผิดพลาดจากพระประสงค์ของพระเจ้าได้ เพราะมูลเหตุอย่างเดียวกัน คือขาดการเสียสละและมีความอ่อนแอเยี่ยงมนุษย์ธรรมดาทั่ว ๆ ไป มีเจตนาไม่เชื่อฟัง หรือมีเจตนาที่ไม่เข้าใจ ขอให้เราทั้งหลายพึงสังวรณและระมัดระวังให้จงหนัก เพื่อจะมีต้องตกเข้าไปอยู่ในกลุ่มคนที่เต็มไปด้วยความเศร้าเสียใจเนื่องจากเดินทางผิด การกระทำผิดน้ำพระทัยของพระเจ้านั้นเป็นสิ่งที่อาจเป็นไปได้ ดังนั้นขอให้เราทั้งหลาย “จงระวังให้ดีในการประพฤติ อย่าให้เหมือนคนอับปัญญา แต่ให้เหมือนคนมีปัญญา...แต่จงเข้าใจน้ำพระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้านั้นเป็นอย่างไร” เอเฟซัส 5:15 แล้วดำเนินมุ่งหน้าไปตามนั้นเถิด

บทที่ 3 การไม่ปฏิบัติตามน้ำพระทัยของพระเจ้าคือการพลาดชีวิตอัน

อุดมสมบูรณ์

พระเจ้าทรงมีพระประสงค์จะให้บรรดาบุตรทั้งหลายของพระองค์ ได้ชื่นชมในชีวิตอันอุดมสมบูรณ์ พระเยซูคริสต์ทรงตรัสไว้ว่า “เราได้มาเพื่อเขาทั้งหลายจะได้ชีวิตและจะได้ชีวิตนั้นครบบริบูรณ์” ยอห์น 10:10 และพระองค์ได้ทรงตรัสถึงสิ่งอื่น ๆ ซึ่งมีความหมายในทำนองเดียวกันนี้อีกหลายประการ “เรามอบความสุขไว้แก่ท่านทั้งหลายความสุขของเรา ๆ ให้แก่ท่าน เราให้แก่ท่านไม่เหมือนโลกให้ อย่าให้ใจของท่านเป็นทุกข์ อย่ากลัวเลย” ยอห์น 14:27 “ผู้ใดที่เข้าสนิทอยู่ในเรา และเราเข้าสนิทอยู่ในเขา ผู้นั้นจะเกิดผลมาก” ยอห์น 15:5 “ถ้าท่านทั้งหลายเข้าสนิทอยู่ในเรา และถ้อยคำของเราฝังอยู่ในท่าน ๆ จะขอสิ่งใดซึ่งท่านปรารถนา ก็จะได้สิ่งนั้น พระบิดาของเราได้รับเกียรติยศเพราะสิ่งนี้ คือเมื่อท่านเกิดผลมาก” ยอห์น 15:7,8 “สิ่งเหล่านั้นเราได้บอกท่านทั้งหลายแล้ว เพื่อความยินดีของเราได้อยู่ในท่าน และความยินดีของท่านจะบริบูรณ์” ยอห์น 15:11 “ผู้ใดจะกินน้ำซึ่งเราจะให้ผู้นั้นจะไม่กระหายเป็นนิรันดร์ แต่...จะบังเกิดเป็นบ่อน้ำในตัวเขาพุ่งขึ้นถึงชีวิตเป็นนิรันดร์” 4:13,14 “ผู้ที่วางใจในเรา-แม้ว่าประกอบด้วย ชีวิตจะไหลออกจากภายในผู้นั้น” ยอห์น 7:38 ในบทเพลงสรรเสริญที่ 23 กษัตริย์ดาวิดได้ทรงวาดภาพซึ่งมีความหมายคล้ายคลึงกันคือ “ข้าพเจ้าจะไม่ขัดสน พระองค์ทรงโปรดให้ข้าพเจ้านอนลงในที่มีหญ้าเขียวสด ทรงนำข้าพเจ้าไปริมฝั่งแม่น้ำที่สงบเงียบ พระองค์ทรงโปรดให้จิตใจข้าพเจ้าฟุ้งขึ้นขึ้น...ข้าพเจ้าจะไม่กลัวอันตรายเลยเพราะพระองค์ทรงสถิตอยู่ด้วยข้าพเจ้าไม่ทันชก และทานพระกรของพระองค์ทรงประเล้าประโลมข้าพเจ้า...จอกดื่มของข้าพเจ้าเต็มล้นอยู่”

ข้อพระธรรมเหล่านี้ และที่ปรากฏอยู่ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ตอนอื่น ๆ อีกมากมายมิใช่คำมั่นสัญญาที่บอกถึงชีวิตอันสมบูรณ์ซึ่งพระเจ้าจะพระราชทานให้แก่คนของพระองค์ดอกหรือ? จากข้อพระธรรมเหล่านี้เราทั้งหลายจะแลเห็นชีวิตอันอุดมสมบูรณ์ ความสุขอันแท้จริงและความจริงยั่งยืนแห่งการบังเกิดผลมากมาย การสดุดีพระเจ้า ความร่าเริงยินดีอันถาวร และจิตวิญญาณที่อัมเอบ จอกดื่มที่เต็มล้นอยู่ ตามจินตนาภาพที่กษัตริย์ดาวิดได้วาดให้เราเห็นนั้นย่อมหมายถึงความสมบูรณ์ทั้งชีวิตนี้ และตลอดถึงชีวิตนิรันดร์ในอนาคตด้วย

ชีวิตเช่นที่กล่าวมาแล้ว นั้นเป็นไปได้จริง ๆ สำหรับบุตรของพระเจ้าทุกคน และเป็นสิทธิของพวกเขาอย่างแท้จริงด้วย เพราะพระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมไว้ให้แก่เขาเหล่านั้นตามที่ทรงสัญญาไว้แก่พวกเขาแล้ว พระเจ้าทรงมีพระประสงค์จะให้บุตรทั้งหลายของพระองค์ได้รับชีวิตบริบูรณ์ ถ้าเช่นนั้นเหตุใดจึงมีคริสเตียนน้อยคนนักที่ได้รับชีวิตบริบูรณ์นี้? เหตุใดจึงมีคริสเตียนน้อยเหลือเกินที่ได้รับความอัม

เอิบใจในพระคริสต์? เหตุใดจึงมีผู้ที่ติดสนิทกับพระเจ้าน้อยคนนัก? หรือจะกล่าวอีกนัยหนึ่งว่า เหตุใด
ศาสนิกย์ทุกคนจึงมิได้รับชีวิตสมบูรณ์ของพระเยซูเจ้า ซึ่งพระคริสตธรรมคัมภีร์มักกล่าวถึงอยู่เสมอ
รวมทั้งในคำพยานของชาวคริสเตียนด้วย? คำตอบก็คือ เขาเหล่านั้นมิได้ดำรงชีวิตอยู่ในขอบเขตที่พระ
เจ้าพึงประสงค์ คือมิได้กระทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้านั่นเองเขาจึงมิได้รับชีวิตสมบูรณ์

เมื่อคริสเตียนคนใดเห็นห่างจากน้ำพระทัยของพระเจ้า ไม่ว่าจะสืบเนื่องจากความอ่อนแอของ
มนุษย์ หรือการไม่เชื่อฟังคำโดยเจตนา หรือไม่ทราบถึงน้ำพระทัยของพระเจาก็ตาม เขาย่อมไม่มีโอกาส
ได้รู้รสความยินดีในชีวิตอันครบบริบูรณ์นั้นเลย ภรรยาซึ่งขาดความจงรักภักดีต่อความรักความ
ปรารถนาต่าง ๆ ของสามี โฉนจึงจะมีโอกาสได้กลมเกลียวจนเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกับสามีผู้ซึ่งรัก และ
สัตย์ซื่อได้เล่า? บุตรชายหนึ่งไม่อยู่ในถ้อยคำของบิดา จะได้รับความปราณีและความสนทนินอย่าง
แท้จริงจากบิดา ซึ่งบุตรชายคอยแต่เจตนาขัดความประสงค์ของบิดาอยู่เสมอได้อย่างไร? นักธุรกิจที่ไม่
สนใจว่าเพื่อนร่วมงานของตนจะมีความประสงค์อย่างไร ช้ำยังหมั่นละเมิดสิทธิของเพื่อนร่วมงานอยู่
เสมอ ๆ จะได้รับมิตรภาพและความสัมพันธ์อันดีจาก เพื่อนร่วมงานของตนได้หรือไม่? คนเราจะรักษา
ไมตรีจิตมิตรภาพระหว่างเพื่อนฝูงให้ดำรงอยู่ได้อย่างไร ในเมื่อฝ่ายหนึ่งไม่เอาใจใส่ต่อความประสงค์
ของอีกฝ่ายหนึ่งเลย หรือชอบกระทำที่อีกฝ่ายหนึ่งไม่พึงประสงค์ให้ตนกระทำ? ฉะนั้นใครดี คริสเตียน
ทั้งหลายซึ่งไม่เชื่อฟังและปฏิบัติตามน้ำพระทัยของพระเจ้าซึ่งทรงกำหนดไว้สำหรับชีวิตของตน
แน่นอนที่สุดว่าเขาเหล่านั้นจะไม่มีโอกาสได้รับพระพรอันอุดมและความปิติยินดีของชีวิตคริสเตียน
นี่คือข้อเท็จจริงซึ่งคริสเตียนทุกคนควรสำนึกไว้ให้จงหนัก

เมื่อคริสเตียนใด รับผิดชอบพิเศษต่าง ๆ ตามที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมไว้ให้แก่เขา และทรงมีพระ
ประสงค์จะให้เขามีส่วนด้วย ชีวิตของเขาจะต้องยึดมั่นอยู่ในสิ่งสำคัญสามสิ่งเป็นอย่างน้อย คือ 1. จะได้
สำเร็จซึ่งความปรารถนาอันแรงกล้าภายในใจของตน (สำหรับตนเอง) บทเพลงสรรเสริญ 23:5;63:5,6;
107:9 ยอห์น 4:13,14; 7:37; 14:27,๓๑ 2. ถวายเกียรติยศแก่พระเจ้า (สำหรับพระเจ้า) ยอห์น 15:8
มัทธิว 5:16 ,1 โครินธ์ 6:20 เอเฟซัส 1:6 3. นำความรอดและพระพรของพระเจ้าไปสู่ผู้อื่น (สำหรับเพื่อน
มนุษย์) กิจการ 4:13; 9:15, 1 โครินธ์ 4:9, 2 โครินธ์ 4:10,11 กาลาเทีย 1:16, 6:10 ฟิลิปปี 1:20 ลูกา
24:47,48 ฯลฯ ถ้าเราอ่อนน้อมยอมจำนนทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้ามากเท่าใด และดำเนินชีวิตของ
เราตามที่พระเจ้าทรงประสงค์มากแค่ไหน สิ่งสำคัญทั้งสามประการในชีวิตของเราก็จะบริบูรณ์ขึ้น
เท่านั้น แต่ถ้าเราเชื่อและปฏิบัติตามน้ำพระทัยของพระเจ้าน้อยลงเพียงไรเรารู้สึกว่าสิ่งสำคัญทั้งสามสิ่ง
อันมีอยู่ในชีวิตของเราได้ลดน้อยลงเพียงนั้น ทั้งนี้เราพอจะสังเกตได้โดยง่าย

1. พระกิตติคุณอันประเสริฐแห่งพระเยซูคริสต์นั้นพระเจ้าทรงฤทธิ์ทรงตั้งพระทัยให้อำนวย
ประโยชน์แก่มวลมนุษยชาติ เพื่อเป็นเครื่องสนองความต้องการภายในใจของเขาให้สมปรารถนา พระ

เยซูคริสต์ทรงตรัสไว้ว่า “บุคคลผู้ใดหิวกระหายความชอบธรรมก็เป็นสุข เพราะว่าเขาจะได้อิ่มบริบูรณ์”
มัทธิว 5:6 ข้อความในพระคริสตธรรมคัมภีร์ต่าง ๆ ซึ่งได้นำมากล่าวไว้แล้ว ย่อมพิสูจน์ให้เห็นชัดถึง
ความบริบูรณ์นี้ พระเจ้าทรงสร้างจิตวิญญาณของมนุษย์ให้มีแต่ความดิ้นรนกระวนกระวาย ไม่มีความ
พอใจและไร้ความอึดใจในสิ่งต่าง ๆ ซึ่งเป็นวัตถุทางโลก หรือฝ่ายเนื้อหนังแต่มีทางเดียวเท่านั้นที่จะทำ
ให้จิตวิญญาณของมนุษย์ได้รับความสุขสงบและได้รับความพึงพอใจ นั่นคือการหันเข้าหาพระเจ้าทางองค์
พระเยซูคริสต์ และดำรงชีวิตตามน้ำพระทัยอันยอดเยี่ยมของพระเจ้าซึ่งปรากฏในพระเยซูคริสต์ (1
เซสะโลนิคา 5:18) อันผลที่เกิดจากการหันเข้าหาพระเจ้าคือ “ความยินดีในความรอด” และ “สันติสุขใน
พระเจ้า” แต่ก็ยังมี “ความยินดีจนบอกไม่ถูก” และ “สันติสุขจากพระเจ้า” อันเกิดจากการที่เราดำเนิน
ชีวิตอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าทุก ๆ วัน และปฏิบัติตามน้ำพระทัยอันบริสุทธิ์ของพระองค์ บุคคลที่
ได้รับความรอดพ้นบาปแล้ว แต่ไม่ได้ดำเนินชีวิตด้วยความเชื่อฟังตามพระประสงค์ของพระเจ้า ก็อาจมี
ความสงบในพระเจ้าได้ แต่หาไม่ “ความสุขซึ่งประทานจากพระเจ้า” เข้ามาปกคลุมใจของตนไม่ หรืออีก
นัยหนึ่งเขาไม่มีความยินดีในพระคริสต์ท่วมท้นอยู่ในวิญญาณของผู้นั้น หากท่านต้องการให้สันติสุข
ของพระคริสต์ครอบครองจิตใจของท่าน (โคโลสี 3:15) ท่านก็ต้องให้น้ำพระทัยของพระเจ้าปกครอง
ชีวิตของท่านด้วย

มีคริสเตียนมากมายที่เกือบจะไม่เคยคิดถึงน้ำพระทัยของพระเจ้าซึ่งมีต่อชีวิตของตนเลย เพราะ
เหตุนี้เขาจึงมีความรู้แต่เพียงนิดหน่อยหรือบางทีก็ไม่มีรู้เรื่องเอาเลย ว่าชีวิตซึ่งเต็มไปด้วยสันติสุขและมี
ความอึดใจอย่างลึกซึ้งในพระเยซูเจ้านั้นหวานชื่นสักเพียงไร เมื่อพระคริสตธรรมคัมภีร์กล่าวถึงความ
สงบสุขซึ่งมีไว้สำหรับพลไพร่ของพระเจ้า (ฮีบรู 4:9) คนพวกนี้ไม่รู้เรื่องเลย และเมื่อเขาดำเนินชีวิตตาม
แนวของเขานี้ เขาก็ไม่เคยตั้งใจอยากรู้สักหนึ่งสิ่งใดที่เกี่ยวข้องกับความสงบสุขของพระเจ้า ซึ่งพระเจ้า
ทรงมีพระประสงค์ที่จะพระราชทานให้แก่คนของพระองค์

เมื่อชาวคริสเตียนได้อ่านชีวประวัติของบุคคล เช่น ฮัดสัน เทเลอร์ และยอร์ช มูลเลอร์ ต่างก็
รู้สึกว่าการดำรงชีวิตตามแบบของท่านทั้งสองนั้น ออกจะเกินสติปัญญาของคนธรรมดา นัก เหลือ
ความสามารถที่คนทั้งหลายจะเอาอย่างได้ แต่ที่แท้แน่นอนอะไรเล่าคือเคล็ดลับในชีวิตของคนทั้งสองนั้น?
มิใช่เพราะ เขาตระหนักถึงน้ำพระทัยพระเจ้าและปฏิบัติตามโดยไม่คำนึงถึงมูลค่าของสิ่งที่จะต้อง
สูญเสียไปดอกหรือ? ท่านเต็มใจเสียสละลงทุนชนิด “เท่าไรก็ได้เท่ากัน” และท่านทั้งสองก็ได้เกี่ยวเก็บผล
คุ้มค่ามิใช่หรือ? ผลที่ได้รับนั้นสมควรกันใหม่กับความเสียสละของท่าน? เราสมัยนี้เสียใจและเวทนา
คนทั้งสองนั้นหรือ? เราไม่นึกอิจฉาท่านทั้งสองนี้บ้างหรือ? ท่านทั้งสองค้นพบแล้วว่า ชีวิตอันบริบูรณ์
ของคริสเตียนนั้น จะแยกออกโดยไม่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กับน้ำพระทัยพระเจ้าได้ไม่ และสิ่งใดที่คนทั้ง
สองได้ค้นพบว่าเป็นความจริงสำหรับชีวิตก็เป็นความจริงสำหรับคนทั้งหลายด้วย

2. การที่จะถวายเกียรติยศต่อพระเจ้านั้น แท้จริงไม่จำเป็นจะต้องกล่าวว่า ไม่มีชีวิตของใครจะถวายเกียรติยศแก่พระเจ้าได้ ถ้าชีวิตนั้นมีได้ดำรงอยู่ตามน้ำพระทัยอันยอดเยี่ยมของพระเจ้า บุตรที่มีได้ อยู่ในโอวาทของบิดาย่อมจะไม่เคารพยกย่องบิดาของตน ฉะนั้นใดก็ดีบุตรของพระเจ้าก็คงไม่ถวายเกียรติยศต่อพระบิดาเจ้าในเมื่อเขาไม่เอาใจใส่ว่าพระองค์จะพอพระทัยหรือไม่ หรือมักจงใจกระทำผิดต่อน้ำพระทัยของพระเจ้าอยู่ตลอดเวลา อย่างไรก็ตาม ใจที่พระเจ้าทรงไถ่บาปมนุษย์ซึ่งได้หลงกระทำผิดบาปและพากันหนีห่างจากน้ำพระทัยของพระเจ้า พระเจ้าก็ยังมิพระราชประสงค์จะให้มนุษย์ถวายเกียรติยศและเทอดสง่าราศีแก่พระองค์เหมือนเมื่อเดิม พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ตามแบบพระฉายาของพระองค์ เพื่อว่ามนุษย์จะได้เป็นศรีสง่าและเป็นมิ่งขวัญของสิ่งสารพัดที่พระองค์ทรงเนรมิตสร้างขึ้นไว้ ครั้นความผิดบาปปรากฏขึ้นทุกสิ่งทุกอย่างก็ผันแปรไปจนหมดสิ้น แบบพระฉายาของพระเจ้าในร่างมนุษย์ก็อับเฉาเศร้าหมองไป พุศตามข้อเท็จจริงแล้ว พระฉายานั้นก็เกือบจะลงเลื่อนหายไปหมดเสียด้วยซ้ำ มนุษยชาติกลายเป็นสิ่งที่น่าอับยศที่สุดในบรรดาสสิ่งทั้งหมดที่พระเจ้าทรงเนรมิตสร้างขึ้นไว้ นอกจากการไถ่บาปให้พ้นบาปแล้ว พญามารก็มีชัยชนะเหนือมนุษยชาติทั้งกลายจนบัดนี้ โดยการไถ่บาปซึ่งสำเร็จบริบูรณ์ในองค์พระเยซูคริสต์ และโดยพระเยซูคริสต์ มนุษย์ซึ่งหนาแน่นด้วยความผิดบาปและด้วยความชั่วร้ายเลวทราม จึงได้กลับคืนเป็นไมตรีกับพระเจ้าอีกครั้งหนึ่ง นี่แหละคือเจตนารมณ์อันสูงสุดในการที่พระเจ้าทรงพระราชทานความรอดให้แก่มนุษย์ เมื่อคริสเตียนผู้ซึ่งบังเกิดใหม่ ได้รับการสร้างใหม่โดยการไถ่ด้วยพระโลหิตพิเศษของพระคริสต์แล้วเกิดการไม่เชื่อฟัง และไม่กระทำตามแผนและพระประสงค์ของพระเจ้าซึ่งทรงจัดวางไว้สำหรับเรา พระเจ้าก็จะต้องทรงโทมนัสอย่างหนัก และพระนามอันบริสุทธิ์ของพระองค์ก็ได้รับความอับอาย หรืออย่างน้อยเกียรติยศและสง่าราศีซึ่งชีวิตของบุคคลเหล่านั้นควรจะได้นำมาถวายแก่พระองค์ก็ขาดตกบกพร่องไป นี่เป็นสิ่งสำคัญที่ท่านทั้งหลายควรจะได้ตรึงตรองดูให้งดใจ คือชีวิตของท่านเองเป็นบ่อเกิดแห่งการถวายสรรเสริญและความชื่นชมยินดีในพระเจ้าหรือไม่? หรือว่าเป็นต้นเหตุอันนำความเศร้าหมองและความน่าละอายมาสู่พระองค์? ชีวิตของท่านเป็นเครื่องมือแพร่พระกรุณาธิคุณของพระเจ้าหรือเปล่า? หรือเป็นที่ทำให้พระนามของพระองค์ต้องได้รับความเสื่อมเสีย? ท่านได้กระทำให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งสถิตอยู่ในท่านพอพระทัยหรือเศร้าโศก? ท่านได้ถวายพระเกียรติยศแก่พระนามอันประเสริฐแห่งพระเยซูคริสต์องค์พระผู้ช่วยให้รอดของท่าน หรือว่าท่านทำลายพระเกียรติของพระองค์? สิ่งมีชีวิตคริสเตียนแต่ละคนอาจนำความเศร้าสลดและความเสื่อมพระเกียรติอย่างใหญ่หลวงมาสู่องค์พระผู้เป็นเจ้านั้น ได้แก่การไม่นำพาและไม่กังวลต่อน้ำพระทัยของพระองค์นั่นเอง คนเราเมื่อมีความรักอยู่ในใจย่อมปรารถนาที่จะทำให้อุจจกรใจผู้ที่ตนรัก ถ้าเรารักพระเจ้าอย่างแท้จริงเราย่อมอยากจะทำให้เป็นที่ชอบพระทัยของพระองค์ และเหนือสิ่งอื่นใดทั้งสิ้น เราต้องค้นหาหนทางเพื่อได้ทราบถึงน้ำพระทัยพระผู้เป็นเจ้าของเรา “เพื่อท่าน

ทั้งหลายจะได้ประพุดอย่างที่สมควรแก่องค์พระผู้เป็นเจ้า ตามบรรดาความชอบให้เกิดผลในการดีทุกอย่าง” โคลโลสี 1:10 อาจารย์เปาโลก็ได้กล่าวไว้ใน 1 เธสะโลนิกา 4:1 ว่า “ประพุด...เป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้า”

3. ทุกคนคงต้องเห็นพ้องกันอย่างแน่นอนว่าชีวิตของคริสเตียนที่มีได้ดำเนินตามน้ำพระทัยของพระเจ้านั้น ย่อมไม่อาจที่จะนำพระพรอันอุดมและประโยชน์สุขอันสมบูรณ์ของพระเจ้ามาสู่มนุษยชาติทั้งหมดได้ อาทิเช่น ถ้าพระเจ้าทรงสั่งให้ท่านไปเป็นศาสนทูตประจำอยู่ ณ อเมริกาได้แต่ท่านไม่ยอมไป ดังนั้นย่อมนับว่าท่านมิได้เป็นเครื่องมือที่จะนำความรอดไปสู่มนุษยชาติคือประชาชนพลเมืองที่นั่น หรือถ้าท่านดำรงชีวิตอยู่อย่างประมาท ไม่เชื่อฟังถ้อยคำของพระเจ้า มิได้คิดหวังที่จะเป็นเครื่องมือนำความรอดและพระพรของพระเจ้าไปสู่จิตวิญญาณที่หลงหายซึ่งอยู่รอบบ้านของท่านขณะนี้ก็น่าเสียดายนัก อาจารย์เปาโลได้กล่าวกับชาวยูดาในสมัยของท่านด้วยความเศร้าใจว่า “ด้วยว่าต่างคนต่างประเทศ พุดหยาบคายต่อพระนามของพระเจ้านี้เพราะท่าน” โรม 2:24 ความจริงอันร้ายกาจนี้ยังคงเป็นความจริงสำหรับคริสเตียนบางคนในสมัยนี้ด้วยเหมือนกัน นั่นคือคริสเตียนผู้เดินทางผิด ถึงกระนั้น อาจารย์เปาโลก็ยังสามารถกล่าวกับคริสเตียนชาวเมืองเธสะโลนิกาว่า “เพราะเหตุนี้ท่านทั้งหลายจึงเลยเป็นแบบอย่างแก่คนทั้งปวงที่เชื่อแล้ว ในมณฑลมาคะโดเนีย และมณฑลอะฆาเย เพราะว่าคำขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้เลื่องลือออกไปจากท่านทั้งหลาย ไม่ใช่แต่เข้าในมณฑลมาคะโดเนียและในมณฑลอะฆาเยเท่านั้น แต่ความเชื่อของท่านในพระเจ้าได้เลื่องลือไปทุกแห่งทุกตำบล จนเราไม่จำเป็นต้องพูดอะไรอีก 1 เธสะโลนิกา 1:7,8

ขอให้เราทั้งหลายระลึกถึงการที่โลกมนุษย์ ได้รับพระพรของพระเจ้าอย่าเหลือล้นก็เพราะชีวิตของอาจารย์เปาโลแต่เพียงชีวิตเดียว ให้เราระลึกถึงการที่ประชาชนชาวจีนหลายร้อยล้านคนและมนุษย์ทั้งหลายทั่วสากลโลกได้รับพระพรอันใหญ่หลวงของพระเจ้าโดยชีวิตของฮันซัน เทเลอร์มีร่างกายอ่อนแอบอบบาง ขอรระลึกถึงผลดีซึ่งเกิดแก่มวลมนุษยชาติโดยชีวิตของวิลเลียม คาเรย์ ช่างทำรองเท้าชาวอังกฤษ ซึ่งภายหลังไปเป็นศาสนทูตพวกแรกที่อินเดีย หรือถ้าจะดูให้ใกล้ชิดของเราเข้ามาอีก ก็จงพิจารณาชีวิตของ นาย ดี.แอล.มูดี ท่านผู้นี้เมื่อเยาว์อยู่ได้ยินบางคนพูดว่า มนุษย์ในโลกเรานี้คอยเฝ้าดูว่าพระเจ้าจะทรงใช้ให้บุคคลที่ยอมมอบกายถวายชีวิตแก่พระองค์อย่างแท้จริงกระทำสิ่งใดบ้าง ฉบับปล้นนั่นเอง นายมูดีก็อยากเป็นบุคคลนั้นทันทีควรมีพวกเราอีกหลายคนที่ยากจะได้เป็น “บุคคลผู้นั้น” บ้างไม่ต้องสงสัยเลยว่า โลกยังคงตั้งตาคอยดูอยู่เป็นนิจว่าพระเจ้าจะทรงกระทำประการใดบ้าง ถ้าจะมีชายหญิงจำนวนมากมายอมมอบกายถวายชีวิตทั้งหมดของเขาเพื่อปฏิบัติตามน้ำพระทัยของพระองค์ ท่านคิดว่านี่มิใช่คำเชิญชวนให้เข้าเป็นผู้หนึ่งในกลุ่มคนเหล่านั้นดอกหรือ? ขณะที่ผู้เขียนได้เขียนข้อความเหล่านี้ก็รู้สึกเฉลิวขึ้นมาทันทีว่า ตนเองก็ได้รับคำเชิญชวนด้วยเหมือนกัน

เมื่อสรุปแล้ว ถ้าเราไม่ปฏิบัติตามแผนชีวิตซึ่งพระเจ้าได้ทรงกำหนดไว้ให้เรา ก็เท่ากับเราพลาดชีวิตสุขสมบูรณ์เป็นนิจอันน่าอึ้งใจ ชีวิตซึ่งจะถวายเกียรติยศและความชื่นชมยินดีแก่องค์พระผู้เป็นเจ้าของอย่างแท้จริง ชีวิตซึ่งเป็นพระพรอันอุดมแก่นุญช์ทั้งหลาย ดังนั้นย่อมจะลงเอยด้วยบทเรียนที่ไม่พึงใจเลยสำหรับชาวคริสเตียน เป็นการทำให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้าต้องได้รับความเศร้าโศกทำให้พระนามของพระเยซูคริสต์เจ้ามัวหมอง และทำให้มิตรสหายซึ่งเป็นบุคคลภายนอกไม่ได้รับพระพรของพระเจ้าทั้งอาจเป็นชนวนให้คริสเตียนอื่น ๆ ต้องสะดุดกระดากล้มลง อันทำให้ชีวิตและการปรนนิบัติรับใช้พระเจ้าของเขาเสื่อมลงไป

การดำรงชีวิตตามน้ำพระทัยของพระเจ้า คือ การรู้จักชีวิตที่ได้ชัยชนะแล้ว ผู้ที่รับใช้พระเยซูคริสต์ย่อมจะได้รับผลสนอง แต่ผู้ที่มีได้กระทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้า ชีวิตของเขาย่อมไร้ประโยชน์ เหตุใดเราจึงปล่อยให้ชีวิตของเราให้ดำรงอยู่ผิดพระประสงค์ของพระเจ้าเยี่ยงนั้นเล่า?

บทที่ 4 พระเจ้าทรงปรารถนาที่จะสำแดงน้ำพระทัยให้ปรากฏแก่บุตร ของพระองค์

มีคนเป็นอันมากคิดว่าพระเจ้า คอยอยู่นานกว่าจะเปิดเผยน้ำพระทัยของพระองค์ให้มนุษย์ทราบ และเข้าใจว่าพระเจ้าจะทรงรอไว้จนเนิ่นนานกว่าจะทรงสำแดงให้มนุษย์เข้าใจอย่างแจ่มแจ้ง จนมนุษย์ต้องทูลขอหรือบังคับให้พระองค์ทรงเปิดเผย คือให้เขาได้ทราบแผนชีวิตของเขาซึ่งพระองค์ได้ทรงตราไว้แล้ว ข้าพเจ้าเองก็ต้องรับสารภาพโดยสุจริตใจว่า เมื่อก่อนข้าพเจ้าก็มีความคิดเช่นนั้นอยู่หลายคราวเหมือนกัน แต่ไมทนาพระคุณพระเจ้าที่บัดนี้ข้าพเจ้ามิได้รู้สึกเช่นนั้นแล้ว

หากยังคิดพิจารณาปัญหานี้โดยตลอด เราจะรู้สึกทันทีว่า พระเจ้ามิได้ทรงเจตนาที่จะปกปิดมิให้บรรดาบุตรของพระองค์ได้ทราบน้ำพระทัยของพระองค์เลย สิ่งเช่นนั้นเป็นไปไม่ได้จริง ๆ ขอให้ท่านใคร่ครวญดู ถ้าพระประสงค์ของพระเจ้าเป็นการถวายพระเกียรติยศและเป็นหลักสำคัญสำหรับใช้ปฏิบัติในการดำรงชีวิตคริสเตียนแล้วไซ้ แน่อนพระองค์จะไม่ทรงปิดบังน้ำพระทัยของพระองค์สำหรับชีวิตของเราแต่ละคนเลยจนชนิดเดียว ทั้งจะไม่ทรงทอดเวลาที่จะสำแดงน้ำพระทัยให้ปรากฏแก่เราทั้งหลายออกไปให้เป็นการเนิ่นช้าด้วย อนึ่ง การที่เราไม่ทราบน้ำพระทัยของพระเจ้า และการไม่ได้ปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระองค์เป็นการทำลายการเป็นพยานของเรา และเป็นการทำให้พระเจ้าทรงเศร้าพระทัยด้วยแล้ว เราก็จะยิ่งเชื่อได้มั่นคงขึ้นไปอีกว่า พระองค์ทรงปรารถนาที่จะให้เราได้ซาบซึ่งในน้ำพระทัยของพระองค์ว่าเป็นอย่างไร เพื่อเราจะได้อำเนินชีวิตตามพระประสงค์ของพระองค์

ผู้รับใช้ของพระเจ้าคนหนึ่งกล่าวว่า “ก่อนอื่น ท่านควรจะระลึกไว้ว่า ท่านไม่จำเป็นต้องทูลขอให้พระเจ้าทรงนำท่านเลย เพราะพระองค์มีพระประสงค์ที่จะนำท่านอยู่แล้ว พระคริสตธรรมคัมภีร์ได้บอกเราครั้งแล้วครั้งเล่า มิใช่แต่เพียงว่า พระเจ้าทรงมุ่งหมายที่จะให้เราไว้วางพระทัยพระองค์เท่านั้น หากได้ทรงชี้แจงถึงพระประสงค์ของพระองค์ ซึ่งเราพึงปฏิบัติตามด้วย ฉะนั้นการที่คิดว่า เราจำเป็นต้องเข้าชี้ให้พระเจ้าทรงนำเรา จึงเป็นความคิดที่ไม่ถูกต้อง” พระเจ้าทรงมีพระเจตนาที่จะนำทางชีวิตของเราอยู่แล้ว เราต้องเชื่อความจริงข้อนี้อย่างมั่นคงทีเดียว ทศนะอื่นใดนอกจากนี้ย่อมไร้สาระทั้งสิ้น พระเจ้าของเรา มิใช่พระเจ้าที่ก่อให้เกิดความสับสนยุ่งยาก

แต่ทว่า เพราะเหตุใดเล่า ในเมื่อพระเจ้าทรงปรารถนาที่จะให้น้ำพระทัยของพระองค์ประจักษ์ชัดแก่ใจเราทั้งหลายนั้นเอง แต่ก็ยังดูเหมือนว่าเป็นการยากเย็นเหลือหลาย กว่าเราจะได้ทราบว่าพระประสงค์ของพระองค์สำหรับชีวิตของเรานั้นเป็นไปได้อย่างไร? เหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น? จะตอบปัญหานี้ได้อย่างไร? คำไขของปัญหาที่รู้สึกกันอยู่นี้คืออะไร? อะไรคือความยุ่งยาก? เราจะตอบปัญหานี้โดยยกเอา

ถ้อยคำของท่านผู้หนึ่งมาแสดงไว้ ณ ที่นั่นคือ “ถ้ามนุษย์เราคาดเรียนรู้เพื่อทราบว่าจะพระประสงค์ของพระเจ้าต่อชีวิตของเราเป็นอย่างไร หรือมิได้ปฏิบัติตามพระประสงค์นั้นย่อมนับว่าเป็นความผิดพลาดของมนุษย์เราเอง มิใช่พระเจ้าทรงเป็นผู้ผิด”

เราจำต้องขบปัญหานี้ให้ลุล่วงไป อันความยากลำบากในการที่ได้ทราบน้ำพระทัยของพระเจ้า และแผนชีวิตของเรานั้นหาได้อยู่ที่พระเจ้าไม่ แต่อยู่ที่ตัวของเราเองต่างหากการพูดเช่นนี้อาจเป็นการหนักใจเรารู้สึกน้อย และคล้ายกับว่าไม่เห็นออกเห็นใจกันบ้างเลย โดยเฉพาะบรรดาผู้ที่คิดว่าตนก็ได้พยายามแสวงหาน้ำพระทัยพระเจ้า อย่างสัตย์ซื่ออยู่แล้ว แต่ผู้ที่เข้าใจความจริงฝ่ายวิญญาณจิตดี จะมีความเห็นเป็นอย่างอื่นได้อย่างไร นอกจากเห็นว่าตนเองเป็นผู้ผิดเท่านั้นท่านผู้อ่าน ถ้าท่านอดทนอ่านหนังสือเล่มนี้จนจบ ท่านคงจะเห็นว่าข้อความที่กล่าวมาแล้วนี้เป็นความจริง อย่ายอมให้พญามารลวงท่านให้หลงคิดว่าท่านมีใจร้อนรนที่จะทราบน้ำพระทัยพระเจ้ามากยิ่งขึ้นกว่าพระประสงค์ของพระเจ้าที่จะสำแดงน้ำพระทัยของพระองค์ให้ท่านทราบ และนั่นมิใช่ความจริงเลย ถ้าเราจะมองดูสิ่งต่าง ๆ ตามภาวะอันแท้จริงของมันแล้ว เราเชื่อแน่ว่า เราจะสำนึกได้คือว่า แท้จริงพระเจ้าทรงมีพระเจตนาที่จะสำแดงน้ำพระทัยของพระองค์ให้ปรากฏแก่เรายิ่งกว่าที่เราอยากจะได้รับและอยากปฏิบัติตามเสียอีก

ในบทต่อไปเราจะอภิปรายกันถึงเรื่องนี้ให้กว้างขวางยิ่งขึ้น แต่เราขอเรียนให้ทราบไว้ ณ ที่นี้ด้วยว่าหน้าที่สำคัญประการหนึ่งของพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสถิตอยู่ในตัวคริสเตียน คือการนำเราให้ทราบถึงน้ำพระทัยของพระเจ้าและปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระองค์ พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสถิตอยู่ในคริสเตียนทุกคน และประทับอยู่ภายในจิตใจของผู้ที่ได้รับความรอดแล้วทุกดวง ถูกแล้วร่างกายของคนเหล่านั้นแต่ละคน คือวิหารพระวิญญาณบริสุทธิ์ อัครสาวกเปาโลได้ถามบรรดาสาธุศิษย์ว่า “ท่านทั้งหลายไม่รู้หรือว่า ร่างกายของท่านเป็นวิหารของพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งสถิตอยู่ในท่าน และซึ่งท่านได้รับจากพระเจ้า? ท่านทั้งหลายมิใช่เจ้าของกาย.....ฉะนั้นท่านทั้งหลายจงถวายเกียรติยศแก่พระเจ้าด้วยร่างกายของท่าน” 1 โครินธ์ 6:19,20 ท่านอัครสาวกผู้นี้ยังได้กล่าวไว้ในพระธรรมโรม 8:9 ว่า “ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดไม่มีพระวิญญาณของพระคริสต์ ผู้นั้นมิได้อยู่ฝ่ายพระคริสต์” เมื่อพระเยซูคริสต์ได้ทรงสัญญาเป็นครั้งแรกว่า พระวิญญาณบริสุทธิ์จะเสด็จลงมาประทับอยู่กับพวกสาธุศิษย์นั้น พระองค์ตรัสสอนว่า “แต่เมื่อพระวิญญาณแห่งความจริงมาแล้ว พระองค์จะนำท่านทั้งหลายไปสู่ความจริงทุกอย่าง.....และจะแจ้งให้ท่านทั้งหลายรู้สิ่งเหล่านั้นซึ่งจะเกิดขึ้น (หมายถึงแนวทางแห่งภารกิจอันอยู่เฉพาะหน้าเขาเหล่านั้น ซึ่งเขาจะต้องปฏิบัติหลังจากที่ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ในวันเพนเทกอสเตแล้ว) พระองค์จะให้เราเกียรติยศ (คือพระวิญญาณบริสุทธิ์จะกระทำตามเจตนารมณ์ของพระเยซูคริสต์ทุกประการ) เพราะพระองค์จะเอาเรื่องของเราสำแดงแก่ท่าน” ยอห์น 16:13,14 เห็นได้ชัดว่า งานสำคัญยิ่งประการหนึ่งของพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งสถิตอยู่ในจิตใจของผู้ที่เป็นคริสเตียนนั้น คือการที่จะกระทำ

ให้สิ่งต่าง ๆ อันพระคริสต์ทรงปรารถนาให้คริสเตียนพึงเป็น พึงปฏิบัติได้ประจักษ์แก่ใจของเขา พระวิญญาณบริสุทธิ์คือมิตรสหายที่สนิทของคริสเตียน ซึ่งรักและเป็นเพื่อนของคริสเตียนอยู่ตลอดเวลา และเป็นมิตรที่คอยที่จะนำทางโดยไม่ผิดพลาดเลย ถ้าเรายอมให้พระวิญญาณทรงมีโอกาสที่จะกระทำสิ่งเหล่านี้แก่เรา พระองค์จะทรงกระทำทันที และจะทรงกระทำหน้าที่นี้ต่อไปจนถึงที่สุด คือจนเราได้ไปยืนต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้า

จะต้องมีการเตรียมชีวิตให้พร้อมไว้ ก่อนที่จะได้ทราบพระประสงค์ของพระเจ้าซึ่งทรงกำหนดไว้สำหรับชีวิตนั้น ๆ โดยเฉพาะ พระเจ้าจะไม่ทรงเปิดเผยน้ำพระทัยของพระองค์แก่ผู้ที่ไม่ได้เตรียมตัวที่จะเชื่อฟังเลย พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงนำทางชีวิตที่มีได้ถวายชีวิตแก่พระเจ้าหาได้ไม่พระองค์จะทรงครอบครองหัวใจของท่านได้อย่างไร ถ้าท่านไม่ปรารถนาจะให้พระองค์ทรงกระทำเช่นนั้น? พระองค์จะทรงรอคอยจนกว่าท่านจะเต็มใจให้พระองค์เสด็จเข้ามาประทับในจิตใจของท่าน แล้วต่อแต่นั้นไปก็จะทรงนำทางชีวิตของท่านเรื่อยไปจนกว่าจะถึงวันบรมสุข ชีวิตที่ได้ถวายไว้แก่พระเจ้าแล้วย่อมมีความสุขที่สุด

บางครั้งเราจะขัดใจอยู่ช้านานมิให้พระวิญญาณเข้ามาครองชีวิตเราได้เต็มที่ บางรายต้องใช้เวลาเตรียมพร้อมนานมาก แล้วแทนที่จะสำรวจดูในใจตน อันเป็นแหล่งของความยุ่งยากทั้งหมด เรากลับไปนึกเบื้อและลงโทษว่าเป็นความผิดของพระเจ้า น่าอายนัก! ถ้าเราประสงค์ที่จะปฏิบัติตามน้ำพระทัยพระเจ้า ให้มากเท่าที่เราปรารถนาจะได้ทราบน้ำพระทัยของพระองค์ แล้วเราจะทราบได้แน่นอนทีเดียว

มนุษย์เราใช้เวลา 12-18 ปี เข้าเรียนในสถานศึกษาเพื่อเตรียมตัวทำงานสำหรับชีวิตในโลกนี้ เพื่องานอาชีพจะเป็นหลักฐานมั่นคง เช่น เป็นแพทย์ หรือนักวิทยาศาสตร์ เป็นต้น แต่ครั้นพระบิดาเจ้าของเราทรงใช้เวลาเตรียมเราด้วยพระปรีชาญาณอันล้ำเลิศและพระมหากษัตริย์คุณอันอุดม เพื่อให้ปฏิบัติตามซึ่งพระองค์ทรงจัดสรรไว้ให้เรากระทำ เราก็กลับมีใจร้อนและคว่นรำคาญเสียแล้ว ใจของเราช่างไม่คงเส้นคงวาเอาเสียเลย มาตรฐานผลมะม่วงที่ห้อยย้อยอยู่บนต้นจะพุดได้ มันอาจพุดออกมาเป็นวาทะต่อไปนี้ “แหม! ฉันอยากให้เจ้าของสวนมาเก็บฉันไปเสียเดี๋ยวนี้จริง ๆ แล้วจะเอาฉันไปที่แห่งใดก็ได้ เพราะฉันอยากทำหน้าที่ของฉันในโลกนี้โดยไม่ต้องเสียเวลาเลย ไม่ว่าจะเป็นการไปบรรจุอยู่ในกระเพาะอาหารอันว่างเปล่าหิวโหยของเด็ก ๆ หรือว่าถูกนำไปวางไว้บนโต๊ะอาหารซึ่งจัดเสิร์ฟกันอย่างเอิกเกริก หรือถูกส่งลงเรือข้ามน้ำทะเล เพื่อไปเป็นอาหารของคนทีโน่น ฉันอยากจะทำเสียในเวลานี้แล้วจะได้เป็นไปตามวิถีทางของฉัน” ขณะนั้นเจ้าของสวนซึ่งกำลังยืนอยู่ใต้ต้นมะม่วงต้นนั้น และเพิ่งมองดูมะม่วงลูกนั้นพลางพูดว่า “ทำไมมะม่วงจึงสุกช้านักฉันอยากจะทำกินเสียในวันนี้จริง ๆ แต่ถ้ามันยังไม่สุกดี รสมันก็เปรี้ยวเหลือเกิน ยังไม่พร้อมที่จะกินได้ ฉันอยากให้มันสุกเสียเร็ว ๆ” แต่ท่านเข้าใจคำ

อุปมาง่าย ๆ นี้แล้วมิใช่หรือ? ตัวท่านเปรียบเหมือนมะม่วง พระเจ้าเปรียบเหมือนเจ้าของสวน การที่ได้ทราบน้ำพระทัยพระเจ้า และแผนชีวิตของท่านเองเน้นซ้ำหาได้เป็นความผิดหรือการเพิกเฉยของพระเจ้า ไม่ใช่เป็นเพราะตัวท่านเองยังไม่พร้อมต่างหาก

การที่เราจะอยู่ ณ จุดศูนย์กลางน้ำพระทัยของพระเจ้าโดยมิได้มอบตัวของเราให้แก่พระวิญญาณบริสุทธิ์นั้นย่อมเป็นไปได้ สำหรับบางคนเรื่องนี้เป็นเรื่องธรรมดาที่เกิดขึ้นเองโดยง่าย ในเมื่อเขาสำนึกตัวและกลับใจใหม่แล้ว เราเชื่อแน่ว่าควรจะเป็นเช่นนั้น แต่สำหรับคริสเตียนส่วนมากดูเหมือนจะไม่เป็นเช่นนั้น ชีวิตของคนโดยมากนั้นมักจะยอมถวายตัวโดยสมบูรณ์ต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ดูเหมือนว่าต้องเป็นยามวิกฤติการณ์ และบางทีการยอมถวายตัวให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ครองใจนี้ก็เกินไปเช่นเดียวกับครั้งแรกเมื่อเรารับพระเยซูคริสต์เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด แต่อย่างไรก็ดีภาวะนี้จะต้องเกิดขึ้นอย่างแน่นอน จะเป็นเวลาใดหรือในเหตุการณ์เช่นไรก็ตาม น้ำพระทัยซึ่งเต็มไปด้วยความรักของพระเจ้านั้นปรารถนาที่จะให้พระประสงค์ของพระองค์ได้เป็นที่ประจักษ์แจ้งแก่เราทั้งหลาย เพื่อจะได้ใช้เป็นแนวทางประพาศสำหรับชีวิตเรา พระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้าซึ่งประทับอยู่ในจิตใจซึ่งได้รับการไถ่โทษแล้วของเราก็ร้องต้องการในสิ่งเดียวกันนี้ ฉะนั้นควรที่เราจะต้องตั้งอกตั้งใจปล่อยใจให้พระเจ้าครองชีวิตเราโดยเต็มที่ เมื่อพระเจ้าทรงครองชีวิตเราเต็มที่แล้ว เราก็แน่ใจได้ว่าร้อยเปอร์เซ็นต์ว่าการที่จะได้ทราบน้ำพระทัยของพระเจ้านั้นหาเป็นปัญหายุ่งยากต่อไปไม่ และความสงสัย ความสับสน ความไม่แน่นอนก็จะสูญหายไปหมดสิ้น

ขอให้ท่านลองนึกคิดถึงบิดาผู้ปรารถนาจะให้บุตรชายของตนได้รับการเลี้ยงดูอย่างดีที่สุด และต้องการให้ลูกได้ทำงานสำคัญยิ่งในชีวิต แต่บิดานั้นยังมีได้ส่งสอนลูกชายหรือไม่เต็มใจส่งสอนลูกของเขา ขอนึกภาพในใจถึงผู้บริหารงานสำคัญขึ้นหนึ่ง ซึ่งมีงานพิเศษให้คนงานแต่ละคนของเขาทำ แต่มิได้อธิบายให้บุคคลเหล่านั้นทราบว่าจะต้องทำอะไรเหล่านั้นคืออะไร ลองนึกถึงรัฐบาลหรือผู้ปกครองบ้านเมืองซึ่งประสงค์จะให้ราษฎรเคารพกฎหมายและเชื่อฟังคำสั่งต่าง ๆ ซึ่งตนประกาศออกไป แต่มิได้ทำให้คนทั้งหลายทราบว่ากฎหมายและคำสั่งต่าง ๆ นั้นมีอะไรบ้าง เราคงเห็นแล้วว่าสภาพที่ขัดกันโดยไม่สมควรเพียงเท่าที่กล่าวมานั้น แสดงถึงความเขลาสักเพียงไรแล้วจะยิ่งเขลาว่านั้นอีก ถ้าบุตรของพระเจ้าจะคิดว่าพระบิดาไม่ทรงพระประสงค์ที่จะสำแดงน้ำพระทัยและแผนชีวิตของเราที่พระองค์กำหนดไว้ให้เราได้รับทราบ ถ้าเราคิดเช่นนั้นก็เท่ากับว่าเราหมิ่นประมาทต่อพระปรีชาญาณหมิ่นประมาทความรัก และความบริสุทธิ์ของพระบิดาเจ้าของเรา จงทิ้งความคิดผิด ๆ เช่นนั้นเสียเถิด

อัครสาวกเปาโลได้อธิษฐานเพื่อชาวคริสเตียนเมืองโคโลสี เพื่อเขาเหล่านั้นจะได้ “ประกอบเต็มด้วยความรู้ถึงพระทัยของพระองค์ในสรรพปัญญา และความเข้าใจฝ่ายวิญญาณ” ซึ่งเป็นผลให้พวกเขา “ประพาศอย่างสมควรแก่องค์พระผู้เป็นเจ้า ตามบรรดาความชอบ ให้เกิดผลในการดีทุกอย่างและ

จำเริญในความรู้ถึงพระเจ้า” โคโลสี 1:9,10 ในทำนองเดียวกันนี้พระเยซูคริสต์ก็ได้อธิษฐานเพื่อชาวเรา
อยู่ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ขององค์พระบิดาเจ้าบนสรวงสวรรค์เช่นกัน

บทที่ 5 หลักสำคัญอันเป็นมูลฐานของชีวิตคริสเตียน

อะไรคือหลักของชีวิตคริสเตียน? และคริสเตียนแท้ นั่นคืออะไรแน่? เพื่อเราจะมีน้ำใจและปฏิบัติตนให้สอดคล้องกับน้ำพระทัยพระเจ้า เราจะต้องมีความเข้าใจดีในหลักสำคัญอันเป็นรากฐานของชีวิตคริสเตียน และเข้าใจการดำรงชีวิตแบบคริสเตียน เหตุที่คริสเตียนจำนวนมากมีความเป็นอยู่ต่ำกว่าระดับสิทธิพิเศษของตน และมักขัดแย้งกับน้ำพระทัยพระเจ้าก็เนื่องจากไม่เข้าใจอย่างแท้จริงว่าสัมพันธภาพระหว่างเขากับพระเจ้านั้นควรจะเป็นอย่างไร พุดตามหลักแล้ว ชีวิตคริสเตียนก็คือชีวิตที่ต้องเกี่ยวพันสนิทสนมอยู่กับพระเจ้าตลอดเวลา นั่นเอง การที่จะเป็นคริสเตียนนั้น สิ่งแรกคือการมีสัมพันธภาพกับพระเจ้าโดยถูกต้องหาใช่เป็นเรื่องของการปรับปรุงชีวิตเก่า หรือไม่ใช่การเปลี่ยนชีวิตเก่า แทนที่จะเป็นดังนั้นก็กลายเป็นการรับและเข้าสู่ชีวิตใหม่ มีสภาวะชีวิตใหม่ เมื่อคนใดได้รับ” ความรอด” แล้ว จะมีหลายสิ่งหลายอย่างบังเกิดขึ้นแก่ชีวิตของเขาใหม่ เขาจะ “บังเกิดใหม่” (ยอห์น 3:3) ได้รับ “ชีวิตใหม่” (โรม 6:4) เขา “ถูกสร้างใหม่” (2 โครินธ์ 5:17) เขา “พ้นจากความตายเข้าไปในชีวิต” (ยอห์น 5:24) เขาเป็น “วิหารของพระวิญญาณบริสุทธิ์” (1 โครินธ์ 6:19) เขาได้รับการ “ไถ่” พ้นบาปแล้ว (กาลาเทีย 3:13) เขาได้ถูก “ไถ่แล้วตามราคา” (1 โครินธ์ 6:20) เขาได้เป็น “บุตรของพระเจ้า” (ยอห์น 1:12) เขาได้เป็น “สิทธชน” (กิจการ 9:13 เป็น “ทาสของพระเจ้า” (ทิตัส 1:1) เป็น “ราชทูตของพระคริสต์” (2 โครินธ์ 5:20) เป็น “คนทำการด้วยกันกับพระเจ้า” (2 โครินธ์ 6:1) สภาวะใหม่ ๆ เหล่านี้ได้เกิดขึ้นแก่ตัวเขาโดยพระมหากรุณาธิคุณและฤทธานุภาพของพระองค์พระผู้เป็นเจ้า หาใช่ด้วยบุญบารมีส่วนตัวของเขาเองไม่ สิ่งเหล่านี้ยังผลให้เขาตกเป็นกรรมสิทธิ์ของพระเจ้า และชีวิตต่อไปของเขาจึงควรมีวัตถุประสงค์ประการเดียว คือ นมัสการพระเจ้า รักพระเจ้าถวายเกียรติยศแก่พระเจ้า และปรนนิบัติพระเจ้า

เราอยากจะทำคัดเลือกข้อพระคริสตธรรมใหม่ข้อหนึ่งมาอ้างอิงไว้ในที่นี้ ซึ่งสำคัญถึงหลักสำคัญของชีวิตคริสเตียนและสำแดงน้ำใจอันคริสเตียนควรมี ข้อความนี้มีปรากฏอยู่ในพระคริสตธรรมใหม่หลายแห่งด้วย อัครสาวกเปาโลชอบข้อพระธรรมนี้มากที่สุด ได้ใช้เรียกตัวของตัวเองไว้ในจดหมายเกือบทุกฉบับที่เขียนถึงบรรดาสานุศิษย์ นั่นคือ “ทาสของพระเยซูคริสต์” (โรม 1:1) แต่บางแห่งถ้อยคำก็แตกต่างกันไปบ้าง เช่น ในทิตัส 1:1 เรียกว่า “ทาสของพระเจ้า” ในพระธรรมข้อนี้มีความจริงอยู่ประการหนึ่งซึ่งคริสเตียนทุก ๆ คนคนจำต้องสำนึกไว้ก่อนที่เขาจะเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้ามากยิ่งขึ้น

คำว่า “ทาส” หมายความว่าอะไร? ทาสมิใช่คนงานซึ่งจ้างมาทำงานใดงานหนึ่ง โดยเฉพาะตามราคาค่าจ้างที่ตกลงกันไว้ ผู้ที่ทำงานในฐานะเช่นนี้เรียกกันว่า ลูกจ้างเขาจะทำงานเท่าที่มีอยู่ในสัญญาจ้าง เขาไม่ได้ใช้เวลาทั้งหมดทำงาน และนั่นหาใช่ความหมายของคำว่า “ทาส” ในพระคริสตธรรมใหม่

ไม่แน่นอนทีเดียว เรายังไม่อาจที่จะ “ต่อรองเอาโรคเอาเปรียบ” กับองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราโดยยอกเวลาและความสามารถ พร้อมทั้งทรัพย์สินของเราแต่เพียงบางส่วนถวายแก่พระองค์ เพื่อแลกกับรางวัลมีค่าในเมื่อชีวิตของเราสิ้นสุดลง ความคิดและเจตนาธรรมณ์เช่นนั้นควรจะขจัดเสียให้พ้นจากใจของเรา

พระคริสตธรรมใหม่ นั้น เดิมเขียนเป็นภาษากรีกและถ้อยคำตอนที่เรายกมากล่านั้น ภาษากรีกก็แปลว่า “ทาส” ตรงเผง ไม่มีความหมายอย่างอื่นอีกเลย ขออ่านดูข้อความบางตอนในพระคริสตธรรมใหม่ต่อไปอีก เช่นในพระธรรมโรม 1:1 “เปาโล ทาสของพระเยซูคริสต์” โรม 6:17-18,22 “แต่จงขอบพระคุณของพระเจ้า เพราะว่าเมื่อก่อนท่านทั้งหลายเป็นทาสบาป.....เมื่อท่านทั้งหลายพ้นจากบาปแล้ว ท่านก็ได้เป็นทาสของความชอบธรรม.....แต่เดี๋ยวนี้ทรงโปรดให้ท่านทั้งหลายพ้นจากเป็นทาสแห่งความบาป และให้เป็นที่ทาสของพระเจ้าแล้ว ท่านทั้งหลายจึงมีความบริสุทธิ์เป็นผล” ยากอบ 1:1 ยากอบทาสของพระเจ้า” 1 โครินธ์ 7:22 “แต่ถึงอย่างไรก็ดี ถ้าพระเจ้าทรงเรียกผู้ใดให้มาเป็นคริสเตียนเมื่อยังเป็นทาสอยู่ ผู้นั้นไม่ได้เป็นทาสเฉพาะพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า ฝ่ายคนที่ทรงเรียกให้มาเป็น คริสเตียน เมื่อไม่ได้เป็นทาส คนนั้นเป็นทาสของพระคริสต์” ฯลฯ

มีลักษณะพิเศษอยู่สองประการซึ่งบอกให้ทราบถึงความเป็นทาสนั่นคือ ทาสได้ถูกซื้อไปด้วยเงินจำนวนหนึ่งทาสเป็นตัวของตัวเองไม่ได้ หรือจะเป็นของผู้ที่เขารักก็ไม่ได้ ทาสต้องเป็นของนายของเขาแต่ผู้เดียวโดยสิ้นเชิง สัมพันธภาพเช่นนี้แหละที่คริสเตียนพึงมีต่อพระคริสต์ ซึ่งตรงกันกับถ้อยคำของอาจารย์เปาโลที่กล่าวไว้ใน 1 โครินธ์ 6:19-20 “ท่านทั้งหลายไม่รู้หรือว่า.....ท่านทั้งหลายไม่ใช่เจ้าของกาย ด้วยว่าได้ทรงไถ่ท่านทั้งหลายไว้แล้วตามราคา เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงถวายเกียรติยศแก่พระเจ้าด้วยร่างกายของท่าน” ขอสังเกตดูข้อความซึ่งคล้ายคลึงกันในบทที่ 7 ข้อ 23 ของพระธรรมเล่มเดียวกันนี้ “ท่านทั้งหลายถูกไถ่ตัวไว้แล้วตามราคา อย่าเป็นทาสของมนุษย์เลย” ใน 1 เปโตร 1:18-19 เราพบข้อความว่า “โดยรู้ว่าไม่ได้ทรงไถ่ท่านทั้งหลาย.....ด้วยสิ่งของที่เข็ญนำไปคือเงินและทอง แต่ทรงไถ่ด้วยโลหิตอันมีราคามากคือ พระโลหิตของพระคริสต์ เหมือนเลือดของลูกแกะที่ปราศจากพิการและด่างพร้อย” 2 เปโตร 2:1 กล่าวว่า “แต่เราได้มีผู้พยากรณ์เท็จเกิดขึ้นท่ามกลางพวกพลไพร่นั้น เช่นกับจะมีผู้สอนผิดในท่ามกลางท่านทั้งหลาย ที่จะแอบอ้างเอามิฉลัดที่อันจะให้ถึงความพินาศเข้ามาเลี้ยงสอน และจะปฏิเสธองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ได้ทรงไถ่เขาไว้” ฮีบรู 9:12 มีข้อความว่า “แต่ทรงนำพระโลหิตของพระองค์เอง.....และทรงไถ่ความรอดนิรันดร์ไว้ (ไว้ให้เราทั้งหลาย)”

จิตวิญญาณผู้ที่ได้ถูกไถ่ตัวซึ่งขึ้นไปอยู่บนสวรรค์แล้ว พวกมันร้องเพลงว่า “พระองค์.....โดยพระโลหิตของพระองค์ได้ทรงไถ่เราทั้งหลายออกจากทุกตระกูลและทุกภาษาและทุกชาติ และประเทศถวายแด่พระเจ้า” พระธรรมวิวรณ์ 5:9

ฉะนั้นโดยที่เราเป็นคริสเตียน เราจึงหาได้เป็นตัวของเราเองไม่ เรามีได้เป็นตัวของตัวเอง มิได้เป็นสมบัติของคนทั้งหลาย และแม้แต่คนที่รักเรา ๆ ก็มีได้เป็นของเขา ทั้งนี้ย่อมตรงกันข้ามกับความ เป็นไปตามปกติวิสัย และตรงกันข้ามกับความนึกคิดของคริสเตียนธรรมดาในสมัยนี้ แต่ถึงอย่างไรก็คง เป็นความจริงอยู่นั่นเอง.....เป็นความจริงที่แน่นอนมั่นคงอย่างเลียงไม่ผัน เราจะใช้ความสามารถของ เรากระทำตามความพอใจของเราหรือของใคร ๆ หาได้ไม่เวลาของเราก็เช่นเดียวกัน จะใช้ทำอะไร ตามใจของเราหรือของผู้อื่นมิได้ ทุกสิ่งของเราเป็นของพระเจ้าทั้งสิ้น ชีวิตจิตใจและร่างกายของเราเป็น ของพระองค์ สติปัญญาและความสามารถของเราก็เป็นของพระองค์ ทรัพย์สมบัติของเรา ลูกเต้าของเรา ก็เป็นของพระองค์ ทุกสิ่งที่เราเป็น ทุกสิ่งที่มี ทุกสิ่งที่เรารัก ล้วนเป็นกรรมสิทธิ์ของพระเจ้าทั้งสิ้น และเป็นสมบัติของพระองค์แต่ผู้เดียว เราทั้งหลายเป็นผู้ที่พระองค์ได้ซื้อมาด้วยพระโลหิตของพระองค์ เอง คริสตจักรคือชุมนุมชนที่ได้รับการซื้อมาด้วยพระโลหิตแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา

สิ่งที่พระคริสต์ได้ทรงกระทำ คือ ทรงชำระเพื่อไถ่ตัวเราทั้งหลายนั้นมีมูลค่าแพงนัก-แพง เหลือเกิน การที่พระองค์ได้ทรงสละพระชนม์ชีพและพระโลหิตของพระองค์เองทำการไถ่ค่าตัวของ ข้าพเจ้านั้น แน่แน่นอนว่ามิใช่เป็นการซื้อที่พระองค์มีผลกำไรอะไรเลย ทั้งเมื่อผลสุดท้ายที่พระองค์ได้ตัว ข้าพเจ้าไว้เป็นกรรมสิทธิ์แล้ว (คือเมื่อข้าพเจ้าได้รับพระองค์เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของข้าพเจ้าแล้ว) พระองค์ก็ต้องเสียเปรียบด้วยซ้ำ แต่โมทนาพระคุณพระเจ้า เพราะทั้งนี้มิใช่เป็นการแลกเปลี่ยนในเชิง การค้า-หากเป็นการแลกเปลี่ยนด้วยความรัก-ความรัก อันเหลือจะประมาณได้ของพระองค์เอง และ ความรักของพระองค์นั้นหากคำนึงถึงชั้นวรรณะไม่ เราจะอ่านพบพระวาจาของพระเจ้าในหนังสือ

กาลาเทีย 2:20 ว่า “พระบุตรของพระเจ้า ผู้ได้ทรงรักข้าพเจ้า และได้ประทานพระองค์เองเพื่อ ข้าพเจ้า” ที่เป็นเช่นนั้นหาใช่เพราะตัวเราเองมีราคาค่างวดอย่างไร แต่มีราคาแพงเพราะความรักอัน ประมาณมิได้ของพระองค์ต่างหากจึงเป็นเหตุให้พระองค์ต้องหลั่งพระโลหิตเพื่อไถ่ตัวเราออกจากความ บาป

เมื่อความเป็นจริงยังคงปรากฏอยู่ว่า “พระองค์ซื้อเราไว้และเราเป็นกรรมสิทธิ์ของพระองค์” เช่นนี้แล้วเรายังจะกล้าปฏิเสธไม่ยอมถวายตัวแก่พระองค์ผู้ซื้อเราไว้และเป็นผู้มีกรรมสิทธิ์ในตัวเราโดย แท้จริงหรือ? เมื่อคริสเตียนคนใดยอม “อุทิศ” ชีวิตของเขาถวายแก่พระเจ้านั้น พฤติกรรมของเขาหา นับว่าเป็นสิ่งผิดปรกติ หรือเป็นความองอาจกล้าหาญอย่างไร เพราะเหตุว่า แท้จริงนั้นเขาเป็นสมบัติ ของพระองค์อยู่ตลอดเวลาแล้ว ทั้งร่างกาย จิตวิญญาณเวลาและความสามารถทุกประการ เพียงแต่เขาจะ นำสิ่งซึ่งแท้จริงเป็นกรรมสิทธิ์ของพระเจ้าอยู่แล้วตลอดเวลา กลับมาถวายแก่พระเจ้าด้วยความสมัครใจ ของเขาเองเท่านั้น นี่มิใช่สิ่งซึ่งสมควรจะปฏิบัติดอกหรือ? ในกรณีเช่นนั้น การปฏิบัติเช่นนั้นมิใช่เป็น เพียงการประพฤติชอบตามธรรมดาสามัญเท่านั้นดอกหรือ? การปฏิบัติเช่นนั้นมิใช่พฤติการณ์สามัญซึ่ง

บรรดาบุตรของพระเจ้าทุก ๆ คนควรจะได้กระทำหรือไฉน? หรือเราจะเรียกว่าเป็นการกระทำความดี ความชอบต่อพระบิดาเจ้าในการที่เราได้ “ถวาย” ตัวของเราซึ่งแท้จริงเป็นสมบัติของพระองค์อยู่แล้ว เพราะพระองค์ได้ทรงสร้างเราขึ้นมาและได้ทรงไถ่ค่าตัวเราจากความผิดบาป?

พระองค์ผู้ที่ซื้อเราย่อมมีสิทธิอันชอบธรรมที่จะบังคับบัญชาชีวิตของเรา เมื่อพระองค์ได้ทรงซื้อเรามาเช่นนี้เราจึงหาได้เป็นตัวของตัวเองไม่ แต่เป็นกรรมสิทธิ์ของพระองค์ผู้เดียว พระเจ้าตรัสว่า “ท่านทั้งหลายไม่ใช่เจ้าของร่างกาย.....ฉะนั้นท่านทั้งหลายจงถวายเกียรติยศแก่พระเจ้าด้วยร่างกายของท่าน” 1 โครินธ์ 6:19-20 เพราะเหตุนี้ การกระทำอันสำคัญที่สุดซึ่งเราควรปฏิบัติก็มีอยู่แต่ประการเดียว คือเต็มใจถวายชีวิตของเราทั้งหมดไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์ เพื่อปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระองค์ทุกประการ

2

สิ่งสำคัญสำหรับทาสอีกอย่างหนึ่งก็คือ ทาสมีความพอใจสำหรับตนเองมิได้ มิได้แต่ความพอใจสำหรับนายของตนเท่านั้น เขาไม่มีสิทธิที่จะเลือกกระทำอย่างโน้นอย่างนี้เพราะมิได้เป็นผู้บงการชีวิตของตนเอง เขามิอาจเลือกทำงานประเภทนั้นประเภทนี้ ต้องสุดแต่นายจะเป็นผู้เลือกงานให้เขาทำเอง เขาจะเลือกที่อาศัยก็ไม่ได้ นายให้อยู่ที่ไหนก็ต้องไปอยู่ที่นั่น อยากรจะตื่นนอนเวลาใดก็ทำไม่ได้ตั้งใจแต่จะต้องลุกขึ้นตามเวลาที่นายสั่งกลางคืนรู้สึกอยากจะเข้านอนก็ไม่อาจทำได้ ต้องรอให้นายอนุญาตเสียก่อน เพราะเขามีใช้อิสระชน หากเป็นทาสซึ่งชีวิตทั้งชีวิตจำต้องดำเนินไปตามความพอใจและความปรารถนาของมูลนาย ไม่ว่าจะเป็ชีวิตของเขา เวลาของเขาหรือความสามารถของเขาก็ตาม หากเขาเป็นกรรมสิทธิ์ของคนไม่ เขาจะทำได้ตามความพอใจตนไม่ได้ หากจะต้องมอบไว้สำหรับใช้ปรนนิบัติเจ้านายของตนเท่านั้น การอุทิศตัวมอบถวายแก่พระเจ้าย่อมคลุมไปถึงการถวายชีวิตจิตใจร่างกาย บ้านช่อง สิ่งแวดล้อม ตลอดจนทรัพย์สินสมบัติของเราทั้งหมดด้วยคือทุก ๆ สิ่งทีบุคคลเรานับว่าเป็นของตนแล้วจะต้องมอบให้อยู่ใต้การคุ้มครองของพระเจ้าผู้ทรงประทับประคองห้อมล้อมเราไว้ทั้งสิ้น

คริสเตียนทั้งหลาย นี่คือนิสัยพันธภาพอันถูกต้องซึ่งท่านจะพึงมีต่อองค์พระเยซูคริสต์เจ้า ท่านคิดได้เช่นนี้แล้วหรือ? ท่านได้ปฏิบัติตามหลักนี้แล้วหรือ? ท่านดำรงชีวิตอยู่โดยมีน้ำใจเช่นนี้หรือเปล่า? ถ้าคริสเตียนชายหญิงทั้งหลายจะปฏิบัติตามหลักสำคัญสำหรับชีวิตคริสเตียนดังกล่าวแล้วอย่างมั่นคงเท่านั้น กิจการขององค์พระผู้เป็นเจ้าย่อมจะไม่ขาดคนงานของพระเจ้าอย่างแน่นอน เงินทองที่จะใช้ในกิจการของพระองค์ก็ย่อมจะไม่ขาดแคลนเช่นเดียวกัน ท่ามกลางคริสเตียนด้วยกันก็จะไม่มีการอิจฉาริษยา และการทะเลาะเบาะแว้งเกิดขึ้น เมื่อถึงเวลาประชุมนมัสการ ย่อมจะมีคริสเตียนเป็นจำนวนมากมายพากันมาร่วมสามัคคีธรรมกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของคน และในสมองของเราก็จะไม่คิดถ่วง

สงสัยว่า พระประสงค์ของพระเจ้าต่อชีวิตของเรานั้นจะเป็นประการใด ถ้าใครได้ยอมถวายตัวพระ คริสต์อย่างเต็มที่จริง ๆ แล้ว เขาจะได้ทราบพระประสงค์และน้ำพระทัยของพระเจ้าเอง

แต่ท่านอาจคิดว่าภาพจน์สำหรับชีวิตคริสเตียนดังกล่าว มาแล้วนั้นช่างไม่คงทนน่าค้นหาเอาเสียเลย บางท่านก็อาจแย้งว่า ชีวิตในสภาพเช่นนั้นควรจะเรียกว่าชีวิตที่อยู่ใต้พันธกรรม จริงของท่าน แต่เป็นพันธะแห่งความรัก ตัวข้าพเจ้าเองมีชีวิตอยู่ในพันธะของสังคมาแล้วเป็นเวลาถึง 19 ปี เพราะเหตุว่าเมื่อ 19 ปีมาแล้ว ข้าพเจ้าได้ยื่นอยู่ต่อหน้าศาสนาจารย์ท่านหนึ่ง รวมทั้งผู้เป็นพยานอื่น ๆ อีกและ เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ด้วย เคียงข้างข้าพเจ้าคือ สตรีสาวผู้หนึ่ง ข้าพเจ้าได้ให้คำมั่นสัญญาว่า ข้าพเจ้าจะละทิ้งผู้อื่นทั้งสิ้นในโลกนี้ และปลื้มใจอยู่กับเธอแต่ผู้เดียวจนกว่าความตายจะพรากเราเสีย จากกัน มีอะไรที่จะผูกมัดกัน ได้สนิทแน่นยิ่งกว่านี้อีกเล่า? คนเราจะสามารถหาความผูกพันที่ร้ายยิ่งกว่า นี้ได้ที่ไหน? ข้าพเจ้าพูดว่าพันธะ “ร้าย” หรือ? ห้ามมิได้ ข้าพเจ้าควรจะถามว่า “มีพันธะที่น่าชื่นใจยิ่งกว่า นี้หรือ?” แทน เพราะท่านคงเห็นแล้วว่ามันเป็นพันธะแห่งความรักต่างหาก และถ้าข้าพเจ้าจะต้อง กระทำซ้ำ ๆ เช่นนั้นอีก ข้าพเจ้าก็คงจะต้องเสาะหาสุขภาพสตรีที่น่ารักคนเดียวกันนั้น ถามเธอด้วย คำถามเดิม แล้วก็คอยฟังคำตอบที่เคยกฟังมาแล้ว และกล่าวคำสัญญาผูกพันกันดังเช่นครั้งก่อนอีก

เมื่อประสบการณ์ประจำวัน ปลุกให้เราสำนึกคิดว่าพันธะของเราต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ช่วยให้ รอดคือพันธะแห่งความรัก สันพันธภาพระหว่างเรากับพระองค์จึงกลายเป็นของมีค่าเหลือที่จะบอกได้ แยกของพระองค์นั้นพอเหมาะ และภาระของพระองค์ก็เบา พระองค์มิใช่เจ้านายที่โหดร้ายทารุณเยี่ยง มาร แต่เป็นนายผู้เต็มไปด้วยความรัก พระประสงค์ของพระองค์ซึ่งจะทรงมอบให้ผู้ทาสปฏิบัตินั้นก็มิ แต่ว่า ในที่สุดจะกลายเป็นความชื่นชมแก่ตัวทาสเองเป็นการถวายเกียรติยศและสง่าราศีแก่พระองค์ และ อำนวยผลดีแก่คนทั้งปวงด้วย ชั้นแรก-ขอให้เราระลึกไว้เสมอถึงสัมพันธภาพระหว่างเรากับพระเจ้าของ เราเช่นที่ปรากฏอยู่ในพระคริสตธรรมคัมภีร์แล้ว ต่อไปขอให้เราปฏิบัติตามอุดมการณ์นั้นทุก ๆ วัน

บทที่ 6 เรา รู้จัก น้ำพระทัยพระเจ้าได้อย่างไร คำแนะนำเบื้องต้น

บัดนี้ก็มาถึงปัญหาที่สำคัญที่สุด-เราจะทราบได้อย่างไร ว่าน้ำพระทัยของพระเจ้าที่เกี่ยวกับชีวิตของเราโดยเฉพาะนั้นคืออะไร? สิ่งที่เราได้กล่าวมาแล้วนั้นย่อมจะทำให้เราเชื่อได้แน่นอนว่า มีทางที่เราจะทราบน้ำพระทัยดีเลิศของพระเจ้าได้จริง ๆ ความจริงข้อนี้จะเป็นอย่างอื่นไปก็ไม่ได้ แต่ปัญหาใหญ่นั้นอยู่ที่เราจะทราบได้อย่างไรว่า พระประสงค์ของพระเจ้าสำหรับชีวิตของเราคืออะไร?

พระเจ้าจะตรัสบอกให้เราทราบถึงพระประสงค์ของพระองค์ต่อชีวิตของเราโดยอภินิหาร อันมหัศจรรย์หรือโดยวิธีเหนือธรรมชาติกระนั้นหรือ? คนเป็นอันมากต่างพิศวงสงสัยในข้อนี้อยู่มาก เพราะเขาอ่านพระคริสตธรรมคัมภีร์ พบการที่พระเจ้าทรงสำแดงพระองค์ต่อมนุษย์โดยการอัศจรรย์ต่าง ๆ กัน และได้ทรงโปรดให้คนเหล่านั้นได้ยินพระสุรเสียงที่พระองค์ตรัสด้วย แล้วเขาก็เชื่อว่าพระเจ้าจะต้องสำแดง พระองค์แก่พวกเราโดยวิธีกันนั้นบ้าง ในพระธรรมปฐมกาล บทที่ 17 พระเจ้าทรงปรากฏแก่อับราฮัมให้ทราบว่าพระองค์มีพระประสงค์ให้ชีวิตของอับราฮัมดำเนินไปเช่นไร พระเจ้าทรงปรากฏแก่โมเสสในพุ่มไม้ซึ่งไฟกำลังลุกโชนอยู่ แต่พุ่มไม้นั้นมิได้ไหม้ และได้ตรัสบอกให้โมเสสทราบพระประสงค์อันแท้จริงของพระองค์ อพยพ 3:2 พระเจ้าได้ทรงใช้ทูตสวรรค์นำพระบัญชาของพระองค์ลงมายังมิคาเอล ผู้วินิจฉัย 6:11-23 พระเจ้าตรัสเรียกชื่อของซามูเอล ในเวลาค่ำคืนด้วยเสียงมนุษย์ธรรมดา แล้วทรงเผยให้ซามูเอลทราบว่าท่านจะต้องกระทำอะไรบ้าง 1 ซามูเอล 3:3-14 ทรงปรากฏแก่เปาโลด้วยแสงสว่างซึ่งรุ่งโรจน์ยิ่งกว่าแสงอาทิตย์เวลาเที่ยง แล้วตรัสแก่เปาโลเป็นการเฉพาะด้วย กิจการ 9:3-6 ต่อมาก็ได้ตรัสแก่เปาโลทางมินิตอีก โดยทรงใช้ให้เดินทางไปยังเมืองมาคะโดเนีย กิจการ 16:9 มีบุคคลชั้นผู้นำ และผู้พยากรณ์จำนวนมากซึ่งปรากฏอยู่ในพระคริสตธรรมเดิม ที่พระเจ้าทรงสำแดงพระองค์ให้เห็นทางนิมิต และทางเปิดเผยน้ำพระทัยให้เขาทราบโดยวิธีนี้ด้วย

ก่อนที่เราจะทราบน้ำพระทัยของพระเจ้าได้ถูกต้องนั้น เราหวังว่าเราจะได้ประสบเหตุการณ์ทำนองนั้นบ้าง ก็จะต้องได้เห็นปรากฏการณ์อันผิดหรือเหนือธรรมชาติเช่นนั้นบ้างหรือมิใช่? ถ้าเราฝักใฝ่ในพระเจ้า และมีความปรารถนาอันแท้จริงที่จะให้พระเจ้าบังการชีวิตของเราแล้วปรากฏการณ์เช่นนั้นจะอุบัติขึ้นให้เราเห็นประจักษ์ หรือไม่? คริสเตียนที่รักพระเจ้าด้วยใจสัตย์ซื่อบางคนก็คิดว่าเช่นนั้นเหมือนกัน เขาเชื่อว่าผู้ที่มิได้ประสบเหตุการณ์หรือปรากฏการณ์ทำนองนั้นด้วยตัวเอง ย่อมไม่อาจเชื่อมั่นว่าเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าจริง ๆ

ข้อความตอนแรกของจดหมายซึ่งเปาโลอัครสาวก ได้เขียนถึงคริสตจักรฮีบรอนั้นน่าสนใจมาก และประทับใจเราเป็นพิเศษ ข้อความนั้นมีว่า “เมื่อคราวก่อนพระเจ้าได้ตรัสทางพวกผู้พยากรณ์ที่ละเล็ก ละน้อย ด้วยอาการหลายวิธีแก่บรรพบุรุษ แต่ในคราวที่สุดนี้ ได้ตรัสแก่เราทางพระบุตร” (พระคัมภีร์

ภาษากรีกใช้คำว่า ในพระบุตร) พระคัมภีร์ตอนนี้อธิบายความหมายชัดเจน (แม้จะมีได้กล่าวเช่นนั้นตรง ๆ) ว่า ในสมัยโบราณ แม้พระเจ้าจะได้ตรัสกับบรรพบุรุษของเรา แต่เดี๋ยวนี้พระองค์ได้ทรงตรัสในพระคริสต์และส่วนมากก็หยุดใช้วิธีต่าง ๆ ที่เคยใช้มาแต่โบราณพระเจ้าได้เคยใช้วิธีที่อยู่เหนือธรรมชาติในการประสิทธิ์ประสาทพระวจนะของพระองค์อันได้แก่พระคริสต์ธรรมคัมภีร์ให้แก่โลกมนุษย์มาแล้ว แน่แน่นอนที่สุดว่าพระคัมภีร์นั้นได้ปรากฏขึ้นอย่างน่าอัศจรรย์และอยู่นอกเหนือธรรมชาติจริง ๆ ทุก ๆ ถ้อยทุก ๆ คำผู้เขียนในตอนนั้น ๆ ได้รับการคล้อยจากพระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์โดยตรงทีเดียว ครั้นการเขียนพระคัมภีร์ได้สำเร็จสมบูรณ์แล้ว เมื่อพระเจ้าทรงมีพระประสงค์จะตรัสกับมนุษย์ พระองค์ก็หยุดใช้วิธีที่เคยใช้นั้นเสียเป็นส่วนใหญ่ ตั้งแต่บัดนั้นมาคริสเตียนทั้งหลายก็มีพระคริสต์ธรรมคัมภีร์ ซึ่งพระเจ้าทรงพระราชทานให้เขาได้ทราบถึงน้ำพระทัยของพระองค์ ทั้งยังมีวิญญานบริสุทธิ์เสด็จมาประทับอยู่ภายในจิตใจของเขาเหล่านั้นอีกด้วย และ พระวิญญานบริสุทธิ์ได้ทรงสั่งสอนเขาให้เข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้าโดยอาศัยพระคริสต์ธรรมคัมภีร์ และการคล้อยใจในขณะที่เราอ่าน พระคริสต์ธรรมคัมภีร์ และน้อมจิตใจให้ดำเนินไปด้วยกันกับพระเจ้า

ทั้ง ๆ ที่พระเจ้าทรงใช้วิธีการเหนือธรรมชาติในบางโอกาสเพื่อสำแดงน้ำพระทัยของพระองค์ให้ปรากฏแก่บุคคลบางคน แต่พระองค์ก็มีได้ทรงกระทำ เช่น นั้นเป็นนิจสินและก็มีได้หมายความว่าบุคคลที่พระองค์ทรงสำแดงพระองค์ให้เห็นอย่างน่าอัศจรรย์นั้น จะต้องมีความเชื่อใจในพระเจ้าหรือรู้จักพระเจ้าดีกว่าผู้อื่น ทั้งแน่นอนว่าบุคคลที่พระเจ้าทรงทำให้ล้มลง หรือทรงทำให้ดาบอดมีดมัวไปเช่นที่ทรงกระทำแก่เปาโลอัครสาวก หรือผู้ที่ทรงทำให้เคลิบเคลิ้มไปเช่นเปโตร หรืออนุญาตให้ผู้นั้นผ่านความเจ็บป่วยอย่างหนักจนเจียนจะถึงวาระสุดท้าย ฯลฯ เพื่อทรงสำแดงน้ำพระทัยของพระองค์ให้เขาทราบ หากว่าที่จะยกย่องสรรเสริญเป็นพิเศษแต่อย่างใดไม่ มันอาจจะเป็นสัญญาว่าบุคคลผู้นั้นคืออัครสาวกและคิดจดทฤษฎีต่อพระองค์ จนมีแต่วิธีรุนแรงอย่างเดียวเท่านั้นที่จะทำให้เขายอมฟังพระสุรเสียงของพระเจ้าได้ ดังที่ได้ปรากฏมาแล้วกับอาจารย์เปาโลบนถนนที่จะไปยังเมืองคาเมเช็ก (กิจการ 9:3) ในหนังสือกิจการ ไม่มีคนอื่นที่กลับใจใหม่ได้รับประสบการณ์ ดังเช่นอาจารย์เปาโลได้รับเลย ทั้งนี้เป็นเพราะเปาโลทำการขัดขวางอย่างสำคัญต่อองค์พระผู้ช่วยให้รอด พระองค์จึงต้องเผชิญกับเปาโลแบบนี้ตามข้อเท็จจริงที่ปรากฏนั้นดูเหมือนจะไม่มีคนอื่น ที่กระทำการต่อต้านรุนแรงถึงขนาดที่เปาโลได้กระทำ ส่วนอาจารย์เปโตรนั้น พระเจ้าทรงโปรดให้เคลิบเคลิ้มกลับไป และทรงสำแดงนิมิตเป็นผ้าผืนใหญ่ลอยลงมาจากท้องฟ้า เพื่อให้อาจารย์เปโตรเต็มใจที่จะนำข่าวประเสริฐไปยังบ้านของโกระเนเลีย ทั้งนี้เป็นด้วยเปโตรมีฉันทาคติกับคนต่างชาติรุนแรงนั่นเอง กิจการ 10:9-16 จึงไม่น่าที่จะให้พระประสงค์ของพระองค์ลุล่วงไปด้วยดี พระเจ้าทรงใช้วิธีธรรมดาถ้าทรงเห็นว่าใช้ได้ผล แต่ถ้าทรงเห็นว่าวิธีธรรมดาใช้ไม่ได้ผล ก็จะทรงใช้วิธีพิเศษหรืออภินิหารอันมหัศจรรย์บางคนคิดว่า เพราะเหตุที่พระเจ้า

ทรงใช้วิธีการอัศจรรย์ในบางครั้ง ฉะนั้นพระองค์จะทรงใช้วิธีนั้นเสมอ ๆ แต่ไม่เป็นดั่งนั้นพระองค์จะทรงนำเราด้วยวิธีธรรมดาซึ่งทรงกำหนดขึ้นในเมื่อคริสเตียนคนนั้นมีความเข้าใจเพียงพอ

การที่จะเรียนรู้น้ำพระทัยของพระเจ้านั้น สิ่งสำคัญอย่างหนึ่งคือ เวลา บางครั้งเราเคยร้องเพลง “จงยกเวลาไว้สำหรับความบริสุทธิ์” แต่เราก็มิได้ตั้งใจที่จะปฏิบัติตามเนื้อเพลงนั้น เป็นความจริงทีเดียวว่าการที่จะมีความบริสุทธิ์นั้นต้องใช้เวลา และพระเจ้าจะทรงสำแดงน้ำพระทัยของพระองค์ให้ทราบก็แต่เฉพาะผู้ที่บริสุทธิ์เท่านั้น ผู้ที่ไม่บริสุทธิ์ไม่อยู่ในฐานะที่จะได้ทราบน้ำพระทัยของพระเจ้าเลยข้อนี้เป็นธรรมดา เพราะบุคคลประเภทหลังนี้ไม่พร้อมที่จะรับทราบและปฏิบัติตามน้ำพระทัยของพระเจ้านายเจมส์ แม็คคองก็ ได้กล่าวไว้ว่า คำแนะนำสำหรับคริสเตียนนั้นได้ชี้แจงสั่งสอนกันอยู่ในโรงเรียนของพระเจ้าเท่านั้น ซึ่งเป็นที่เดียวที่จะให้ความรู้ จึงจำเป็นอยู่เองที่เราจะต้องตั้งอกตั้งใจเรียนตั้งแต่ชั้นต้นเพื่อเรียนรู้ทุกสิ่งทุกอย่างโดยแท้จริง เพราะเป็นวิธีพิสูจน์อย่างสำคัญที่สุดประการหนึ่ง เพื่อจะได้ทราบถึงการดำเนินชีวิตของคริสเตียนว่า ควรใกล้ชิดติดตามพระเจ้าเพียงไร คำแนะนำเหล่านั้นเกี่ยวข้องกับชีวิตของคริสเตียนทุกแง่มุม อาทิเช่นการอธิษฐาน การเรียนรู้พระคัมภีร์ นิสัยใจและความใจร้อนคอยอะไรหนอยก็ราคาญยอมปฏิบัติตามน้ำพระทัยพระเจ้าทุกกรณี สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ และอื่น ๆ อีกมากมาย คือสิ่งสำคัญในการค้นคว้าหาคำแนะนำสำหรับชีวิตคริสเตียนทั้งเป็นสิ่งซึ่งจะพิสูจน์ศรัทธาของตนเองว่าได้ดำเนินไปใกล้ชิดกับพระเจ้าเพียงไร

“เมื่อท่านตักน้ำจากแม่น้ำ น้ำนั้นขุ่นไมใส ท่านจะทำให้ใสได้อย่างไร? ท่านจะต้องวางแก้วน้ำไว้บนโต๊ะเมื่อเวลาผ่านไป ๆ โคลนตก ฯลฯ ที่อยู่ในน้ำก็จะค่อย ๆ ตกตะกอนอยู่นั่นแหละ น้ำจึงค่อย ๆ ใสขึ้น ๆ เราจะเห็นได้ว่าเรื่องนี้สำเร็จได้ก็เพราะการรอคอย เมื่อเราปรารถนาคำแนะนำสำหรับชีวิตคริสเตียนของเรา เราก็ต้องใช้หลักการอันเดียวกันนี้แหละ วิธีการอันใหญ่ยิ่งของพระเจ้านั้นสำคัญที่การรอคอยเหมือนกัน เหมือนที่เราเฝ้าคอยให้สิ่งต่าง ๆ ในน้ำขุ่นของเราตกตะกอนนอนกันเชื่องช้ากันแหละ เมื่อถึงเวลาแล้วเราก็จะเข้าใจความไม่สำคัญของสิ่งที่ไม่สำคัญมาก และเราก็จะเข้าใจความสำคัญของสิ่งสำคัญได้อย่างถนัดชัดเจน การรอคอยเป็นสิ่งจำเป็นยิ่งนัก ความผิดพลาดอย่างใหญ่หลวงของเรานั้น ส่วนใหญ่เกิดจากที่เราไม่ยอมใช้เวลารอคอยนี้เอง” เราจะกล่าวถึงสิ่งสำคัญอื่น ๆ เกี่ยวกับเรื่องนี้ต่อไปอีกในบทที่ 9 ตอนนี้อยู่ดีด้วยการคัดข้อพระคริสตธรรมในหนังสือบทเพลงสรรเสริญบางตอนมาลงไว้ “ผู้หนึ่งผู้ใดที่พึ่งพระองค์ไม่ต้องละอาย” สดุดี 25:3 “จงคอยท่านพระเยโฮวาห์” สดุดี 27:14 “จงคอยท่านพระเยโฮวาห์ และรักษาทางของพระองค์ไว้ (คือดำเนินชีวิตตามพระวาระของพระเจ้า) แล้วพระองค์จะทรงโปรดให้ท่านเลื่อนขึ้นได้มรรคที่แผ่นดินนั้น” (คือนำท่านไปสู่สถานทางใจที่พระองค์ทรงสัญญาว่าจะจัดแจงไว้ให้) สดุดี 37:34 “ดูเถิด ตาของท่านสิเหลียวดูนายผู้หมองของคน (เพื่อขอคำแนะนำเช่นเดียวกับ

ขอเครื่องใช้ต่าง ๆ ที่ต้องการ) และตาของทาสีฆ่าเลื่องชื่อนายผู้หญิงของตนฉันใด ตาของพวกข้าพเจ้าก็
ฆ่าเลื่องชื่อนายโฮวาท้พระเจ้าของข้าพเจ้าฉันนั้น” สดุดี 123:2

พระคริสตธรรมตอนที่มีความสำคัญยิ่งและเกี่ยวเนื่อง โดยเฉพาะกับปัญหาเรื่องทำอะไรจึงจะ
ได้ทราบน้ำพระทัยของพระเจ้านั้นได้แก่พระธรรมโรม 12:1,2 “เหตุฉะนั้น คุณก่อนพี่น้องทั้งหลาย โดย
เห็นแก่ความเมตตากรุณาของพระเจ้า ข้าพเจ้าจึงวิงวอนท่านทั้งหลายให้ถวายตัวแก่พระองค์เป็นเครื่อง
บูชาอันมีชีวิตอยู่ อันบริสุทธิ์และเป็นที่ยอมรับพระทัยพระเจ้า ซึ่งเป็นการปฏิบัติสมกับฝ่ายวิญญาณจิตของ
ท่านทั้งหลาย อย่าประพฤติตามอย่างชาวโลกนี้ แต่อาจเปลี่ยนนิสัยใหม่ เพื่อท่านทั้งหลายจะได้สังเกต
รู้จักน้ำพระทัยพระเจ้าว่าอะไรดี อะไรเป็นที่ชอบ และอะไรดีขอดเยี่ยม” ขอให้สังเกตว่าอาจารย์เปาโลจบ
คำสั่งด้วยคำว่า “เพื่อท่านทั้งหลายจะได้สังเกตรู้จักน้ำพระทัยพระเจ้าว่าอะไรดี อะไรเป็นที่ชอบ และ
อะไรดีขอดเยี่ยม” คำว่า “สังเกต” แปลว่าการพิจารณาทำให้เข้าใจอย่างชัดเจน คำภาษากรีกเดิมแปลว่า
“พิสูจน์และค้นคว้า” “รู้แน่โดยการชันสูตร” ทั้งนี้รวมถึงความคิดที่ใครจะทราบน้ำพระทัยพระเจ้าด้วย
การสำรวจค้นคว้า ด้วยการได้ประสบพบเห็นเหตุการณ์ด้วยตนเอง มิใช่โดยการใช้อำนาจของตักสินึกหา
เหตุผลเอาเอง แต่จะต้องทราบโดยประสบการณ์ซึ่งเกี่ยวกับจิตวิญญาณอย่างลึกซึ้ง ถ้าเราปรารถนาที่จะ
เชื่อมั่นในน้ำพระทัยของพระเจ้าซึ่งจะทรงโปรดต่อชีวิตเรา-ถ้าเราตั้งใจที่จะเชื่อเรื่องนี้อย่างแน่วแน่-โดย
ปราศจากความเคลือบแคลงสงสัยใด ๆ เลย เราก็จะต้องศึกษาถ้อยคำของอาจารย์เปาโลในข้อพระคริสต
ธรรมที่กล่าวมาแล้วนั้น และปฏิบัติตามคำสั่งสอนนั้น ๆ ทุกประการ ถ้าเราไม่มีน้ำใจศรัทธาเชื่อพอที่จะเชื่อ
คำแนะนำสั่งสอนเหล่านี้ เราก็ย่อมจะไม่มี ความตั้งใจแท้จริงที่จะใคร่ทราบน้ำพระทัยพระเจ้า ฉะนั้นให้
เราพยายามพินิจพิเคราะห์ดูในพระธรรมโรมบทที่ 12 ข้อ 1 และ 2 ให้จึงดีเถิด

บทที่ 7 เรารู้จักน้ำพระทัยของพระเจ้าได้อย่างไร (ต่อ) ชั้นเตรียมตัว-

การถวายตัว

การศึกษาพิจารณาพระกิตติคุณ โรม 12:1,2 อย่างถี่ถ้วน ทำให้เราเห็นว่า อาจารย์เปาโลได้กำหนดการเตรียมตัวไว้ 3 ชั้น ซึ่งเราจะต้องปฏิบัติในการที่สังเกตว่า “.....อะไรดี อะไรเป็นที่ชอบและอะไรขอดเยี่ยม”

ขั้นที่ 1. ปราบภูษัดเจนอยู่ในข้อพระธรรม “ถวายตัวแก่พระองค์เป็นเครื่องบูชาอันมีชีวิตอยู่” ซึ่งหมายความว่าเราจะต้องมอบกายถวายชีวิต แก่พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของเราโดยสิ้นเชิง ไม่มีการแบ่งชีวิตของเราส่วนใดส่วนหนึ่งไว้สำหรับตัวของเราเองเลย ตามถ้อยคำของอาจารย์เปาโลนั้น ถ้าแม้เราปรารถนาที่จะได้ทราบน้ำพระทัยพระเจ้าแล้วไซ้ จงถวายตัวทั้งหมดเป็นเครื่องบูชาอันมีชีวิตอยู่ไว้บนแท่นบูชาของพระองค์นั้นแล้ว คือสิ่งแรกที่เรียกร้องจากเรา อาจารย์เปาโลได้ใช้คำพูดธรรมดาฟังเข้าใจชัดเจนว่า “ให้ถวายตัวแก่พระองค์เป็นเครื่องบูชาอันมีชีวิตอยู่.....เพื่อท่านทั้งหลายจะได้สังเกตรู้จักน้ำพระทัยพระเจ้าว่าอะไรดี อะไรขอดเยี่ยม” นี่คือข่าวจากพระเจ้าซึ่งทรงส่งมาถึงเราโดยผ่านทางอาจารย์เปาโล นี่คือพระวาระของพระเจ้า และเพราะเหตุที่เป็นพระวาระของพระเจ้านั่นเอง เราจะทำผิดไม่รู้ไม่ชี้เสียมิได้ ถ้าเราแกล้งทำไม่รู้ไม่ใส่ใจหรือหลีกเลี่ยงเสียแล้ว ก็เท่ากับเราได้ปิดประตูซึ่งพระเจ้าทรงเปิดไว้จะให้เราผ่านเข้าไป เพื่อพระองค์จะได้สั่งสอนให้เราทราบถึงน้ำพระทัยของพระองค์ ถ้าเรามีได้ผ่านเข้าไปในประตูนี้แล้ว เราก็จะหลงทางอย่างแน่นอน

สองสามปีที่แล้วมานี้ ข้าพเจ้าได้รับการขอร้องให้แสดงปาฐกถาในกลุ่มเยาวชนกลุ่มหนึ่ง ถึงเรื่องการที่ทราบน้ำพระทัยพระเจ้าซึ่งกำหนดไว้สำหรับชีวิตของพวกเขา ข้าพเจ้ารู้สึกว่าคุณเองต้องการที่จะได้รับบางสิ่งบางอย่างชัดเจน จากพระวาระของพระเจ้าโดยตรง แล้วข้าพเจ้าก็ได้ตั้งใจอธิษฐานขอให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงโปรดให้ข้าพเจ้า ได้พบข้อพระธรรมคัมภีร์ที่จะช่วยเหลือข้าพเจ้าในกรณีนี้และข้าพเจ้ามั่นใจว่าพระเจ้าได้ทรงชี้บอกให้ข้าพเจ้าดูในพระธรรมตอนสำคัญนี้ (โรม 12:1,2) ซึ่งเป็นการช่วยเหลือข้าพเจ้ามากในครั้งนั้น และนับแต่นั้นเป็นต้นมา พระคริสตธรรมตอนสำคัญนี้ก็ได้อำนวยความช่วยเหลืออย่างสำคัญ และจากพระคริสตธรรมตอนนี้ข้าพเจ้าก็ได้ใช้เป็นเครื่องมือช่วยเหลือคนอื่น ๆ ด้วยเป็นเครื่องขันสุตรน้ำใจ และการคล้อยใจของเราทุก ๆ ครั้งที่ได้ใช้ข้อพระคริสตธรรมตอนนี้ด้วยความจริงใจ และก็ได้รับผลดียิ่ง และจะไม่บังเกิดผลดีอย่างไรเล่า? ในเมื่อเป็นพระโอวาทของพระเจ้าเองแท้ ๆ เพื่อให้เราได้ทราบน้ำพระทัยของพระองค์ ต่อไปนี้ขอให้เราพิจารณาการเตรียมตัวขั้นที่หนึ่ง และไตร่ตรองดูให้ถี่ถ้วนรอบคอบ

ในสมัยโบราณ ชาวอิสราเอลถวายเครื่องบูชาแก่พระเจ้าบนแท่นบูชาทองเหลือง เครื่องบูชาอาจใช้สัตว์จำพวกแพะ แกะ ลูกวัว เป็นต้น ซึ่งจะนำไปส่งให้ปุโรหิตผู้ทำการอยู่ในโบสถ์วิหารเป็นตัวแทนของพระเจ้า ปุโรหิตอาจใช้เครื่องบูชาอื่น ๆ เป็นอาหารของตน หรืออาจเผาบูชาแผ่นบูชาก็ได้ บางครั้งปุโรหิตก็จะแบ่งรับประทานเป็นบางส่วน ส่วนอื่น ๆ ก็เผาบูชาถวายพระเจ้า ซึ่งเป็นการปฏิบัติตามราชโองการของพระองค์ แต่ส่วนผู้ที่นำเครื่องบูชามาถวายนั้น จะขอรับส่วนหนึ่งส่วนใดกลับคืนไปบ้านหาได้ไม่ เมื่อนำมาถึงพระวิหารและส่งให้ปุโรหิตแล้วก็เป็นการกรรมสิทธิ์ของพระเจ้าทั้งสิ้น ผู้นำมาถวายไม่มีสิทธิ์จะบอกให้ทำอย่างนั้นอย่างนี้กับของที่ตนนำมาถวาย อีกประการหนึ่ง ปุโรหิตก็ไม่อาจปฏิบัติกรอย่างไรร่วมกับเครื่องบูชาจนกว่าผู้ที่มานำมาถวาย ได้ส่งถึงมือปุโรหิตเอง

โดยทำนองเดียวกัน เราจะต้องถวายตัว-ถวายชีวิตของเราแก่พระเจ้า ถ้าเราปรารถนาให้พระองค์สำแดงน้ำพระทัยของพระองค์ให้เราเห็นประจักษ์ และให้บังเกิดผลแก่ชีวิตของเรา เราจะต้องถวายตัวแก่พระเจ้าโดยสิ้นเชิงจะต้องถวายทุกสิ่งที่เราเป็น ทุกสิ่งที่เรามี ทุกสิ่งที่เราปรารถนา แผนการของเรา ความรักของเรา สิ่งที่เราชอบและไม่ชอบทุกประการ เราจะต้องมอบถวายแก่พระองค์ก่อนที่เราจะได้ทราบน้ำพระทัยของพระเจ้าต่อเราคืออะไรแน่และพระองค์ต้องพระประสงค์และทรงเรียกร้องสิ่งใดจากชีวิตของเราบ้าง

ที่จะพูดว่า ถวายตัวแก่พระเจ้านั้นก็ง่ายดายเหลือเกินแต่การปฏิบัติตามที่พูดนั้นไม่ง่ายเลย อันตัวตนและจิตใจของมนุษย์เรานี้ประหลาดนัก ช่างมีอุปเท่ห์เล่ห์กลและเจ้ามารยาเสียเหลือเกิน ฝ่ายมารเล่าก็มีกลโกงอย่างน่าอัศจรรย์การถวายตัวโดยสิ้นเชิงของคนเรา คือการถวายชีวิตทั้งชีวิตแก่พระเจ้า ทั้งร่างกายและชีวิตจิตใจ ทั้งเวลาและความสามารถซึ่งเป็นเรื่องระหว่างมนุษย์กับพระเจ้าโดยเฉพาะเป็นการยกความเห็นแก่ตนเองถวายพระเจ้าจนหมดสิ้น เป็นผลให้พระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จมาประทับอยู่ภายในจิตใจของเรา และกระทำการอยู่ภายในตัวเรา เรื่องนี้เป็นเรื่องระหว่างท่านกับพระเจ้าของท่าน โดยเฉพาะ ใครอื่นหาอาจมีส่วนด้วยไม่ เป็นเรื่องที่ท่านยกความปรารถนาของท่านทั้งหมดถวายให้ เป็นไปตามน้ำพระทัยของพระเจ้า เป็นการยกชีวิตจิตใจของท่านทั้งหมดถวายให้แก่พระประสงค์และพระราชกิจของพระองค์ ถ้าท่านปรารถนาที่จะดำเนินอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า และปฏิบัติตามทางที่พระองค์ทรงเลือกสรรไว้สำหรับท่าน ก็ไม่มีหนทางที่ท่านจะหลบหลีกหรือทำลายแท่นบูชาเสียได้ ฉะนั้น จึงขอเตือนว่า จงน้อมกายลงเฉพาะพระพักตร์ขององค์พระเยซูคริสต์เจ้า และขอให้พระหัตถ์ซึ่งมีรอยตะปูตรึงของพระองค์ทรงจัดระบบชีวิตของท่านให้ดำเนินไปอย่างเรียบร้อย ปรับปรุงวิญญาณของท่านให้อยู่ในแนวทางอันชอบธรรม จงมอบชีวิตของท่านไว้ในพระหัตถ์ของพระเยซูเจ้าเถิด พระองค์ได้ทรงถวายชนม์เพื่อท่านมาแล้ว บัดนี้ถึงคราวที่ท่านควรจะดำรงชีวิตอยู่เพื่อพระองค์ แล้วท่านเองก็จะดำเนินชีวิตไปกับพระเจ้าด้วยความสันติสุขอย่างเต็มที่และบังเกิดผลงดงาม ใจของท่านก็มีความโสมนัส

ยินดี อย่างแท้จริงเมื่อชีวิตอันประเสริฐของพระคริสต์ได้หลังไหลอาบ อ้อม หัวตัวของท่าน โดยปราศจากอุปสรรคขัดขวาง ดังนั้น “จงอ่อนน้อมต่อพระเยซูฮิวาห์ เข้าไปในโบสถ์วิหารของพระองค์ที่ได้ทรงตั้งเจลิมไว้เป็นนิศย์ จงปฏิบัติพระเยซูฮิวาห์พระเจ้าของท่าน เพื่อความพิโรธอันเดือดดาลของพระองค์จะเลื่อนไปจากพวกท่าน” 2 พงสาวดาร 30:8

ชายผู้หนึ่งได้กล่าวว่า “ถ้าผมเป็นคริสเตียนแต่ยังไม่เข้าใจว่าพระเจ้าจะต้องการให้ข้าพเจ้าทำคังในโรม 12:1,2 และยังมีได้ถวายตัวถวายชีวิตแก่พระเจ้าแล้วไซริ้ ผมก็ยังคงจะกระทำต่อไปนี่คือ หลังจากที่ได้คิดทบทวนคลุ่กซึ่งถึถั่ววน ถึงคำเชิญชวนของพระเจ้าที่ปรากฏอยู่ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ (โคโลสี 3:1-4) และพิจารณาจิตใจของผมนเองอย่างระมัดระวังว่าตัวของผมมีความสุจริตใจแนแล้วหรือเมื่อเห็นว่าแนแล้ว ผมก็คงทูลต่อพระบิดาเจ้าผู้สถิตอยู่ในมหาสวรรค์ว่า ผมประสงค์ที่จะให้พระองค์ทรงครอบครองชีวิตของผมอย่างเต็มที่ตั้งแต่นี้เป็นต้นไป และผมคงจะทูลต่อพระองค์อีกด้วว่า เมื่อได้ค้านึงถึงความรักและความเป็นสัพพัญญูของพระองค์แล้ว ผมก็จะเต็มใจที่จะไปทุกหนทุกแห่งตามที่พระองค์พอพระทัยใช้ให้ผมไป และเป็นทุกสิ่งทุกอย่างที่พระองค์ทรงปรารณาให้ผมเป็น ซึ่งบางที่อาจเป็นในแผ่นกระดาษเปล่าในพระคริสตธรรมคัมภีร์ก็ได้ แต่ก็ยังไม่หมดเพียงเท่านี้ รุ่งขึ้นเช้าหลังจากที่ผมถวายตัวที่แล้ว ผมจะทูลต่อพระเจ้าเช่นเดียวกันนี้อีกครั้งหนึ่ง เพื่อยืนยันกับพระเจ้าว่า ผมยังคงมีเจตจำนงอย่างแท้จริงเช่นที่ได้ทูลพระองค์เมื่อวานนี้ แล้วโดยไม่มีกรเปลี่ยนแปลงใด ๆ ในวันต่อไปผมก็จะปฏิบัติเช่นเดิมอีก และวันต่อ ๆ ไปก็เช่นเดียวกัน เหตุใดผมจึงกระทำคังนี้? พระเจ้าจะทรงลิมเรื่องของผมเสียหรือ? หากได้ พระเจ้าไม่เคยทรงลิมสิ่งใดเลย แต่ตัวของผมเองนี้แหละอาจลิมเสียได้ ดังนั้นการปฏิบัติเช่นนี้ทุก ๆ วันจึงเป็นวิธีเตือนตัวเองที่พิเศษนัก เพื่อให้เรายังคงถวายตัวปฏิบัติตามน้ำพระทัยพระเจ้าจริง ๆ” นี่เป็นคำแนะนำในการปฏิบัติที่จะเป็นประโยชน์แก่จิตใจอย่างดียิ่ง

บางคนอาจเห็นว่า การที่ใครสักคนหนึ่งจะถวายชีวิตและความเป็นอยู่ของเขาทั้งหมด รวมทั้งทุกสิ่งทุกอย่างอันเป็นที่รักและมีค่าสำหรับเขาตลอดจนแผนการและความหวังอันสูงส่ง พร้อมด้วยความปรารณาในใจทุกประการ ไว้แทบแทนบูชาของพระเจ้า เป็นสิ่งที่มีราคาแพงเกินไป การกระทำเช่นนั้น เขาก็ถือกันว่าเป็นสิ่งที่ไม่น่าสนใจอะไรหรือไม่ก็เป็นเรื่องที่ไม่สมเหตุสมผลเอาเสียเลย เรื่องนี้อาจารย์เปาโลอัครสาวกก็คาดหมายว่าจะมีคนคิดเช่นนั้นอยู่เหมือนกัน ฉะนั้นท่านจึงกล่าวเพิ่มเติมต่อท้ายคำขอร้องวิงวอนของท่านว่า “ซึ่งเป็นการปฏิบัติสมกับฝ่ายวิญญาณของท่านทั้งหลาย” โดยเห็นแก่ความเมตตากรุณาอันใหญ่หลวงของพระเจ้าต่อเราทั้งหลายในพระคริสต์ ซึ่งได้ประทานพระบุตรของพระองค์ลงมาเป็นเครื่องบูชาและไถ่ความบาป เพื่อให้เราทุกคนได้รับความรอดของพระองค์ อาจารย์เปาโลได้แสดงเหตุผลให้เห็นว่า การที่เราทั้งหลายควรจะได้ถวายตัวของเราคินแก่พระเจ้าเพื่อให้พระองค์พอพระทัยนั้นเป็นการปฏิบัติที่ชอบที่ควรอย่างแท้จริง ขอให้ท่านพิจารณาและใคร่ครวญคอบท

เพลงดังต่อไปนี้ซึ่งประพันธ์โดย แฟรงซิส ริดลีย์ ฮาวาแกล ให้บทเพลงที่ 222 หนังสือเพลงคริสเตียน และบทที่ 112 เพลงไทยนมัสการ

เราผู้วายชนม์เพื่อท่าน	โลหิตพิเศษเราไหล
ล้างจิตชำระวิญญาณ	ไถ่โทษให้เกิดใจใหม่
เราผู้วายชนม์ไม่คิดเสียดาย	ท่านมีสิ่งใดถวาย
เราผู้วายชนม์ไม่คิดเสียดาย	ท่านมีสิ่งใดถวาย
ปราสาทแห่งพระบิดา	บัลลังก์รุ่งเรืองของเรา
ผู้ ทิงมาสู่โลกา	รับทุกข์ลำบากเปลี่ยวเปล่า
เราทิงยศศักดิ์ทั้งหมดเมืองแมน	ท่านทิงอะไรตอบแทน
เราทิงยศศักดิ์ทั้งหมดเมืองแมน	ท่านทิงอะไรตอบแทน
เราผู้ทนทุกข์แรงร้าย	เหลือที่จะพรรณนา
ทนความราวีจนตาย	ให้ท่านพันขุมทุกข์ขา
เพื่อท่านเราทนความอายเหลือเล่า	ท่านทนอะไรเพื่อเรา
เพื่อท่านเราทนความอายเหลือเล่า	ท่านทนอะไรเพื่อเรา

เฉพาะถ้อยคำที่อาจารย์เปาโล ได้ใช้ในตอนขึ้นต้นคำวิงวอนของท่านนั้น แสดงว่าทั้งอาจารย์เปาโลและพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงทราบดีว่า คนส่วนมากจะปฏิบัติตามขั้นปฏิบัติที่สำคัญจริง ๆ ย่อมเป็นการลำบากยิ่ง อาจารย์เปาโลกล่าวว่า “เหตุฉะนั้น คุณก่อนพี่น้องทั้งหลาย โดยเห็นแก่ความเมตตากรุณาของพระเจ้า ข้างพเจ้าวิงวอนท่าน” ข้อความตอนนี้ข้างเป็นถ้อยคำที่มีอำนาจจับใจอะไรเช่นนั้น การอ้อนวอนขอความกรุณา – แปลว่า การขอร้องวิงวอนรบเร้าจะยื่นคะยอ ติดตามอ้อนวอนจนสุดความสามารถ ถ้าคนของพระเจ้าจะแลเห็นและเข้าใจในขั้นแห่งการเตรียมตัวอันสำคัญยิ่งนี้ และรับไปปฏิบัติอย่างแท้จริงแล้ว ปัญหาต่าง ๆ แทบทั้งหมดของเขาเกี่ยวกับเรื่องการเรียนรู้ว่าพระทัยพระเจ้าก็คงจะสิ้นสุดลง ถ้าพระคัมภีร์เป็นสัจธรรมแน่แล้ว เรื่องนี้จะเป็นอย่างไรไปได้อย่างไรกัน? ท่านคิดว่าจะเป็นอย่างไหนแน่ ปัญหาการรู้จักน้ำพระทัยพระเจ้านั้นเป็นปัญหาของหัวใจมากกว่าเป็นปัญหาทางสมอง ถ้าใจเราสุจริตชอบธรรมการถวายตัวของเราต่อพระเจ้าเป็นไปโดยสมควร และสัมพันธ์ภาพระหว่างเรากับพระเจ้าเป็นไปอย่างถูกต้องสมองของเราก็ควรจะเข้าใจการทรงนำของพระเจ้าได้ง่ายกว่าปกติมาก ขอให้พระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นเหตุให้จิตวิญญาณของเราทั้งหลายรับฟังและเอาใจใส่ในพระธรรมคำสอน และประกาศิตของพระผู้เป็นเจ้าตามที่ปรากฏอยู่ในพระธรรมโรม 12:1,2 สมควรที่คริสเตียนทั้งหลายจะได้รับเอาการเตรียมตัวขั้นสำคัญขั้นแรก ไปปฏิบัติอย่างดีที่สุด นั่นคือ การถวายตัวต่อพระเจ้าทั้งหมดโดยเด็ดขาด

มีคนหนึ่งกล่าวว่า “ไม่มีผลอันใดอีก ในการที่จะไม่ยอมถวายตัวของเราให้แก่องค์พระเยซูเต็ม ทั้งร้อยเปอร์เซ็นต์ การถวายตัวตลอดชีวิตทั้งจิตใจและถวายโดยสิ้นเชิงจะก่อให้เกิดอะไร ๆ แก่เราได้มากมายหลายประการ อาทิเช่น เป็นเครื่องนำชีวิตของเราไปสู่ความสงบสุขโดยสมบูรณ์และก่อให้เกิดชีวิตใหม่แก่เรา ทำให้เรามีความจงรักภักดีต่อพระเจ้าแม้จะตกอยู่ในระหว่างความทุกข์ลำบาก เปลี่ยนรสชาติของเราจากเปรี้ยวให้กลายเป็นความหวาน การยอมตามพระคริสต์อย่างแท้จริงจะนำความปิติยินดีมาสู่เราทั้งในชีวิตปัจจุบันนี้และในอนาคต”

ดังนั้นเราขอมอบเห็นแล้วว่า เราจะต้องมอบถวายชีวิตให้แก่พระประสงค์ของพระเจ้าก่อนที่เราจะทราบว่าจะพระประสงค์ของพระองค์นั้นคืออะไร หรือจะทรงเรียกร้องอันใดจากเราบ้าง นี่คือการอันเฉียบขาดและเปิดเผยของพระเจ้าซึ่งจะกลับกลอกหาได้ไม่ เราจะทำมิฉะนั้นเลยสักอย่าง ๆ ไม่รู้เรื่องเสียก็ไม่ได้ นี่คือนิยามของพระเจ้าผู้เป็นเจ้า ซึ่งถ้าเราปรารถนาจะทราบว่าพระประสงค์ของพระองค์นั้นคืออะไร เราก็จะต้องปฏิบัติตามแบบแผนวิธีการของพระองค์

เมื่อข้าพเจ้ายังเป็นเด็กอยู่ เคยถามพี่ชายของข้าพเจ้าว่า “พี่จะทำอะไรให้ผมได้ไหมครับ?” แต่พี่ชายตอบทันทีว่า “ก็จะให้พี่ทำอะไรล่ะ?” ถ้าจะพูดอีกนัยหนึ่งก็คือ พี่ชายของผมมิได้เสียสละให้แก่ผมผู้เป็นน้องอย่างเพียงพอ หรือมิฉะนั้นก็ไม่มีควมไว้วางใจผมพอที่จะรับทำตามประสงค์ของผมได้ จนกว่าจะได้ทราบเสียก่อนว่าความประสงค์ของผมนั้นคืออะไร ที่แท้นั้นพี่ชายไม่ยอมเสียสละความต้องการของเขาทั้งสิ้นให้แก่ความประสงค์ของผมนั่นเอง เพียงแต่เต็มใจจะทำตามความปรารถนาของผม ถ้าแม้ว่าสิ่งนั้นไม่ขัดแย้งกับความพอใจของพี่ชายของผมนั่นเอง นั่นมิใช่การอุทิศตัวทั้งหมดจริง ๆ เลย

คริสเตียนหลายคนก็เป็นเช่นนั้นเหมือนกัน พระเจ้าทรงขอร้องให้เขาปฏิบัติตามน้ำพระทัยของพระองค์ แต่หลายคนก็กลับย้อนถามว่า “พระองค์เจ้าข้า พระประสงค์ของพระองค์คืออะไรเล่า? ขอทรงชี้แจงให้ข้าพเจ้าทราบก่อน เพื่อข้าพเจ้าจะได้คิดว่าจะรับทำดีหรือไม่?” คนเหล่านั้นก็จะไม่ตกปากรับสัญญาว่าจะกระทำตามพระประสงค์ของพระเจ้า จนกว่าพระองค์จะทรงสำแดงพระประสงค์ของพระองค์ให้เขารู้เสียก่อน เขาต้องการพิจารณาดูพระประสงค์ของพระองค์ให้แน่ชัด แล้วจึงตัดสินใจรับหรือปฏิเสธ วิธีนี้ตรงกันข้ามกับวิธีปฏิบัติของพระเจ้าผู้เป็นเจ้า และนับเป็นการไม่ถวายตัวทั้งหมดแก่พระองค์ พระเจ้าจะไม่ทรงเปิดเผยน้ำพระทัยของพระองค์ให้ปรากฏแก่บุคคลชนิดนี้เลย พระองค์ทรงมีพระประสงค์ให้เราตั้งใจเด็ดขาดที่จะปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระองค์ แม้ว่าจะไม่ทราบก่อนว่าพระประสงค์นั้น ๆ คืออะไร แต่ก็เต็มใจที่จะปฏิบัติตามไม่ว่าจะเป็นอย่างไรแน่ เป็นความตั้งใจเชื่อฟังพระเจ้าทั้ง ๆ ที่ยังไม่ทราบพระประสงค์ของพระองค์ว่าคืออะไร นี่แหละคือขั้นแรกในการที่จะแสวงหาให้ทราบว่าพระประสงค์นั้นคืออะไร ถ้าเราไม่ยอมก้าวไปตามบันไดขั้นแรกนี้ น่ากลัวว่าพระเจ้าจะไม่ทรง

สำแดงน้ำพระทัยให้ประจักษ์แก่เราในขั้นต่อไปเป็นแน่พระองค์จะไม่ทรงเปิดเผยน้ำพระทัย อันประเสริฐของพระองค์ต่อคนที่เห็นแก่ตัว และเฝ้าหมกมุ่นอยู่กับโลกีย์และไม่ถวายตัวแก่พระองค์อย่างแท้จริง

เราขออ้างถ้อยคำของนาย แม็คคองกี อีกครั้งหนึ่ง “จงกำหนดใจที่จะใช้ชีวิตปรนนิบัติ พระประสงค์ของพระเจ้ายิ่งกว่าทำตามความประสงค์ของตนเอง อย่าปล่อยตนให้ล่องลอยไปในทะเลแห่งชีวิต โดยมุ่งไปยังเมืองท่าที่ท่านเองพอใจ และใช้แผนี่ ๆ ท่านวาด ขึ้นเองเป็นเครื่องนำทางแล้วแล่นไป โดยอำนาจแห่งความพอใจตามความต้องการชนิดเห็นแก่ตัวของท่านเอง จงมาหาพระเจ้าเถิด จงมอบชีวิตของท่านถวายไว้ในพระองค์ ด้วยความไว้วางใจอย่างเต็มที่เสียครั้งเดียวโดยไม่เปลี่ยนแปลงเป็นอื่น โดยวิธีนี้ ท่านก็จะค่อย ๆ เรียนรู้และเข้าใจในน้ำพระทัยของพระเจ้าซึ่งมีต่อชีวิตของท่าน เมื่อเราเริ่มเลือกเอน้ำพระทัยของพระเจ้าเป็นหลักสำหรับชีวิตเราแล้ว มิช้าเราก็เริ่มรู้จักน้ำพระทัยของพระองค์ไปเอง”

บทที่ 8 เรา รู้จัก น้ำพระทัยของพระเจ้าได้อย่างไร (ต่อ) ชั้นเตรียมตัว –

แยกจากโลก

ก่อนที่จะรู้จักน้ำพระทัยของพระเจ้า เราจะต้องมีการเตรียมตัวขั้นที่สองอันเป็นขั้นจำเป็นและเป็นสิ่งสำคัญยิ่ง มีชี้แจงไว้ชัดเจนเช่นเดียวกันในพระธรรมโรม 12:1,2 คำสั่งข้อที่สอง คือ “อย่าประพฤติตามอย่างชาวโลกนี้” แต่ละจุดมุ่งหมายของคำสั่งข้อนี้ก็คือ “เพื่อท่านทั้งหลายจะได้สังเกตรู้จักน้ำพระทัยของพระเจ้าว่าอะไรดี อะไรเป็นที่ชอบและอะไรคืออคติ” การเตรียมตัวขั้นที่สองนี้บังคับแน่นอนว่า “ต้องแยกตัวเองเสียจากโลกียวิสัยทั้งหมด”

ทุกวันนี้ ยังมีสิ่งสำคัญบางประการ ซึ่งคนหนุ่มสาวผู้มีเจตนาดีเป็นจำนวนพัน ๆ และคริสเตียนอีกมากมายได้พากันมองข้ามไปเสีย นั่นคือโลกียวิสัยทั้งหมด เช่นการคล้อยตามทางโลก ความทะเยอทะยานในทางโลก การดำรงชีวิตตามทางโลก การยึดถือโลกเป็นมาตรฐานและจุดหมายมีความประพฤติแบบชาวโลก นิยมแต่งกายและแสวงหาความอภิรมย์ชมชื่นตามโลกีย์ สิ่งเหล่านี้คริสเตียนไม่ควรปฏิบัติ

จำเป็นที่จะต้องกล่าวอย่างตรงไปตรงมาว่า พระเจ้าจะไม่ทรงเปิดเผยพระประสงค์ของพระองค์ต่อคริสเตียนคนใดถ้าเขาหมกมุ่นอยู่ในทางของโลกนี้ เขาเหล่านั้นหาสมควรที่จะได้ทราบพระประสงค์ของพระเจ้าไม่ เพราะเหตุว่าเขามีได้เตรียมตัวพร้อมอยู่ มีบ่อยครั้งเหลือเกินที่ความงงันและความโศกเศร้าประดังมาท่วมจิตใจของข้าพเจ้า เมื่อมีบุคคลที่เฟ้ามัวเมาอยู่ในทางโลก อย่างแท้จริงได้มาหาข้าพเจ้าและขอให้ข้าพเจ้าอธิษฐาน ขอให้พระเจ้าทรงเปิดเผยน้ำพระทัยของพระองค์ที่เกี่ยวกับบางอย่างในชีวิตของเขา ซึ่งบางทีอาจเป็นสิ่งที่เกี่ยวกับอาชีพของเขาก็ได้ ข้าพเจ้ารู้สึกเศร้าใจยิ่งนัก เพราะเขาเหล่านั้นมิได้เตรียมจิตใจที่จะได้รู้จักน้ำพระทัยของพระเจ้าไว้ก่อนเลย ทางซึ่งจะรู้จักน้ำพระทัยของพระเจ้านั้นได้ถูกปิดกั้นไว้เสียแล้วด้วยความรักและความหลงของเขาเองต่อโลกซึ่งไม่ยึดถือพระเจ้า เป็นการไร้ประโยชน์อย่างแท้จริงสำหรับบุคคลที่รักใคร่ผูกพันอยู่กับสิ่งต่าง ๆ ของโลกนี้ และครองชีวิตตามมาตรฐานทางโลกและดำเนินตามหลักเกณฑ์ของโลก จะมาอธิษฐานทูลขอเพื่อได้ทราบน้ำพระทัยของพระเจ้า การอธิษฐานเช่นนั้นมิแต่จะไร้ผลสำหรับคนเหล่านั้น ข้าพเจ้าคิดว่าจะเป็นการดีกว่า ถ้าจะขอให้พระเจ้าโปรดเปิดตาของเขาให้มองเห็นความคือคิง ไม่เชื่อฟังพระวอนของพระองค์ซึ่งฝังอยู่ในใจของเขาเอง และให้พระเจ้าทรงโปรดประทานพระเมตตากรุณาแก่เขา ให้เขาละทิ้งทางโลกและแยกตนเองออกมาเสียจากโลกียวิสัย เป็นของธรรมดาที่พระเจ้าจะไม่ทรงสำแดงน้ำพระทัยให้ประจักษ์แก่บุคคลเช่นนั้นอย่างแน่นอน

แบบฉบับที่พระเจ้าทรงใช้ตลอดมาในการประทานแสงสว่างทางใจ คือการรู้จักน้ำพระทัยของพระองค์แก่ประชากรของพระองค์นั้น ได้มีชี้แจงอยู่แล้ว ในข้อพระคริสตธรรมตอนสำคัญที่เรากำลังพิจารณาอยู่ ความตอนหนึ่งนั้นเป็นที่ทราบกันดีอยู่แล้ว แต่กระนั้นในขณะที่เดียวกันมนุษย์เราก็มียังรู้เพิ่มเติมที่ข้อพระธรรมอันสำคัญยิ่งนั้นคือ “อย่าประพฤติอย่างชาวโลกนี้...เพื่อท่านทั้งหลายจะได้สังเกตรู้จักน้ำพระทัยพระเจ้า” เหตุใดพระเจ้าจึงทรงชี้แจงและยึดถือตามหลักเกณฑ์เช่นนั้น? เหตุใดคริสเตียนจึงต้องถูกปฏิเสธไม่ได้รับสิทธิพิเศษ ในอันที่จะทราบน้ำพระทัยอันดีเลิศของพระเจ้า ซึ่งได้จัดไว้สำหรับชีวิตของตน เพราะเพียงแต่ว่าเขาไม่รักและโอนอ่อนไปกับสิ่งต่าง ๆ ตามแนวทางของโลกเท่านั้นหรือ? คำตอบข้อนี้มีอยู่ชัดเจนแล้ว นั่นคือเขามีได้เตรียมตัวที่จะได้ทราบน้ำพระทัยของพระเจ้าซึ่งมีต่อชีวิตของเขาโดยเฉพาะ โดยข้อเท็จจริงได้แสดงให้เห็นแล้วว่าเขามีได้มีความสมัครใจที่จะปฏิบัติตามน้ำพระทัยของพระเจ้า ซึ่งกล่าวอย่างกว้าง ๆ ไว้ในพระธรรมคัมภีร์สำหรับคริสเตียนทั้งหลายจะพึงยึดถือและกระทำตาม พระคัมภีร์กล่าวย่อ ๆ คัดค้านคนของพระเจ้าที่รักใคร่ติดตามไปในแนวทางของโลกีย์ เช่น “อย่ารักโลกหรือสิ่งของในโลก ถ้าคนใดรักโลก ความรักต่อพระบิดาไม่ได้อยู่ในคนนั้นเลย” 1 ยอห์น 2:15 “ท่านไม่รู้หรือว่า การที่เป็นมิตรกับโลกก็เป็นศัตรูต่อพระเจ้า? เหตุฉะนั้นถ้าผู้ใดใคร่เป็นมิตรกับโลก ผู้นั้นก็ตั้งตัวเป็นศัตรูต่อพระเจ้า” ยากอบ 4:4 “เราทั้งหลายรู้ว่าเราบังเกิดจากพระเจ้า และมนุษย์โลกทั้งสิ้นทอดตัวจมอยู่ในมารร้าย” 1 ยอห์น 5:19 “พระเยซูนั้นได้ทรงประทานพระองค์เอง... เพื่อจะช่วยเราให้พ้นจากโลกปัจจุบันอันชั่วร้ายนี้ ตามชอบพระทัยพระเจ้าพระบิดาของเรา” กาลาเทีย 1:4 “ดูก่อนพวกพี่น้องทั้งหลาย ถ้าโลกนี้เกลียดชังท่าน อย่าประหลาดใจ” 1 ยอห์น 3:13 “ถ้าโลกนี้ชังท่านทั้งหลาย ๆ ก็รู้ว่า เขาได้ชังเราก่อน ถ้าท่านทั้งหลายได้อยู่ฝ่ายโลก ๆ ก็จะรักซึ่งเป็นของ ๆ โลกเอง แต่เพราะท่านมิได้อยู่ฝ่ายโลกแต่เราได้เลือกท่านออกจากโลก เหตุฉะนั้นโลกจึงชังท่าน” ยอห์น 15:18,19 “ข้าพเจ้ามิได้ขอพระองค์ให้อาณาไปจากโลก แต่ให้ป้องกันรักษาเขาไว้ให้พ้นความชั่ว เขาไม่อยู่ฝ่ายโลกเหมือนข้าพเจ้าไม่อยู่ฝ่ายโลก ยอห์น 17:15,16 จากข้อพระธรรมเหล่านี้และข้อพระธรรมอื่น ๆ อีกมากมายที่ปรากฏอยู่ในพระคัมภีร์ได้ชี้ชัดว่า คนของพระเจ้านั้นจะรักโลกไม่ได้ จะดำรงชีวิตตามหรือเอาเยี่ยงอย่างชาวโลกก็ไม่ได้ และจะผูกพันอยู่กับโลกก็ไม่ได้ ถ้าคริสเตียนทำไม่รู้ไม่ชี้กับคำแนะนำนี้ และขัดคำสั่งซึ่งเข้าใจง่าย ๆ ของพระคริสตธรรมคัมภีร์ก็เป็นของแน่นอนว่า เขาไม่อยู่ในฐานะที่จะได้รับแสงสว่างยิ่งขึ้นอีกได้ เขามีได้กำลังเดินอยู่ในความสว่างซึ่งตนมีอยู่แล้วนั้นเลย ไม่มีใครที่จะหวังได้รับแสงสว่างส่องทางชีวิตของเขาให้มากมายยิ่งขึ้น เว้นแต่เขาจะติดตามความสว่างที่เขาได้รับไว้แล้ว

เหตุฉะนั้น อย่าลวงตัวเองเลย เพราะพระเจ้าไม่สำแดงน้ำพระทัยและแผนการของพระองค์ให้ท่านได้ทราบทราบใดที่ท่านยังผูกพันแน่นแฟ้นอยู่กับโลก เราจะต้องพึงจิตใจอยู่กับสิ่งที่อยู่เบื้องบน (โคโลสี 3:1-3) และได้รับการอบรมให้ดำรงชีวิตอยู่แยกจากโลกเสียก่อน แล้วเราจึงจำอยู่ในสภาพที่จะ

ได้ทราบน้ำพระทัยของพระเจ้าอย่างแท้จริง นี่เป็นการปฏิบัติขั้นสองอันสำคัญและจำเป็นยิ่งนักจะ
หลักเคียงเคียงมิได้ ตามที่พระคริสต์คัมภีร์ได้สอนว่า “อย่าประพฤติตามอย่างชาวโลกนี้” นั้น ความหมาย
ที่แท้จริงคืออะไร? อย่างน้อยที่สุดมีความหมายแน่นอนอยู่ 3 ประการคือ

ประการที่หนึ่ง เราจะต้องไม่ปฏิบัติตามแบบแผนและกฎเกณฑ์ของชาวโลก แบบแผนของการ
ดำรงชีวิตอยู่เยี่ยงชาวโลกคือ การเห็นแก่ตัว เต็มไปด้วยความผิบบาปพึงพอใจในความต้องการของเนื้อ
หนัง หลักเกณฑ์ของชีวิตที่หมกมุ่นอยู่ในทางโลกีย์นั้น เกี่ยวกับวัตถุความโลภหลงและตัณหาราคะ
ทั้งสิ้น ขอยกตัวอย่างเช่น เมื่อชายหนุ่มผู้หนึ่งเดินทางไปอเมริกาใต้เนื่องจากกิจธุระของบริษัทการค้าซึ่ง
ให้เงินเดือนแก่เขาอย่างสูง ใคร ๆ ก็จะพากันยกย่องสรรเสริญ ต่างชมว่ามีความทะเยอทะยานที่จะ
ก้าวหน้าอย่างแท้จริง เขาฉวยโอกาสใช้ความสามารถของเขาให้เป็นประโยชน์ ฯลฯ เขากำลังทำตัวของเขา
ให้เป็นคนใหญ่คนโตอย่างแท้จริง แต่ถ้าชายหนุ่มผู้นี้ไป ณ ที่แห่งเดียวกันในฐานะทูตของพระคริสต์
ไปทำการเพื่อดวงวิญญาณทั้งหลายโดยคำนึงถึงคุณค่าและความสำคัญของชีวิตจำริญเป็นนิตย์ชาวโลก
ทั้งหลายไม่อาจเข้าใจวัตถุประสงค์ของเขาได้ ต่างพากันคิดว่าชายหนุ่มผู้นี้ทำให้ชีวิตของตนเสียไปเปล่า
ๆ และต่างก็พูดว่า เขาช่างโง่เขลาเหลือเกิน

เราจะเห็นความแตกต่างระหว่างหลักสำคัญ ระหว่างแบบแผนของคนที่อยู่ฝ่ายโลก กับผู้ที่เป็
นคริสเตียนแท้ได้อย่างชัดเจน น่าเสียใจมากที่คริสเตียนหลายคนพากันประพฤติตามกฎเกณฑ์อันเดียวกับ
ชาวโลก บทเพลงสรรเสริญบทที่ 1 กล่าวว่า “ความสุขย่อมมีแก่ผู้ที่ไม่ดำเนินตามคำชักชวนของคนชั่ว”
นั่นหมายความว่าเรามีชีวิตอยู่ตามคำแนะนำและมาตรฐานของชาวโลก ส่วนผู้ซึ่งประพฤติ
ตนตามโลกียวิสัยย่อม สนใจที่จะครองชีวิตอยู่เพื่อสิ่งซึ่งเป็นเพียงวัตถุ ตาของเขาจึงมีมัวไม่เข้าใจใน
จุดประสงค์และความจริงทางฝ่ายวิญญาณจิต ดังนั้นจึงไม่อาจเข้าใจพระประสงค์ของพระเจ้า อันเป็น
สิ่งสำคัญทางใจสิ่งแรกที่สุดพระประสงค์ของพระเจ้านั้นสำคัญยิ่งนัก ถ้าเราคำนึงถึงชีวิตชั่ววันรันดร์

เป็นธรรมเนียมของโลกที่ยอมรับสิ่งซึ่งมีความสำคัญสำหรับโลกนี้เท่านั้น เพราะเหตุนี้พระ
ประสงค์ของพระเจ้าจึงตรงกันข้ามกับวิถีทางของโลก และแสดงให้เห็นว่าทางโลกีย์นั้นมิ
มีความสำคัญน้อยเหลือเกิน ขอยกตัวอย่างเพื่อให้เห็นได้ชัด ไม่มีผู้ใดที่ประพฤติตามแนวทางของโลกนี้
เช่นที่กล่าวมาแล้วนั้น จะได้เตรียมตัวที่จะรับปฏิบัติภารกิจตามคำเรียกร้องของพระเจ้า ชีวิตของเขา
ทั้งหมดดำรงอยู่ตรงกันข้ามกับความมุ่งหมายนี้ เขามีชีวิตอยู่เพื่อสิ่งซึ่งขัดกับน้ำพระทัยของพระเจ้า
ดังนั้นผู้ที่มิชีวิตของเขาดำเนินไปตามแนวทางของโลก ผู้ที่มีความรัก ความปรารถนา และความใฝ่ใจ จด
จ่ออยู่กับสิ่งต่าง ๆ ในโลกนี้จึงหาได้อยู่ในฐานะที่จะได้ทราบน้ำพระทัยของพระเจ้าไม่ นี่เป็นความจริง
อันชอบด้วยเหตุผลโดยแท้ ศิษยาภิบาลผู้เฝ้าท่านหนึ่งได้กล่าวไว้ว่า “เราจะต้องไม่ยึดติดกับสิ่งต่าง ๆ อัน
เป็นของ ๆ โลกนี้” คนมากมายนักที่ยังเอาใจใส่กับสิ่งต่าง ๆ อันเป็นของ ๆ โลกนี้มากจนเกินไป

การส่องเสพทามคุณด้วยราคาตัดสินหาของเนื้อหนังก็เช่นเดียวกัน แน่แน่นอนเราไม่จำเป็นต้องพูดว่า คริสเตียนจะต้องตัดขาดจากสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด ขอให้จำข้อความใน 1 โยฮัน 5:19 อันเป็นความจริงซึ่งเห็นประจักษ์อยู่รอบข้างในสมัยเรานี้

ประการที่ 2 เราจะต้องไม่แสวงหาหรือเสพความรื่นรมย์จากความรื่นรมย์ของโลก ทุกวันนี้ ความรื่นรมย์ทุกประการที่ขึ้นหน้าขึ้นตาอยู่ในโลกเกือบทั้งหมด มีมลทินและเลวร้าย เพราะความผิดบาปเกี่ยวแก่เรื่องเพศ และความโลนลามกบางอย่าง อาจเป็นไปได้ว่าสถานมหรสพที่ใหญ่ที่สุดในโลกก็คือ โรงหนังโรงละคร ตามความเป็นจริงที่ทราบกันคืออยู่แล้วนั้น สิ่งเหล่านี้เต็มไปด้วยเรื่องที่เกี่ยวข้องกับอาชญากรรมน่าสยดสยอง และเรื่องรักระหว่งเพศเป็นสิ่งที่ส่งเสริมให้เกิดเรื่องรักที่ผิดศีลธรรมและประเพณี เราราคาตัดสินหาและก่อให้เกิดความชั่วช้าลามกทุกประการ ในโรงมหรสพทุกแห่งไม่มีทีใดที่จะให้ความบันเทิงใจอย่างบริสุทธิ์อย่างสะอาดได้ ไม่มีทีใดที่สมควรแก่คริสเตียนผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้าจะอย่างเข้าเข้าไป ขออย่าคิดว่าบุคคลที่ไปเที่ยวหาความเพลิดเพลินในสถานที่เช่นนั้นจะรู้จักและปฏิบัติตามน้ำพระทัยของพระเจ้าซึ่งทรงกำหนดไว้สำหรับตัวเขา เขาได้เหยียบย่ำพระประสงค์ของพระเจ้าไว้ได้ฝ่าเท้าของเขาเสียแล้ว แล้วเขาจะหวังเห็นความสว่างยิ่งกว่านี้ได้ได้อย่างไร?

ประการที่ 3 เราจะต้องไม่รักและหลงใหลในสิ่งต่าง ๆ อันเป็นสมบัติของโลกนี้ บางครั้งคริสเตียนที่มีอาวุโสและได้รับการอบรมมาเป็นอันดี มักติเตียนพวกคริสเตียนหนุ่มสาวอย่างหนัก พวกเหล่านี้ได้รับการสั่งสอนแต่น้อยเพราะมัวแต่หมกมุ่นอยู่กับความเริงรมย์ของโลก แต่ก็มีอยู่บ่อย ๆ ที่พระเจ้าทรงเห็นว่า พวกมีอายุเหล่านั้นก็มีความผิดอยู่เช่นเดียวกัน เพราะเขาก็พะวงหลงใหลอยู่กับสิ่งต่าง ๆ อันเป็นสมบัติของโลก ฝ่ายหนึ่งรักความสนุกสนานขึ้นบานทางโลกีย์ อีกฝ่ายหนึ่งรักในสิ่งอันเป็นสมบัติของโลกีย์ ซึ่งทั้งสองสิ่งนี้ต่างเต็มไปด้วยความผิดบาป และเป็นโลกียวิสัยด้วยกันสมจริงตามพระวณะของพระเจ้า มีคริสเตียนมากมายได้ประพฤติดนผิดทำนองคลองธรรมของพระเจ้า เพราะเขามีใจหลงรักสิ่งต่าง ๆ อันเป็นวัตถุฝ่ายโลก หลาย ๆ คนจึงไม่รู้ว่าการปรนนิบัติพระเจ้านั้นเป็นสิ่งสำคัญ เพราะตาของเขาถูก “สิ่งต่าง ๆ ของโลกปิดบังทำให้มืดมน” ตามธรรมดาข้อความที่กล่าวไว้ใน 1 โยฮัน 2:15 ว่า “อย่ารักโลก” นั้นย่อหมายถึง “สิ่งต่าง ๆ” ในโลกซึ่งรวมทั้งทรัพย์สมบัติอันเป็นวัตถุ ข้าวของ และเงินทองทุกประการ ฯลฯ

ชายหนุ่มผู้มั่งคั่งผู้หนึ่งไม่ได้ติดตามพระเยซูไปเพราะเหตุว่า เขาคิดว่าทรัพย์สิ่งของอันมากมายที่เขามีอยู่สำคัญกว่าการปฏิบัติตามน้ำพระทัยของพระเจ้า คูมาระโก 10:17-22 ในคำอุปมาเรื่องการหว่านพืชนั้น พืชส่วนหนึ่งเปรียบได้กับ “ผู้ที่ได้ยินพระวณะแล้วความปรารถนารวมกับด้วยโลกนี้ และการล่อลวงแห่งทรัพย์สมบัติก็ปกคลุมพระวณะนั้นไว้จึงไม่เกิดผล” (มัทธิว 13:22) “ท่านทั้งหลายจะปฏิบัติพระเจ้าและจะปฏิบัติเงินทองด้วยก็ไม่ได้” (ลูกา 16:13) มีคริสเตียนเป็นอันมากได้พลาดจากพระ

ประสงค์ของพระเจ้า เพราะเขาถูกผูกพันไว้กับทรัพย์สินของ ๆ โลกนี้ ความละโมภโลกหลงได้ครอบคลุมใจเขาไว้เสียแล้ว บุคคลเช่นนั้นหาสมควรที่จะได้รู้จักน้ำพระทัยของพระเจ้าให้กว้างขวางยิ่งขึ้นอีกไม่ เพราะเขาได้หันหนีไม่เชื่อฟังพระประสงค์ของพระเจ้าเสียแล้ว

ทุกวันนี้คริสเตียนมากเหลือเกินที่เดินตามทางโลก 3 ประการที่กล่าวมาแล้วนั้น เพราะเขามีได้ทราบว่สิ่งเหล่านั้นเป็นที่กีดขวางกั้นมิให้เขาทั้งหลายได้ทราบถึงน้ำพระทัยของพระเจ้า ก้อนหินซึ่งคนเดินทางมองไม่เห็นคือสิ่งซึ่งทำให้เขาสะดุดล้มลงอย่างแน่นอน เรื่องของทางโลก และการติดตามโลกก็เป็นเช่นเดียวกันนั้นแหละ คริสเตียนจำนวนมากก็เดินอยู่ในโลกียวิสัยทางใดทางหนึ่งในสามทางนี้ ส่วนมากก็เดินไปทั้งสามทางเลยทีเดียว ถึงกระนั้นเขาก็ยังไม่รู้เอาเสียเลยในสิ่งที่เกี่ยวกับความผิดหรือความพลาดพลั้งใด ๆ ในชีวิตของเขา แล้วก็ยังสงสัยว่าเหตุใดการทรงนำของพระเจ้าจึงไม่กระจ่างชัดบางทีอาจมิได้เป็นเพราะเขาแกล้งทำไม่รู้ไม่รู้เพียงสาเดียวหมด แต่อาจเป็นเพราะแท้จริงเขาไม่ชอบที่จะรับฟังเกี่ยวกับ เรื่องนี้อันเป็นเรื่องที่ขัดขวางมิให้พระเจ้าทรงสำแดงน้ำพระทัยให้ปรากฏแก่เขา คริสเตียนบางคนนั้น ตามข้อเท็จจริงปรากฏว่า ถ้านักเทศน์คนใดเทศนาถึงเรื่องสำคัญนี้แล้ว เขาเป็นต้องเดือดดาลทีเดียว แต่บางคนก็เพียงแต่รู้สึกขบขันในคำเทศนานั้นเท่านั้น และไม่คิดที่จะตั้งอกตั้งใจฟังอย่างจริงจัง ยังมีบางคนอีกนะแหละที่เกิดความประหลาดใจเมื่อได้ฟังคำเตือนสติว่า คริสเตียนไม่บังควรที่จะอย่างเท้าเข้าไปในโรงมหรสพ สถานที่เต้นรำวงไฟ ร่วมความสนุกสำราญในวันอาทิตย์ หรือใช้สีแต่งหน้า และเครื่องสำอางต่าง ๆ อันสีแต่งหน้าหรือเครื่องสำอางนั้น ครั้งหนึ่งได้ใช้กันแต่ในหมู่คนป่าคนเถื่อนเท่านั้น และได้นำมาใช้ในประเทศที่เจริญแล้วเป็นครั้งแรกโดยหญิงแพศยาและชาวโลกีย์ แต่แล้วก็ยังมีคนอื่น ๆ ที่ไม่ใส่ใจในคำเทศนาเช่นนั้นอยู่อีก ถึงกระนั้นอาจารย์เปาโลก็ยังได้อธิบายให้เข้าใจชัดเจนว่า เราทุกคน “อย่าประพฤติดนอย่างชาวโลกนี้” ถ้าเราปรารถนาที่จะแสวงหาให้รู้จักน้ำพระทัยของพระเจ้าซึ่งมีต่อชีวิตของเรา คริสเตียนสมัยโบราณได้รับการเยาะเย้ยจากคริสเตียนสมัยใหม่ แต่ทุกคนก็ต้องยอมรับว่า คริสเตียนในสมัยโบราณได้พบบางสิ่งบางอย่างในความรอดและในพระคริสต์ซึ่งคริสเตียนแทบทั้งหมดในสมัยนี้ดูเหมือนจะพลาดโอกาสไปสิ้น ทั้งนี้เพราะเราจะเห็นได้ง่าย เมื่อเรานำข้อเขียนต่าง ๆ ของเขามาเปรียบเทียบกันดู รวมทั้งดูจากสิ่งซึ่งเราจะเห็นได้ในชีวิตของคริสเตียนทั่วไปในทุกวันนี้ พวกคริสเตียนในสมัยโบราณได้ผลิตผลดีถวายแก่พระเจ้า คริสตจักรที่เขาสถาปนาขึ้นนั้นคูมีชีวิตชีวาและคึกคักเข้มแข็ง มีอิทธิพลอยู่ในชุมชนุมนุชนแห่งท้องถิ่นนั้น ๆ และได้รับการคารวะยกย่องจากโลกส่วนใหญ่ ในสมัยโบราณก็มีผู้คนกลับใจใหม่มากด้วย การ “ฟื้นฟูวิญญาณจิต” ซึ่งเกิดขึ้นในสมัยโบราณเป็นเงินทองเลย ไม่ต้องใช้วิธีจิตวิทยาต่าง ๆ หรือวิงวอนกันอย่างยืดยาด เพื่อให้ผู้คนเข้ามาเชื่อฟังในพระเจ้า แต่จิตวิญญาณก็ได้รับการนำเข้ามายังแผ่นดินของพระเจ้าอยู่เรื่อย ๆ เขาทำกันอย่างไรงานของเขาจึงเกิดผลดี? อะไรคือเคล็ดลับของเขา? มีสิ่งที่แน่นอนอยู่ประการหนึ่งละ นั่นคือเขา

ดำรงชีวิตอยู่โดยไม่พัวพันกับทางโลกีย์ การแยกตนเองไม่พัวพันกับทางโลก และดำเนินอยู่ในความสว่างทั้งปฏิบัติตามน้ำพระทัยของพระเจ้าแล้ว พระเจ้าทรงนำให้เขานำผู้อื่นมาถึงพระองค์ด้วย ถ้าเราต้องการมีฤทธิ์เช่นเดียวกับเขา เราก็จะต้องปฏิบัติเช่นเดียวกันนั้น นี่แหละคือเคล็ดลับของคริสเตียนในสมัยโบราณ

ท่านมีความเห็นอย่างไรเรื่องนี้? ท่านพร้อมแล้วหรือยัง? ทางติราคาน้ำพระทัยของพระเจ้าและการรู้จักน้ำพระทัยของพระเจ้าไว้สูงพอที่ท่านจะ “ไม่ประพฤติตามแบบอย่างของชาวโลก” หรือเปล่า? นี่คือการเตรียมตัวขั้นที่สองที่จะได้ทราบถึงน้ำพระทัยอันดีเลิศของพระเจ้า ซึ่งเราไม่เห็นมีทางใดที่จะหลีกเลี่ยงให้พ้นไปเสียได้ ท่านไม่อาจจะ “สังเกตรู้น้ำพระทัยพระเจ้าว่าอะไรดี อะไรเป็นที่ชอบและอะไรขอดเยี่ยม” จนกว่าท่านจะตั้งใจ “ไม่ประพฤติตามแบบอย่างของชาวโลกนี้” จงอย่าพยายามปฏิบัติตนคล้อยตามแบบแผนทางโลก การกระทำเช่นนั้นจะทำให้ท่านไม่สมหวังและยุ่งยากใจ มิตรสหายชาวคริสเตียนทั้งหลายโปรดใคร่ครวญเรื่องนี้ให้จงดี

บทที่ 9 เรา รู้จัก น้ำพระทัยของพระเจ้าได้อย่างไร (ต่อ) ชั้นเตรียมตัว

การมีใจมั่นอยู่ในฝ่ายวิญญาณ

การเตรียมตัวขั้นที่สาม เพื่อจะได้รู้จักน้ำพระทัยของพระเจ้าดังที่อัครสาวกเปาโลได้ระบุไว้ในพระธรรมโรม 12:1 และ 2 นั่นคือ “จงเปลี่ยนนิสัยเสียใหม่” ทั้งนี้หมายความว่าอะไร? การเปลี่ยนแปลงนิสัยเสียใหม่ คือ การเปลี่ยนชีวิตของคริสเตียน จากชีวิตเก่ามาสู่ชีวิตใหม่ เพื่อเขาจะได้ทราบน้ำพระทัยของพระเจ้าว่าเป็นอย่างไร เพื่อเขาจะได้ทราบน้ำพระทัยของพระเจ้าเป็นเช่นไร ดังนั้นจึงจำเป็นที่เราจะต้องทราบความหมายอันแท้จริงของ “การเปลี่ยนนิสัยเสียใหม่”

ประสบการณ์ของนักเรียนผู้หนึ่งจะเป็นอุทาหรณ์อันดีซึ่งช่วยให้เราเกิดความเข้าใจลึกซึ้งยิ่งขึ้น นักเรียนผู้นั้นได้ผ่านการเรียนไปเทอมหนึ่งโดยใช้วิธีตามสบาย ไม่ตั้งอกตั้งใจตามที่ควร แต่เมื่อถึงเทอมปลายซึ่งจะต้องสอบไล่ นักเรียนผู้นั้นจะทำอย่างไรเพื่อจะได้มีความรู้ในวิชาต่าง ๆ ตามที่เขาเห็นว่าข้อสอบจะออก เขาเตรียมตัวอย่างไรบ้าง? ทุกคนขอมอบได้ถูกแน่นอน เขานั่งคร่ำเคร่งท่องตำราจนคิดจนคั่น พยายามจดจำปาฐกถาที่อาจารย์สอนมาแล้ว การอ่านตำราและคิดใคร่ครวญต่าง ๆ เท่ากับฝันสมองให้สดใสเสียใหม่ เขาพยายามนี้ถึงเวลาที่นั่งเรียนอยู่ในชั้นอีกครั้งหนึ่ง เพื่อให้สิ่งต่าง ๆ ที่เคยได้ยืมได้ฟังในห้องเรียนกลับคืนมาสู่ความทรงจำของเขาใหม่

นี่แหละคือความหมายแท้จริงของข้อความที่อาจารย์เปาโลได้กล่าวไว้ ความคิดของเรา ใจของเรา วิญญาณของเรา ตลอดจนชีวิตซึ่งดำรงอยู่ฝ่ายพระเจ้าทั้งหมดจะต้องฟื้นขึ้นใหม่อยู่เสมอ โดยอาศัยอยู่ในพระคริสต์ และหล่อเลี้ยงจิตใจด้วยพระวาระของพระเจ้า ถ้าเราได้ปฏิบัติเช่นนี้แล้ว ก็ไม่สามารถมองเห็นพระทัยของพระเจ้าได้ โดยการที่เรามีสัมพันธภาพใกล้ชิดสนิทกับพระเจ้า พระวิญญาณบริสุทธิ์จึงทรงกระทำใจของเราให้รู้ถึงน้ำพระทัยของพระเจ้า คริสเตียนที่จิตใจมัวเมาอยู่ในทางโลกก็ยั้งพระเจ้าหาทรงโปรดให้รู้ถึงน้ำพระทัยของพระองค์ไม่ จะทรงเปิดเผยให้ประจักษ์ก็แต่เฉพาะผู้ที่มิจิตใจอันชอบธรรมและชีวิตของเขาก็ได้เปลี่ยนแปลงใหม่ โดยยึดมั่นอยู่กับสิ่งซึ่งเป็นฝ่ายวิญญาณ เพื่อที่จะมีความเข้าใจอันดีในเรื่องที่เกี่ยวกับพระเจ้า เราจะต้องมีความคิดจิตใจสมกับฝ่ายวิญญาณ วิธีชีวิตของเราทั้งสิ้นจะต้องดำเนินไปในทางวิญญาณ เราจะต้องดำเนินไปกับพระเจ้าอย่างมั่นคงทุก ๆ วัน โดยการอธิษฐานและศึกษาพระวาระของพระองค์ โดยวิธีนี้แต่วิธีเดียวเท่านั้น ชีวิตของเราจึงจะเปลี่ยนแปลงใหม่ และฟื้นขึ้นขึ้นมาใหม่ และเรายังเตรียมตัวคอยรับความรู้เกี่ยวกับน้ำพระทัยของพระเจ้าอีกด้วย ถ้าจะพูดอีกนัยหนึ่งก็คือ ชั้นแห่งการเตรียมตัวเพื่อจะได้รู้จักน้ำพระทัยของพระเจ้า ตามที่อัครสาวกเปาโลได้บอกไว้ นั่นคือ การมีใจมั่นอยู่ในฝ่ายวิญญาณนั่นเอง การถวายเป็นผู้ไม่พัวพันกับทางโลก มี

ใจมันอยู่ในฝ่ายวิญญาณนั่นแหละคือการเตรียมตัวสามขั้นอันสำคัญยิ่งของผู้ที่มีความประสงค์จะรู้จักน้ำพระทัยของพระเจ้า

ส่วนผู้ที่ไม่คิดว่าน้ำพระทัยของพระเจ้านั้นมีค่าสูง สมควรที่ตนจะได้เฝ้าอธิษฐานทูลขอให้ทรงโปรดเปิดเผยให้ตนได้ประจักษ์ไว้ ผู้นั้นก็หาสมควรที่จะได้รับทราบไม่ ก่อนที่ใครจะทราบน้ำพระทัยของพระเจ้า เขาจำต้องตราค่าสิ่งที่เขาต้องการทราบนั้นให้ถูกต้องเหมาะสม มีผู้หนึ่งกล่าวว่า “เมื่อใดที่ท่านมีโอกาสได้อยู่ตามลำพังกับพระเจ้าโดยไม่มีผู้ใดรบกวน จงคิดถึงรายการประจำวันของท่านแล้วจงตัดสินใจว่าจะเข้าเฝ้าพระองค์ในเวลาเดียวกันนั้นทุก ๆ วัน ส่วนการที่จะกำหนดเวลาสนทนากับพระเจ้าให้ช้านานสักเท่าใดนั้นก็สุดแท้แต่กิจธุระอื่น ๆ ของท่านเอง ถ้านานไม่ได้สักครึ่งชั่วโมงทุก ๆ วันก็ยิ่งดี ดีกว่าวันนี้ใช้เวลาหนึ่งชั่วโมงพรั่งนึ่งคเพราะไม่มีเวลาว่าง เมื่อได้กำหนดเวลาที่ท่านจะทำตามวิธีนี้ได้โดยสะดวกแล้ว วันต่อ ๆ ไปก็เข้าเฝ้าพระเจ้าเวลาเดียวกันนั้นทุก ๆ วัน การรักษาเวลาที่กำหนดไว้เป็นอย่างดีซื่อ จะเป็นการเตรียมตัวให้ได้รับการคลาไจจากพระเจ้าและทำให้เรารู้สึกว่าตนมีการเกี่ยวข้องกับพระเจ้าอย่างมั่นคงจงสงบใจอยู่กับพระเจ้าในที่สงัดเงียบ (มัทธิว 6:6) แล้วเขาก็อาจหวังว่าพระองค์จะทรงนำเราอย่างนั้นบ้าง เพื่อว่าคนทั้งหลายจะได้รู้ว่าเรารู้จักพระองค์และมีความเข้าใจในทัศนะของพระองค์ดี”

เป็นประสบการณ์และความเชื่อมั่นของผู้เขียนมาเป็นเวลาหลายปีแล้วว่า พระเจ้าอาจแจ้งพระประสงค์ของพระองค์ให้เราทราบ ถ้าเพียงแต่เราจะมีสัมพันธภาพกับพระองค์อย่างใกล้ชิดมั่นคง โดยการอธิษฐานและศึกษาพระวจนะของพระองค์ด้วยประการฉะนี้ เราจึงจะต้องลงความเห็นว่าการรู้จักน้ำพระทัยของพระเจ้านั้นมิใช่ปัญหาแห่งมันสมองเราเอง แต่เป็นปัญหาของหัวใจและชีวิต เมื่อเรามีชัยต่อสิ่งทั้งหลายซึ่งเหนี่ยวรั้งเราไว้มิให้ได้สนิทสัมพันธ์กับพระองค์พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเราแล้ว เป็นธรรมดาที่เราย่อมจะรู้จักน้ำพระทัยพระเจ้าได้เองไม่มากก็น้อย

สมมุติว่า เมื่อพนักงานของบริษัทห้างร้านแห่งหนึ่งออกไปปฏิบัติงานภายนอก ณ ตำบลที่อยู่ห่างไกลจากบริษัทที่เขาทำงานอยู่ และเกิดต้องการคำและนำจากนายห้างของเขาขึ้นมา เขาจะทำอย่างไร? เขาต้องหาทางติดต่อกับนายห้างของเขาทันที เช่นติดต่อกทางโทรศัพท์ เขาก็จะต้องไปยังที่ ๆ มีเครื่องโทรศัพท์ติดต่อดีเรียกไป ซึ่งจะเป็นผลให้เขาสามารถได้ฟังคำแนะนำอย่างชัดเจนตามความต้องการ แต่ถ้าเขาไม่ได้ยกโทรศัพท์ขึ้นแนบหู หรือมัวแต่เอาใจใส่ในสิ่งอื่นเสียหรือนอนหลับไป หรือมิได้คอยรับฟังอยู่ เขาย่อมจะไม่ทราบความประสงค์ของนายห้างในเรื่องที่ต้องการทราบ คริสเตียนเราก็เช่นเดียวกันนี้ เราจะต้องมีสัมพันธภาพอย่างใกล้ชิดกับพระเจ้า เพื่อพระองค์จะได้ทรงเปิดเผยน้ำพระทัยของพระองค์ให้เราได้รับทราบโดยง่าย การติดต่อกเช่นนั้นจำเป็นต้องให้ดำเนินอยู่เรื่อยไป โดยการอธิษฐานและสนิทสัมพันธ์กับพระเจ้าอย่างแน่นแฟ้น

นายออร์ได้กล่าวว่า “การอธิษฐานเท่ากับเป็นทางให้ทั้งสองฝ่ายได้ติดต่อกัน คือระหว่างคริสเตียนผู้ปรารถนาจะรู้จักน้ำพระทัยของพระเจ้า และพระเจ้าผู้ทรงมีพระประสงค์จะนำบุตรทั้งหลายของพระองค์ได้ทราบน้ำพระทัยและรับไปปฏิบัติให้บรรลุผลสำเร็จ นี่เป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งอย่างหนึ่งในการที่จะหาทางให้ได้ทราบแผนการและจุดประสงค์ของพระเจ้าซึ่งทรงกำหนดไว้สำหรับชีวิตของเราแต่ละคน เราจะต้องฝึกหัดอธิษฐานอย่างไม่หยุดยั้ง วันแล้ววันเล่า ชั่วโมงแล้วชั่วโมงเล่า ครุ่นแล้วครุ่นเล่า คริสเตียนควรที่จะเปิดทางติดต่อของตนเองไว้เสมอ คือเฝ้าอธิษฐานอย่าหยุดยั้ง การอธิษฐานเป็นสิ่งที่ควรจะได้กระทำอยู่เสมอตลอดวัน พระเจ้าหาได้ทรงมีภารกิจมากมายจนไม่มีเวลาจะสนทนากับท่านเรื่อย ๆ คริสเตียนผู้มีใจปรารถนาจะรู้จักน้ำพระทัยของพระเจ้า ควรศึกษาหาความชำนาญในการอธิษฐานโดยไม่หยุดชะงัก”

จากประสบการณ์ในชีวิตของข้าพเจ้าเอง ตลอดเวลา 24 ปีที่คริสเตียนมาแสดงให้ข้าพเจ้าเห็นว่าการแสวงหาน้ำพระทัยของพระเจ้านั้นหาไม่หนทางลัดใด ๆ ไม่ หลังจากที่ข้าพเจ้าได้รู้จักองค์พระเยซูผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้ามาแล้ว เป็นเวลาเศษหนึ่งส่วนสี่ของศตวรรษ ข้าพเจ้าก็ยังมีประสบการณ์เหมือนเมื่อข้าพเจ้าเริ่มต้นชีวิตใหม่ ครั้งใดที่ข้าพเจ้าปล่อยให้ไมตรีระหว่างข้าพเจ้ากับพระเจ้าเริ่มเยือกเย็นลง แต่เมื่อข้าพเจ้าอยากทราบน้ำพระทัยของพระเจ้าเพื่อการตัดสินใจอย่างสำคัญ ข้าพเจ้าก็ต้องสิ้นหวังและได้รับความยากลำบาก ครั้นข้าพเจ้ามีความสัมพันธ์กับพระเจ้าอย่างแน่นแฟ้นก็รู้สึกเหมือนว่าข้าพเจ้าทราบน้ำพระทัยพระเจ้าดี ที่จะทรงโปรดให้ข้าพเจ้าทำประการใดบ้าง แต่ก็ต้องใช้เวลาคอยบ้าง ชื่อนี้โปรดอย่าลืมนะ การดำเนินกับพระเจ้าหาใช่เรื่องของการปฏิบัติภายในเวลาสองสามชั่วโมงหรือสองสามวันไม่ แต่จะต้องเป็นเดือน ๆ และปี ๆ ใน พระคริสตธรรมคัมภีร์ก็แนะนำไว้หลายแห่งหลายประการให้เรา “คอยท่า” พระเจ้า เพื่อรับพระพรและการทรงนำของพระองค์ ถ้าการทรงนำของพระเจ้าจะมีคุณค่าอันใดบ้างแก่เรา ก็สมควรแล้วที่เราจะต้องเฝ้าคอยอยู่ การคอยท่าพระเจ้านั้นย่อมหลายถึงว่า จะต้องเฝ้าอธิษฐาน เจริญสัมพันธ์ไมตรีและติดต่อกับพระองค์อยู่ตลอดเวลามิใช่นั่งรออยู่โดยไม่เอาใจใส่เกี่ยวกับกรณีนี้เลย เพราะว่าโดยการเฝ้าอธิษฐานคอยท่าพระเจ้านี้แหละ จิตใจของเราจึงพร้อมที่จะรับสนองน้ำพระทัยของพระองค์ ดังนั้นเมื่อน้ำพระทัยของพระเจ้าประจักษ์แจ้งแก่ใจเรา เราก็จะปฏิบัติตามได้ทันที

แท้จริงสิ่งทั้งหมดนี้ตรงกันข้ามกับสิ่งซึ่งคริสเตียนหลายคนปฏิบัติอยู่ในปัจจุบัน เขาเหล่านั้นได้ปล่อยให้ตนเองพัวพันอยู่กับกิจธุระต่าง ๆ และสิ่งอื่น ๆ นานาประการ จนมีเวลาเหลืออยู่น้อย หรือหาได้มีความปรารถนาในอันที่จะได้นั่งอยู่แทบพระบาทของพระเยซูคริสต์เจ้า และเรียนจากพระองค์ แต่ครั้นแล้วพอมิเหตุการณ์ถูกฉุดขึ้นแก่ชีวิตของเขา เขาก็เกิดความปรารถนาที่จะโถมเข้ามาหมอบอยู่แทบพระบาทของพระเจ้าและการอธิษฐานทำนองนี้ (ถ้าจะทำการวิจัยคำอธิษฐานของเขาออกอย่างแท้จริง)

“ข้าแต่พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า ข้าพเจ้ามีกิจธุระมากมายเหลือเกินจนไม่มีเวลามากพอที่จะสนทนาวิสาสะกับพระองค์ได้ ขอทรงโปรดยกโทษให้ข้าพเจ้าด้วย แต่พระองค์เจ้าข้า ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังตกอยู่ในความยุ่งยากข้าพเจ้าจะต้องการทราบว่าพระองค์จะมีพระคำหรืออย่างไรในปัญหาอันสำคัญยิ่ง พຽນนี้เวลา 10 โมงเช้าขอได้โปรดเกิดพระองค์เจ้าข้า โปรดสำแดงให้ข้าพเจ้าได้ทราบเร็ว ๆ อาเมน” วิธีนี้ไม่เกิดผลแน่นอน น้ำพระทัยของพระเจ้าจะไม่ปรากฏแก่คนทั้งหลายโดยวิธีนี้ และจะไม่ปรากฏแก่บุคคลซึ่งมีชีวิตอยู่นั้นอย่างแน่นอน ถ้าเราจะมีชีวิตอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าทุก ๆ วัน และดำเนินอยู่ในสัมพันธไมตรีของพระองค์เรื่อย ๆ ไป เมื่อสถานการณ์ฉุกเฉินเกิดขึ้น เราก็จะอาศัยความชัดเจนของผู้พยากรณ์ท่านหนึ่งเป็นเครื่องแนะนำ นั่นคือ “เมื่อเจ้าสงสัยว่าจะเลี้ยวซ้ายหรือเลี้ยวขวา หูของเจ้าก็จะได้ยินเสียงแนะนำข้างหลังของเจ้าว่า ทางนี้แหละเดินไปเกิด” (ปฐมกาล 30:21)

เมื่อสามภรรยาคนหนึ่งอยู่ร่วมกันด้วยความรักใคร่อย่างดีตลอดมาเป็นเวลาหลายปี ต่างคนต่างรู้น้ำใจ และความปรารถนาของกันและกัน ภรรยาที่มีความประสงค์อย่างไร ก็ไม่จำเป็นต้องสาธยายให้สามีฟังอย่างเย็นเยื่อ เพียงแต่เอ่ยปากคำเดียวหรือใช้สายตามองดู หรือแสดงกิริยาเท่านั้นก็พอที่จะเข้าใจกันได้ เพราะต่างก็เข้าใจซึ่งกันและกันดีเสมอ สภาพระหว่างมารดากับบุตรก็อยู่ในลักษณะนี้ดูกันบุตรมักรู้ใจและความประสงค์ของมารดาได้โดยรวดเร็วเพราะอยู่กับมารดาทุก ๆ วัน วังเดินช่วยเหลือรับใช้มารดามาตั้งแต่ไหนแต่ไรมาแล้ว เมื่อบุคคลสองคนมีความรักซึ่งกันและกัน และอยู่ด้วยกันอย่างใกล้ชิดสนิทสนม การที่จะหยั่งรู้น้ำใจและความพึงพอใจของอีกฝ่ายหนึ่งจึงเป็นสิ่งที่ไม่ยากเย็นอะไรเลย ผลของการเกี่ยวข้อระหว่างเรากับพระเจ้านี้มีสถานะเช่นนี้โดยแท้ แต่ตรงกันข้าม เมื่อการแตกแยกเกิดขึ้นระหว่างสามภรรยาไม่ว่าจะเป็นโดยพฤตินัยหรือนิตินัย จะแยกกันแล้วจริง ๆ หรือว่าจะแยกกันเพียงในใจ หรือแยกในวิญญาณเท่านั้นก็ตามที ความเข้าใจซึ่งกันและกันก็อับเฉาลงเรื่อยไป ถ้าปล่อยให้เหตุการณ์คงอยู่ในลักษณะนั้นเรื่อยไปเป็นเวลาหลายเดือนหรือเป็นปี ๆ ความที่เคยเข้าใจน้ำใจกันโดยง่าย ก็กลับเป็นของยากเย็นเหมือนกับพยายามที่จะเข้าใจน้ำใจของคนแปลกหน้า ถ้าหากพระคริสต์เป็นเพียงพระผู้ช่วยให้จิตวิญญาณของท่านได้รับความรอดเท่านั้น แต่ตลอดเวลาที่ท่านยอมให้พระองค์เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันของท่านเสมือน “คนแปลกหน้า” เท่านั้นเอง ก็เป็นธรรมดาที่ท่านจะเรียนรู้ น้ำพระทัยของพระองค์ซึ่งทรงกำหนดไว้สำหรับชีวิตของท่านได้อย่างลำบากยากเย็นเต็มที

ในต่างกาลและต่างวาระ พระเจ้าอาจทรงใช้สิ่งต่าง ๆ กันในการที่จะช่วยให้ท่านได้รู้จักน้ำพระทัยของพระองค์ สิ่งเหล่านั้นคือ โอกาส สภาพแวดล้อม ความผาสุก ความประสงค์ของบิดามารดา คำแนะนำของมิตรสหาย การประมาณความสามารถของตนเอง ความปรารถนาส่วนบุคคล ความต้องการของชีวิตประจำวัน และสติสัมปชัญญะ แต่สิ่งเหล่านี้จะเป็นเครื่องนำทางที่ไว้วางใจได้แน่นอนเสมอไปก็หาไม่ได้ การอธิษฐานเพื่อค้นคว้าอย่างลึกซึ้งเท่านั้น ที่ทำให้เราเห็นทางทราบน้ำพระทัยของ

พระเจ้าทุกประการอันเป็นหลักในการประพุดติและการอาชีพของเรา ขณะที่เรากำลังอธิษฐานอยู่นั้น พระเจ้าจะทรงโปรดให้เราเกิดความรู้และความเข้าใจอันดี พร้อมทั้งความตั้งใจเด็ดเดี่ยวและความรู้สึกอันลึกซึ้งซึ่งจะเป็นเครื่องช่วยเราให้สามารถปฏิบัติภารกิจของพระองค์ได้ดี พระเยซูคริสต์ได้ตรัสบอก อัครสาวกของพระองค์ว่า “การที่เราจะไปนั้นจะเป็นประโยชน์แก่ท่าน” เมื่อวันนั้นจะได้มาถึงคือ เมื่อลูกนกอินทรีจะต้องถูกผลักออกจากกรัง (เพื่อให้หัดบิน) เมื่อทารกจะต้องเผชิญชีวิตตามลำพัง เมื่อลูกศิษย์จะผลจากร้านของครูไปประกอบอาชีพของตนเองเวลานั้นได้มาถึงในเทศกาลเพนเทกอสเต ซึ่งเป็นเวลาที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงโปรด “ให้” คริสตจักรมอบฤทธิ์อำนาจให้แก่บรรดาสาวก เพื่อปฏิบัติภารกิจของพระเยซูคริสต์และชี้ทางชีวิตให้แก่เขาเหล่านั้นด้วย

คำอวยพรให้พระคริสตธรรมคัมภีร์ใหม่ ซึ่งเป็นที่ทราบกันเป็นอย่างดีนั้น มีข้อความตอนหนึ่งว่า “ความสนิทสนมกับพระวิญญาณบริสุทธิ์” 2 โครินธ์ 13:14 ทั้งนี้หมายความว่าอะไร? ข้อความนี้มีบางสิ่งที่สำคัญต้องยกไว้ในระดับเดียวกับ “พระคุณของพระเยซูคริสต์เจ้าและความรักแห่งพระเจ้า” ในคำอวยพรประเสริฐข้อนี้เราจะมาเผชิญกับความจริงสามประการอันสำคัญแห่งพระกิตติคุณซึ่งมี

1. ความรักของพระเจ้าซึ่งเป็นแหล่งกำเนิดแห่งความรอดของเราทั้งหลาย 2. พระคุณของพระเยซูคริสต์เจ้าซึ่งเป็นทางที่มาของความรอด และ 3. ความสนิทสนมกับพระวิญญาณบริสุทธิ์ อันเป็นผลของสิ่งทั้งปวง คือ ชีวิตและประสบการณ์ของผู้ที่เป็นสาวก พี่น้องทั้งหลาย ขอให้คำนึงถึงสิ่งนี้ไว้ให้จงหนัก โดยความสนิทสนมกับพระวิญญาณบริสุทธิ์จึงเป็นเหตุให้บุตรของพระเจ้าทั้งหลายได้รู้จักน้ำพระทัยของพระบิดาเจ้า

ดูเหมือนมีคริสเตียนน้อยคนที่รู้ดีถึงเรื่องชีวิตและการปฏิบัติงานของนาย บลูมฮาร์ด ผู้รักพระเจ้าอย่างแท้จริงซึ่งได้ถึงแก่กรรมไปอยู่กับพระเจ้านานแล้ว ท่านผู้นี้ดูเหมือนได้ทำการอธิษฐานเป็นพิเศษเพื่อผู้ป่วยเจ็บและพระเจาก็ทรงตอบคำอธิษฐานของท่าน อย่างไรก็ตามก็ตีก่อนที่ท่านจะได้อธิษฐานเพื่อคนป่วยสักคนหนึ่ง เป็นธรรมเนียมที่ท่านจะต้องปลื้มตัวอยู่แต่ลำพังผู้เดียว ฝ้าคอยท่าพระเจ้าเพื่อเรียนรู้ น้ำพระทัยของพระองค์ในเรื่องที่จะรักษาคนป่วยนั้น ซึ่งบางที่ท่านก็ต้องใช้เวลาอยู่นานหลายชั่วโมงกว่าจะแน่ใจในน้ำพระทัยของพระเจ้า นายบลูมฮาร์ดเรียนรู้ น้ำพระทัยของพระเจ้าเกี่ยวกับปัญหาของการรักษาโรคโดยอาศัยความเจตจำนงในการอธิษฐานของท่านนั่นเอง เรื่องนี้น่าจะเป็นบทเรียนที่ดียิ่งสำหรับเราซึ่งแสดงให้เห็นว่า การทรงนำของพระเจ้านั้นจะเรียนรู้ได้จากทางเดียวคือ โดยการดำเนินอย่างใกล้ชิดสนิทสนมเรื่อยไปกับพระเจ้า แท้จริงการดำเนินไปกับพระเจ้าเช่นนั้นคือ ที่มាំอันแท้จริงของความปีติยินดีประจำวันของคริสเตียนผู้นั้นเองด้วย การดำเนินในทางอื่น ๆ ของคริสเตียนนั้นย่อมมีแต่อันตรายใหญ่หลวง ดังนั้นขออย่าให้บุตรของพระเจ้าลืมนึกเสียว่า ในโลกนี้มีวิญญาณร้ายสิงสู่อยู่ทั่วไป และวิญญาณร้ายเหล่านั้นพยายามอยู่มิได้ขาดที่จะล่อลวงคริสเตียนให้หลงเดินตามไปสู่ทางผิด การที่เรา

จะรอดพ้นจากถูกชักนำไปในทางผิดโดยเล่ห์หลอกลวงของวิญญาณร้ายนั้น มีแต่ทางเดียวคือ รู้จักน้ำพระทัยของพระเจ้าและดำเนินไปกับพระผู้ช่วยให้รอดของเราด้วยการอธิษฐานอย่างเต็มกำลัง ขอให้ศึกษาเรื่องนี้จาก 1 โยฮัน 4:1

นายเจมส์ แม็คคองก็ ได้เขียนไว้ในหนังสือเล่มเล็ก ๆ ของเขาให้ชื่อว่า “ชีวิตซึ่งพระเจ้าลิขิตไว้แล้ว” กล่าวถึง ดร.เฮนรี ฟอสเตอร์ ผู้มีความสามารถอยู่ในวงการของพระเจ้าทั้งเป็นคนที่น่าพิศวงยิ่งนักสามารถสังเกตเห็นวิถีทางและน้ำพระทัยของพระเจ้าเกี่ยวกับการทรงนำของพระองค์ในเรื่องชีวิต ภายหลังมรณกรรมของท่านแล้ว ผู้คนมักชอบถามว่า อะไรคือเคล็ดลับในชีวิตของท่าน? แล้วเพื่อนเก่าของนายฟอสเตอร์ก็ได้พาผู้ที่มาเยี่ยมชมไปที่ห้องทำงานของนายฟอสเตอร์และชี้ให้ดูรอยขาดสองแห่งบนพรมปูพื้นอันเป็นที่ ๆ คอยรองรับเขาทั้งสองของนายฟอสเตอร์ในยามที่ท่านอธิษฐานแล้วกล่าวว่า “นั่นแหละคุณ คือเคล็ดลับที่จะทำให้คุณเฮนรี ฟอสเตอร์ มีฤทธิ์อำนาจและสติปัญญาจัดการกับสิ่งต่าง ๆ ทั้งที่เกี่ยวกับพระเจ้าและเกี่ยวกับมนุษย์” แล้วนายแม็คคองก็ก็ฝากความคิดเห็นของเขาว่า “เพื่อนรัก ถ้าท่านพรมของท่านขาดเพราะเหตุเดียวกันนี้แล้ว อย่ากลัวเลยท่านจะไม่ผิดหวังในเรื่องแผนชีวิตซึ่งพระเจ้าทรงกำหนดไว้แล้วนั้นดอก เพราะเหตุว่า นั่นแหละคือเคล็ดลับซึ่งจะทำให้ชีวิตของมนุษย์ทุกรูปทุกนามได้รับสติปัญญาและการทรงนำจากพระเจ้าละ.....แต่ถ้าผู้ใดในพวกท่านขาดสติปัญญา ก็ให้คนนั้นขอแต่พระเจ้า” ยากอบ 1:5 “ท่านเป็นผู้หนึ่งในกระบวนผู้ขาดสติปัญญาเกี่ยวกับแผนชีวิตของตนอันพระเจ้าได้ทรงลิขิตไว้เช่นนั้นหรือ? ถ้าเช่นนั้นจงทูลขอต่อพระเจ้าเถิด จงอธิษฐาน! อธิษฐานด้วยความไว้วางใจเต็มทีอธิษฐานเรื่อยไป อธิษฐานด้วยความหวังใจ และพระเจ้าจะทรงนำท่านไปสู่ที่สุขสำราญอย่างแน่นอน ที่นั่นท่านจะวางใจได้ว่าตนเองได้เดินอยู่ในวิถีทางซึ่งพระเจ้าทรงเลือกสรรไว้ให้แล้ว” สิ่งที่นายแม็คคองก็ได้กล่าวถึงนั้น แน่ทีเดียวคือสิ่งซึ่งอาจารย์เปาโลได้เสด็จถึงเมื่อท่านกล่าวว่า “จงเปลี่ยนนิสัยเสียใหม่” ผลลัพธ์ประการหนึ่งซึ่งเกิดจากการดำเนินกับพระเจ้าเรื่อยไป และการฟื้นฟูจิตวิญญาณของตนใหม่เสมอดังที่กล่าวมาแล้ว คือการเปลี่ยนชีวิตของตนใหม่ทั้งหมดนั้นเอง ในพระธรรมลูกา 9:39 ได้กล่าวถึงการเปลี่ยนแปลงพระวรกายของพระเยซูคริสต์เจ้าบนภูเขาไว้ดังนี้ “เมื่อพระองค์กำลังอธิษฐานอยู่ วรรณพระพักตร์ของพระองค์ก็เปลี่ยนไป” เรื่องเช่นนี้เกิดขึ้นจริง ๆ กับพวกสานุศิษย์ของพระองค์ในครั้งกระโน้นอยู่เสมอ และจะต้องปรากฏขึ้นจริง ๆ กับพวกสานุศิษย์ของพระองค์ในสมัยนี้ด้วยดุษณี

ดร. ฮาโรลด์ อาร์. คูก ได้เขียนรายการต่อไปนีไว้โดยถือว่าเป็นหลักสำคัญทั่ว ๆ ไปในการทรงนำของพระเจ้า “การสำนึกตนว่าตนปรารถนาการทรงนำของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าความเต็มใจที่จะให้พระเจ้าทรงนำตน การเลิกความสนใจในตนเองทั้งหมด และการดำเนินกับพระเจ้าอย่างใกล้ชิดซึ่งจะทำให้เราได้เรียนรู้น้ำพระทัยของพระเจ้าโดยง่าย เช่นเดียวกับการใช้พระวณะของพระเจ้าอยู่เสมอในการ

อธิษฐานด้วยความตั้งใจจริง” ประโยคซึ่งใช้ตัวหนังสือเอนนั้นเป็นประโยคที่สำคัญที่สุดของรายการนี้ ผู้ที่มีความตั้งใจว่าจะดำเนินกับพระเจ้าอย่างแท้จริง ย่อมจะได้รับสมบัติอันมีค่ามหาศาล คือความรู้แจ้ง เห็นจริงในน้ำพระทัยของพระเจ้าซึ่งมีต่อชีวิตของเขาเอง ท่านผู้อ่านที่รัก บางทีบทนี้จะเป็นบทสำคัญที่สุดคในหนังสือเล่มเล็ก ๆ ของเรา โปรดศึกษาดูให้จงดีขอพิจารณาดูให้ตลอดและปฏิบัติตามสัจธรรมซึ่งปรากฏอยู่ในนี้ด้วย จงระลึกว่าพระคริสต์อยู่กับท่านเสมอ

บทที่ 10 บ่อเกิดของการคล้ำใจ พระวอนะของพระเจ้า

ความรู้เกี่ยวกับพระราชประสงค์ของพระเจ้า เป็นเครื่องแสดงให้เห็นว่าเรามีชีวิตจิตใจอยู่บนระดับสูงสุด การขาดความรู้หรือขาดความแน่ใจในเรื่องพระราชประสงค์ของพระเจ้านั้นหมายความว่าเรายังมีชีวิตจิตใจอยู่ในระดับต่ำมาก ข้อเท็จจริงสองประการนี้เรารู้เห็นได้ง่าย แต่ปัญหามีอยู่ว่าคนนั้น ๆ จะหลุดออกจากระดับแห่งความไม่แน่นอนใจนั้นได้อย่างไร? และจะไปสู่ระดับสูงขึ้นไปคือความแน่นอนใจนั้นได้อย่างไร? ตามธรรมเนียมบ้านสองชั้นหรือหลายชั้น เราจะขึ้นไปสู่ชั้นบนได้เราก็ต้องสร้างทางขึ้นอาจเป็นบันไดหรือลิฟท์ก็ได้ ทางขึ้นจะต้องมีบันไดขึ้นไปเป็นขั้น ๆ ซึ่งจะนำไปสู่ชั้นสูง ๆ ได้ ถ้าเราไปเยี่ยมบ้านใครบังเอิญเรามีความจำเป็นที่จะใช้ห้องน้ำ เราก็ถามเจ้าของบ้านว่าห้องน้ำอยู่ที่ไหน เจ้าของบ้านจะชี้บอกว่ายู่ชั้นบนห้องค้ำขวามือ นั่นแปลว่าเจ้าของบ้านหวังว่าเราคงจะแรงพอที่จะขึ้นไปถึงห้องน้ำชั้นบนได้ทางบันได ถ้าเราปฏิเสธไม่ยอมขึ้นทางบันไดและพยายามหาทางอื่นขึ้นไปชั้นบนแล้วไซ้ เจ้าของบ้านคงนึกแปลกใจว่าคน ๆ นี้ถ้าจะชอบกลเสียกรรมัง? ถ้าเราจะบอกเจ้าของบ้านว่าเราไม่ยอมขึ้นไปบนทางบันได เพราะมันลำบากเกินไป เจ้าของบ้านก็คงบอกว่านั้นเป็นทางง่ายและสะดวกที่สุดที่จะขึ้นไปชั้นบน เพราะทุกคนในบ้านใช้กันอยู่ทุก ๆ วันเป็นประจำ

ทำนองเดียวกัน ในชีวิตของเรามีทางเดียวที่จะหลุดพ้นจากความสงสัยความไม่แน่ใจเกี่ยวกับการรู้จักพระประสงค์ของพระเจ้าและขึ้นไปสู่ระดับจิตใจที่สูงกว่าคือไปถึงความแน่ใจ เราจะต้องใช้บันไดถึงสามขั้นตามที่ได้อธิบายมาแล้ว ในบทก่อน ๆ สามบทที่ผ่านมา มีบางคนจะแย้งว่าบันไดสามขั้นนั้นยากเกินไปเดินขึ้นไม่ไหว เราก็มีความเสียใจที่จะเรียนให้ทราบว่าไม่มีหนทางอื่นที่จะเรียนรู้หรือทราบถึงพระราชประสงค์ของพระเจ้าได้ หลายคนอยากจะทำวิธีที่ง่ายกว่านั้นซึ่งจะยกจิตใจของเขาให้สูงขึ้นโดยทันทีทันใดและสูงขึ้นโดยเขาไม่ต้องลงทุนหรือออกแรงทำงานแต่ประการใดเลย แต่เราก็ได้รับการสอนว่าไม่มีวิธีการเช่นนั้นเลย ท่านจะรู้จักน้ำพระทัยของพระเจ้าโดยไม่ทำตามขั้นสามขั้นในโรม 12:1,2 ไม่ได้เลย อุปมาเหมือนจะขึ้นไปชั้นที่สองของบ้านที่คนอยู่ทั่ว ๆ ไปนั้น ตามปกติก็ต้องขึ้นไปทางบันได ซึ่งสร้างขึ้นไว้สำหรับเป็นทางขึ้น ถ้าปฏิเสธไม่ยอมขึ้นทางบันไดก็หมายความว่า คนยังคงอยู่ในระดับเดิมต่อไป

แต่ถ้าหากว่าใครยอมทำตามข้อเสนอแนะของอัครสาวกเปาโลแล้วจะมีอะไรเกิดขึ้นต่อไป? ก็คือจาก ณ ที่นั้นเราจะได้รับความรู้เกี่ยวกับน้ำพระทัยของพระเจ้าง่ายขึ้น ถ้าท่านได้ปฏิบัติตามขั้นเหล่านั้นด้วยเจตนาอันบริสุทธิ์ใจจริง ๆ แล้วไซ้ และมีชีวิตสัมพันธ์สนิทสนมกับพระเจ้าจริง ๆ อย่างขั้นที่สามได้บอกไว้ ผู้นั้นจะได้รับแหล่งกำเนิดหรือบ่อเกิดของการคล้ำใจสามประการซึ่งเป็นความรู้ที่ไม่มัววนผิดพลาดและจะผลิตแสงสว่างของชีวิตและสิ่งที่เราต้องการสำหรับนำทางเราให้ไปสู่จุดศูนย์กลางแห่ง

พระประสงค์ของพระเจ้า แหล่งที่เป็นต้นกำเนิดสิ่งเหล่านี้ประการแรกมาจากพระวาระของพระเจ้า ดังต่อไปนี้

ประการที่หนึ่ง การรู้จักวิถีใช้พระวาระของพระเจ้าเป็นแหล่งกำเนิดของการคล้อยใจในชีวิตของท่าน ท่านจำเป็นต้อง “เข้” ตัวของท่านด้วยพระวาระของพระเจ้า พระเจ้าทรงสำแดงน้ำพระทัยและพระราชประสงค์ของพระองค์ให้บรรดาบุตรของพระองค์ทราบอย่างกว้างขวาง และอยู่ในระดับต่าง ๆ กันดังปรากฏในพระธรรมโอวาท ของพระองค์ซึ่งจารึกไว้ในพระคริสตธรรมคัมภีร์แล้วอย่างชัดเจนขณะที่มนุษย์อ่านพระวาระของพระเจ้า และค้นหาพระธรรมคัมภีร์ของพระองค์ คนที่อ่านนั้นจะพบหลักการคล้อยใจหลายประการ และจะได้รับแสงสว่างอย่างมากมายสำหรับชีวิตของตนเอง ไม่มีมนุษย์คนใดในโลกที่สามารถเรียนรู้จักพระประสงค์ของพระเจ้า ได้หมดทุกข้อทุกประการโดยปราศจากความรู้อันพระคริสตธรรมคัมภีร์ พระคริสตธรรมคัมภีร์เป็นหนังสือที่ไม่นำไปคิด ๆ และเป็นธรรมโอวาทของพระเจ้าชนิดที่ใช้การได้ตลอดไปเป็นนิรันดร์ พระคริสตธรรมคัมภีร์เป็นการสำแดงออกให้เราเห็นพระปัญญาและเห็นน้ำพระทัยของพระเจ้า และให้เรามองเห็นพระราชประสงค์ทั่ว ๆ ไปของพระเจ้าที่มีต่อบุตรของพระองค์ทั่วโลก ดังนั้นคนที่ต้องการและตั้งใจจะรู้จักน้ำพระทัยของพระเจ้าจริง ๆ จำเป็นต้อง “ค้นดูในพระคัมภีร์” (ยอห์น 5:39) จงทำให้หัวใจและสมองของท่านถึงจุดอ้อมตัวด้วยพระธรรมโอวาทของพระเจ้า จงรำพึงและภาวนาพระธรรมของพระองค์ทั้งกลางวันและกลางคืน แล้วท่านจะเป็นเหมือนต้นไม้ที่ปลูกไว้ริมธารน้ำซึ่งจะผลิดอกออกผลตามฤดูกาล และใบของต้นไม้จะไม่รู้เหี่ยวแห้ง หรือพุดอีกนัยหนึ่งก็คือ ท่านจะได้รับความรู้ทั่ว ๆ ไปเกี่ยวกับน้ำพระทัยของพระเจ้าจากพระคริสตธรรมคัมภีร์ ซึ่งเป็นวิชาที่จำเป็นสำหรับผู้ที่ต้องการคำแนะนำจากพระเจ้า และต้องการเป็นคริสเตียนชนิดที่เกิดผล

มีบางคนเข้าใจผิดว่า พระคริสตธรรมคัมภีร์ตอนนี้มีความสำคัญมากหรือน้อยกว่าพระคัมภีร์ตอนนั้น และบางตอนก็ใช้ให้เป็นประโยชน์แก่ชีวิตคริสเตียนสมัยปัจจุบันไม่ได้เลย ความคิดชนิดนี้เป็นความคิดที่ผิดถนัด คริสเตียนที่เคร่งครัดและสุจริตทุกคนที่พยายามแสวงหาพระราชประสงค์ของพระเจ้าจำเป็นต้องอ่านพระคริสตธรรมคัมภีร์ทั้งหมดโดยตลอด คือให้อ่านจากปกหน้าจนถึงปกหลังอย่างน้อยให้จบปีละหนึ่งครั้ง เป็นการเหลือวิสัยที่จะเน้นอธิบายให้เกิดความจริงข้อนี้ไปอีก ในชีวิตของข้าพเจ้าเอง (คือผู้แต่งหนังสือเล่มนี้) ข้าพเจ้าได้ประสบมาด้วยตนเองดังนี้ ข้าพเจ้ายังอ่านยิ่งเรียนและยิ่งค้นในพระคริสตธรรมคัมภีร์มากเท่าใด ข้าพเจ้าก็ลดความวุ่นวายในใจเรื่องน้ำพระทัยของพระเจ้าลงมากเท่านั้น และข้อนี้เป็นความจริงผู้รับใช้ของพระเจ้าจะเป็นพยานยืนยันได้ทุกคน มีคนหนึ่งอ้างไว้ว่าดังนี้ “หากใครก็ตามที่รู้จักและคุ้นเคยกับความจริงในพระคริสตธรรมคัมภีร์จริง ๆ แล้วไซ้ เหมือนผู้นั้นจะเข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้าได้โดยธรรมชาติไม่มากนักน้อย” จากประสบการณ์ในชีวิต

ของเราเองเราคงจะยืนยันความจริงในข้อนี้ได้เหมือนกัน พระธรรมโอวาทของพระเจ้าควรจะฝังลึกอยู่ในจิตใจของเรา และพระวจนะของพระองค์จะอยู่ที่ริมฝีปากของเรา เราควรมีชีวิตอยู่กับพระธรรมโอวาทที่พระคริสต์ธรรมคัมภีร์ ท่องจำ ภาวนา และเลี้ยงจิตใจของเราด้วยพระวจนะของพระองค์

ถ้ามีเวลาว่างเมื่อใดเราควรจะใช้เวลาอ่านพระธรรมโอวาทของพระเจ้า และใช้เวลาศึกษาข้อลึกลับเหล่านั้น ท่านประธานาธิบดี อับราฮัม ลิงคอล์น ยืนยันว่าได้รับประโยชน์จากการอ่านพระคริสต์ธรรมคัมภีร์มาก ท่านใช้เป็นเครื่องนำการตัดสินใจเรื่องแนวความคิดเพื่อบริหารประเทศทั้งได้รับแสงสว่างจากพระคริสต์ธรรมคัมภีร์ด้วย และไม่ต้องสงสัยว่า อับราฮัม ลิงคอล์นจะไม่สนิทสนมกับการอ่านพระคริสต์ธรรมคัมภีร์ และการอ่านพระคริสต์ธรรมคัมภีร์ด้วยความละเอียดละออพิถีพิถะหั้นนั่นเอง จึงทำให้ท่านประธานาธิบดีผู้นี้ได้รับปัญญาและการทรงนำในยามสำคัญที่เต็มไปด้วยการเลียงอันตราย ซึ่งอยู่ในฐานะที่เป็นประธานาธิบดีของประเทศสหรัฐอเมริกาในยามบ้านเมืองอยู่ในขั้นอันตราย แต่เพราะสมองของชายคนหนึ่งในการทำเนียบขาวซึ่งได้รับการนำความคิดโดยมีพระวจนะของพระเจ้าเป็นเครื่องนำการตัดสินใจ ฉะนั้นประวัติศาสตร์ของชนชาติอเมริกันและชนชาติอื่น ๆ อีกหลายประเทศได้ถูกเปลี่ยนไปและถูกสร้างขึ้นตามแนวของเสรีประชาธิปไตยอันแท้จริง ถ้าหากว่าเวลานั้นประเทศสหรัฐอเมริกามีประธานาธิบดีที่ไม่เชื่อพระเจ้าและไม่สนใจต่อพระวจนะของพระเจ้า ประวัติศาสตร์ของอเมริกาจะเป็นอย่างไร? เหตุการณ์หลายอย่างคงจะแตกต่างจากที่เป็นมาแล้วและกำลังเป็นอยู่มาก ๆ! เมื่อคนที่อ่านพระคริสต์ธรรมคัมภีร์ด้วยลักษณะอิมตัวไปด้วยพระวจนะของพระเจ้า คนนั้นจะมีพระธรรมโอวาทของพระเจ้าเป็นโคมส่องเท้าของเขาในการดำเนินชีวิต (อ่านสดุดี 119:105) ในหนังสือฮีบรู 4:12 สอนเราว่าพระคำรัสของพระเจ้าเป็นผู้ “วินิจฉัย ความคิดและความมุ่งหมายในใจ” พระคริสต์ธรรมโอวาทของพระเจ้าช่วยชำระและตรวจค้นจิตใจของเราให้สะอาด เพื่อแผนการจุดประสงค์และเจตนาของเราจะได้ดำเนินไปด้วยความเที่ยงตรง ดังนั้นถ้าเราต้องการจะรู้จักน้ำพระทัยของพระเจ้าจริง ๆ แล้วไซ้จึงให้พระวจนะของพระเจ้าเป็นเพื่อนสนิทของเราอยู่ตลอดเวลา จงเรียนรู้จักพระคริสต์ธรรมคัมภีร์จนชำชองให้มาก กว่าท่านรู้สิ่งใด ๆ ในโลก

ประการที่สอง วิธีจะใช้พระคริสต์ธรรมคัมภีร์เป็นแหล่งกำเนิดการคลาใจของท่าน ท่านจำเป็นต้องใช้พระคริสต์ธรรมคัมภีร์เป็นเครื่องสำรวจความหวัง และโครงการของท่านโดยใช้พระคริสต์ธรรมคัมภีร์เป็นแสงสว่างนำทาง ปัญหาประการแรกทั้งหมดของการทรงนำจากพระเจ้าโดยใช้พระคริสต์ธรรมคัมภีร์เป็นแสงสว่างตรวจค้นดูแผนการที่ท่านจะทำ หรือกำลังคิดว่าจะทำ ว่าสิ่งนั้น ๆ จะถูกต้องกับน้ำพระทัยของพระเจ้าหรือไม่? สิ่งที่ท่านจะทำได้ไปนั้นประสานกลมเกลียวไปแนวเดียวกับพระวจนะของพระเจ้าหรือเปล่า?

บางครั้งมีเยาวชนมาหาข้าพเจ้า พร้อมกับปัญหาสำคัญยุ่งยากใจซึ่งจะทราบได้จากสีหน้าที่หมองคล้ำ แสดงความวุ่นวายใจของเขา ข้าพเจ้าจึงร่วมใจกับเด็กหนุ่มคนนั้นอธิษฐานทูลขอการทรงนำเพื่อรู้จักน้ำพระทัยของพระเจ้า บางครั้งข้าพเจ้าพบว่า หนุ่มสาวบางคนมีปัญหาเรื่องรักและเรื่องการหมั้นกับคู่รักที่ยังไม่รอดพ้นบาป และต้องการให้ข้าพเจ้าอธิษฐานต่อพระเจ้าเพื่อทูลขอให้พระเจ้าทรงสำแดงน้ำพระทัยว่าเขาควรจะแต่งงานกับคนรักของเขาหรือไม่? ในรายเช่นนี้เราไม่มีอะไรจะอธิษฐานเลย! เพราะว่าเป็นการขัดแย้งกับพระวาทะของพระเจ้าอยู่แล้ว ที่คริสเตียนจะไปสมรสกับคนที่ไม่เป็นคริสเตียน เราได้รับการเตือนอยู่แล้วว่า “อย่าเข้าเทียมแอกด้วยกันกับคนที่ไม่เชื่อ” (2 โครินธ์ 6:14) จากแสงสว่างแห่งพระวาทะของพระเจ้าในข้อนี้ก็แสดงให้เห็นแล้วว่า พระเจ้าไม่มีพระประสงค์ให้คริสเตียนคนใดนำตนเข้าไปผูกมัดอยู่กับความสัมพันธ์ของคนที่ไม่เชื่อพระเจ้า แม้จะเข้าหุ้นส่วนค้าขายกับคนที่ไม่เชื่อพระเจาก็ไม่สมควรทำ เป็นการไร้ประโยชน์และเป็นการผิดมากที่เราจะทูลขอพระเจ้าให้ทรงคลายเราในเมื่อปัญหานั้น ๆ พระคริสตธรรมคัมภีร์ ได้สอนอยู่แล้วอย่างชัดเจน ว่าเป็นการผิดและไม่สมควรประพฤติเช่นนั้น ฉะนั้นจึงไม่มีอะไรที่เราจะไปอธิษฐานเพื่อเพราะปัญหาเช่นนั้น พระคริสตธรรมคัมภีร์ได้สอนไว้แจ่มแจ้งแล้ว และปัญหาทั้งหมดที่พระเจ้าตรัสสั่งไว้ว่าควรจะทำอย่างไรนั้นพระคัมภีร์บอกไว้เรียบร้อยแล้ว คริสเตียนควรเข้าใจเรื่องทั้งหมดโดยไม่ต้องศึกษาอะไรเป็นพิเศษ (เพราะข้อความในพระคัมภีร์ได้บอกไว้อย่างแจ่มแจ้งชัดเจนโดยไม่ต้องการอธิบายอีก)

โดยการใช้พระคัมภีร์เช่นนี้ จึงช่วยให้เราค่อย ๆ สามารถจัดปัญหาต่าง ๆ ได้ทีละอย่างสองอย่าง แล้วคริสเตียนจึงเรียนรู้จักน้ำพระทัยของพระเจ้าได้ ฉะนั้นเราจึงอาจเรียกได้ว่าพระคัมภีร์เป็นแหล่งกำเนิดแห่งการคลายที่สูงสุดสำหรับเรา เมื่อพระคริสตธรรมคัมภีร์บอกเราอย่างตรง ๆ และแจ่มแจ้งแล้ว เราไม่จำเป็นต้องถามปัญหานั้นอีกต่อไป เพราะอำนาจสิทธิ์ขาดหมดเพียงเท่านี้ไม่มีต่อไปอีก

ถูกแล้ว พระคริสตธรรมคัมภีร์จะบอกเราถึงข้อปลีกย่อยในทุก ๆ กรณีสำหรับชีวิตของคริสเตียนทุก ๆ คนเป็นการส่วนตัวนั้นย่อมไม่ได้ ดังนั้นเมื่อพระคริสตธรรมคัมภีร์มิได้บอกข้อปลีกย่อยไว้เช่นนั้น เราจะจัดการอย่างไรกับปัญหาเหล่านั้น? เช่นในพระคริสตธรรมคัมภีร์มิได้บอกข้าพเจ้าควรเป็นศาสนทูต หรือเป็นศิษยาภิบาล เป็นครูโรงเรียน เป็นพยาบาล เป็นพ่อค้า หรือเป็นชาวนา แล้วข้าพเจ้าจะทำประการใดในเมื่อพระธรรมโอวาทของพระเจ้ามิได้บอกเกี่ยวกับปัญหาชีวิตของข้าพเจ้า? ข้าพเจ้าคิดว่าเมื่อท่านต้องเผชิญกับปัญหาที่พระคริสตธรรมคัมภีร์มิได้บอกให้ละเอียดแล้ว ไซร้ก็เป็นการสมควรที่ท่านจะทูลอธิษฐานของการคลายจากพระเจ้าโดยตรง เราเห็นแล้วว่าพระคริสตธรรมคัมภีร์เป็นแหล่งกำเนิดของการทรงคลายอย่างหนึ่งในหลายอย่าง ซึ่งเราจะได้อธิบายต่อไปภายหลังสำหรับปัญหาที่ว่าเราควรเป็นศาสนทูตหรือไม่นั้น ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ได้บอกเราอย่างครบถ้วนถึงหลักการเรื่องการเป็นศาสนทูต พระคริสตธรรมคัมภีร์ได้บอกถึงโครงการสำคัญที่พระเจ้าทรงมีแผนการที่จะช่วยคน

บาปให้หลุดพ้นบาป พระคริสตธรรมคัมภีร์ได้บอกถึงเรื่องการช่วยให้พ้นบาปจากปกหน้าถึงปกหลัง ที่เดียว การที่เทศนาข่าวประเสริฐของพระเยซูและการนำประชาชนให้วางใจในองค์พระเยซูนั้น มีบอกไว้ในคัมภีร์เท่า ๆ กับเรื่องพระเยซูถูกปลงพระชนม์และทรงฟื้นคืนพระชนม์ ฉะนั้นท่านไม่จำเป็นต้องสงสัยว่าที่ท่านอยากเป็นศาสนทูตนั้นไม่เป็นการประสานกับแนวความคิดในพระคริสตธรรมคัมภีร์ ไม่มีเรื่องใดจะประสานตามแนวทฤษฎีของพระคริสตธรรมคัมภีร์เท่ากับเรื่องการนำวิญญาณให้รอดพ้นบาป ถึงแม้ว่าพระคัมภีร์จะบอกและสอนอย่างแจ่มแจ้งถึงการทำงานของงานของการเป็นศาสนทูต แต่พระคัมภีร์ก็ไม่มีบอกให้ชัดเจนเกี่ยวกับคริสเตียนจะประกอบอาชีพในโลกนี้

บางครั้งคนหนุ่มสาวมักกลัวไม่กล้าเป็นศาสนทูต เพราะเกรงว่าจะเป็นการขัดกับน้ำพระทัยของพระเจ้า ครั้นแล้วเขาก็หันไปควางานอาชีพตามที่เขาเลือกเอาเองตามชอบใจ โดยไม่ได้คำนึงเลยแม้แต่น้อยว่าอาชีพนั้น ๆ จะเป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงพอพระทัยในอาชีพชนิดนั้นหรือไม่ เป็นการถูกต้องและเหมาะสมแล้วหรือที่กระทำกับพระเจ้าเช่นนั้น? และเป็นการยุติธรรมแก่ตัวเองหรือที่จะปฏิบัติเช่นนั้น? การประกอบอาชีพสำหรับช่วยจิตวิญญาณของคนอื่นให้รอดพ้นบาปก็ยังมีอันตรายน้อยกว่าการหันหลังให้พระเจ้า โดยเรากระโดดเข้าประกอบอาชีพแห่งโลกนี้ตามอำเภอใจตนเองโดยไม่ปรึกษาหารือกับพระเจ้า เพราะว่าพระคริสตธรรมคัมภีร์ไม่เพียงแต่ให้อำนาจแก่คริสเตียนให้ออกไปทำการเผยแผ่พระกิตติคุณเท่านั้น แต่ยังมีบัญชาให้ออกไปโฆษณาแก่ชาวโลกให้ทราบถึงข่าวประเสริฐนี้ด้วย โครงการที่จะช่วยมนุษย์ให้รอดพ้นบาปซึ่งเปิดเผยออกให้ทราบในพระคัมภีร์มิได้นำออกปฏิบัติทั้งหมด และจะไม่นำออกปฏิบัติทั้งหมดจนกว่าพระกิตติคุณจะได้รับการนำไปบอกแก่คนทั่วโลกที่ยังไม่เคยได้ยิน ได้ฟังพระกิตติคุณเลยให้ทราบทั่วกัน

สรุปแล้วถ้าท่านถูกนำไปให้กระทำการใด ๆ เป็นการขัดแย้งกับพระคริสตธรรมคัมภีร์แล้ว ท่านก็พึงแน่ใจเถิดว่าการนำชนิดนั้นมีได้มาจากพระเจ้า ถ้าหากว่าท่านได้รับการคล้อยใจให้ออกไปเป็นศาสนทูต ท่านก็พึงเข้าใจว่า การนำชนิดนั้นเดินไปแนวเดียวกับพระคำรัสของพระเจ้าถูกต้องแล้ว ถ้าท่านรู้สึกว่าได้รับการคล้อยใจนำไปทำงาน ซึ่งพระคัมภีร์มิได้พูดไว้ว่าอะไร ก็เป็นการปลอดภัยไว้ก่อนที่จะสันนิษฐานเอาว่า นั่นเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าสำหรับท่าน

ประการที่สาม อีกประการหนึ่งที่เราจะใช้พระคริสตธรรมคัมภีร์เป็นแหล่งกำเนิดของการคล้อยใจคือ ทูลถามและขอมให้องค์พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำท่านให้ไปพบข้อพระคัมภีร์หรือข้อความตอนหนึ่งตอนใดในพระคริสตธรรมคัมภีร์เพื่อให้ออกไปช่วยคล้อยใจในเรื่องนี้โดยตรง

ข้อนี้แหละทำให้เกิดปัญหาหลายอย่างขึ้น เป็นการปลอดภัยหรือที่จะเดินตามคำแนะนำตามข้อพระคัมภีร์ซึ่งเปิดโดยไม่ได้เลือกไว้ก่อนเลย และขอมปัดใจเชื่อข้อพระคัมภีร์หรือข้อความในประโยคนั้น ๆ คล้ายกับเชื่อในเซียมซีหรือ ข้าพเจ้าเชื่อว่าคำตอบปัญหานี้ขึ้นอยู่กับชีวิตด้านจิตวิญญาณของผู้เชื่อ

พระคัมภีร์นั้น ๆ ด้วย คือหากว่าคริสเตียนคนนั้นดำเนินชีวิตติดสนิทกับพระเจ้าเหมือนกับที่เราพูดมาแล้วในบทที่ 9 ข้าพเจ้าเชื่อเหลือเกินว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสามารถนำชีวิตของคน ๆ นั้นด้วย แต่ตรงกันข้ามถ้าหากว่าคนนั้น เยือกเย็นเฉื่อยชากับพระเจ้า และมีชีวิตอยู่โดยปราศจากการระมัดระวังเรื่องความประพฤติ เขาก็ไม่อาจใช้ชีวิตที่เพียงแต่เปิดพระคัมภีร์ขึ้นแล้วเอาเข็มหมุดชี้โดนตรงไหนก็เอาความหมายตรงนั้นแหละ ซึ่งจิตใจของเขาไม่รู้สึกรู้สียงถึงความเร่งร้อนถึงเรื่องการคล้อยจากพระเจ้าเลย และไม่เคยนึกฝันมาก่อนเลยว่าข้อพระคัมภีร์นั้นจะเป็นการทรงนำของพระเจ้า (ถ้าเช่นนั้นการทำดังกล่าวแล้วจะไม่เกิดประโยชน์อะไรแก่ผู้นั้นเลย) เมื่อชีวิตจิตใจของผู้นั้นอยู่ใกล้ชิดกับพระเจ้าจริง ๆ และเมื่อคนนั้นทูลอธิษฐานขอจากพระเจ้าเพื่อการทรงคล้อยจากพระองค์เช่นนั้นก็ย่อมทำได้ในเมื่อคนนั้นเปิดพระคัมภีร์ออกด้วยจิตคารวะต่อพระเจ้าจริง ๆ เราก็เชื่อว่าพระเจ้าจะทรงคล้อยผู้นั้นโดยวิธีนี้เหมือน ๆ กับวิธีอื่น ๆ ด้วยโดยทำนองเดียวกันพระวิญญาณของพระเจ้าจะทรงพระราชทานให้หัวใจของคริสเตียนเกิดความมั่นใจในพระสัญญาของพระเจ้า บังเกิดความแน่ใจและได้รับการเล้าโลมใจจากพระเจ้าในระยะที่จำเป็นต้องการการทรงนำจากพระเจ้าจริง ๆ โดยได้รับการคล้อยผ่านทางข้อพระคริสตธรรมคัมภีร์บางข้อ แต่เราเชื่อว่า “ไม่ถูกต้องเลยที่คริสเตียนจะใช้วิธีนั้นเปิดข้อพระคัมภีร์ ออกเสี่ยงทายสำหรับการทรงคล้อยในกรณีที่ใหญ่ยิ่งในชีวิต วิธีเช่นนี้เป็นวิธีที่ผิดธรรมดาและเป็นวิธีของเด็กชั้นประถม เป็นวิธีของ “เด็กทารกในพระคริสต์” มากกว่าเป็นวิธีของผู้ที่โตเป็นผู้ใหญ่แล้วในพระคริสต์

เพื่อกล่าวสรุปข้อความในบทนี้ เราขอยกเอาคำพูดของนักเพลงสดุดีที่บอกว่า “จงเข้าไปทางพระคัมภีร์ของพระเจ้าแล้วท่านจะได้รับแสงสว่าง” ในที่นี้นักเพลงสดุดีคงหมายความว่า - ใครก็ตามที่ดำเนินตามทางแห่งพระวณะของพระเจ้า พระธรรมโอวาทของพระเจ้าจะทำให้เกิดความสว่างขึ้นในจิตใจของผู้นั้น และแสงสว่างนั้นจะส่องวิถีชีวิตให้เดินทางโดยปลอดภัยจากสิ่งชั่วร้ายมารบกวนจิตวิญญาณ เราเชื่อแน่ว่าคนของพระเจ้าทุกยุคทุกสมัยคงจะยืนยันความจริงข้อนี้ว่า - พระวณะของพระเจ้าเป็นอุปกรณ์ดีเลิศที่จะคล้อยสาวกของพระเยซูให้เดินอยู่ในทางของพระองค์

ไม่มีการทรงนำชนิดใดที่จะเป็นการขัดแย้งกับพระวณะของพระเจ้า น้อยครั้งเหลือเกินที่พระเจ้าจะทรงนำชีวิตของเราออกเหนือไปจากพระคริสตธรรมคัมภีร์ แต่การทรงคล้อยของพระเจ้าจะต้องผ่านหรือต้องประสานกับพระคัมภีร์ของพระเจ้าที่จารึกไว้แล้วในพระคริสตธรรมคัมภีร์ ถ้าการคล้อยเดินผิดหลักพระคริสตธรรมคัมภีร์แล้วการคล้อยนั้นก็มิได้มาจากพระเจ้า

บทที่ 11 บ่อเกิดของการคล้อย (ต่อ) คำยืนยันของพระวิญญาณ

บริสุทธิ

เรามักได้ยินคนอื่นอ้างและเราเองก็อ้าง โรม 8:16 บ่อย ๆ ว่า “พระวิญญาณนั้นเป็นพยานรวมกับจิตใจของเราทั้งหลายว่า เราทั้งหลายเป็นบุตรของพระเจ้า” แต่เรามักมองข้ามข้อ 14 ไปเสียที่ว่า “ด้วยว่าพระวิญญาณของพระเจ้าได้ทรงนำพาคนหนึ่งคนใด คนเหล่านั้นจึงเป็นบุตรของพระเจ้า” พระคัมภีร์ข้อนี้แสดงให้เห็นว่า พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำผู้หนึ่งผู้ใดแล้ว ผู้นั้นจึงจะเป็นบุตรของพระเจ้า ฉะนั้นเราจึงรวมความได้ว่าคนไหนจะเป็นบุตรของพระเจ้าอย่างแท้จริง คน ๆ นั้นจะต้องได้รับการทรงคล้อยจากพระเจ้าอย่างแน่นอน ถ้าเราเองข้อ 14 แล้วข้อ 16 มารวมเข้าด้วยกัน เราก็จะพบว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงใช้ 2 วิธีพิสูจน์ว่าคนหนึ่งคนใดเป็นคริสเตียน – ประการแรก พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงนำชีวิตของเขา ประการที่สอง จะเป็นพยานในใจของคนนั้นให้บังเกิดความแน่ใจ

ในทำนองเดียวกันพระวิญญาณบริสุทธิ์จะเป็นพยานยืนยันว่าเราเป็นบุตรของพระเจ้า พระวิญญาณบริสุทธิ์จะบอกเราด้วยว่าเมื่อไรเราจะเดินอยู่ในน้ำพระทัยของพระเจ้าพระประสงค์อันหนึ่งในหลายประการคือ – พระวิญญาณจะประทับอยู่ภายในชีวิตคริสเตียน เพื่อพระองค์จะทรงสามารถนำทางชีวิตของเราได้ พระธรรมโอวาทของพระเจ้าทรงสอนความจริงแก่เราในข้อนี้ เมื่อเราศึกษาคุณผลงานแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ในใจของผู้เชื่อพระเจ้าตามที่ปรากฏเรื่องราวในพระคริสตธรรมคัมภีร์ เราพบความจริงสามประการที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงกระทำราชกิจพิเศษของพระองค์ซึ่งทรงทำงานในใจของเรา คือ พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงชำระใจเราให้สะอาดบริสุทธิ์ ทรงเป็นฤทธิ์อำนาจในตัวของเรา และทรงเป็นแสงสว่างแก่จิตใจของเรา เมื่อพระเยซูทรงสัญญาว่าองค์พระวิญญาณบริสุทธิ์จะเสด็จลงมา พระเยซูตรัสแก่สาวกของพระองค์ว่า – “เราจะไม่ละทิ้งท่านทั้งหลายไว้เป็นลูกกำพร้า” (ยอห์น 14:18) เด็กกำพร้าคือเด็กที่ถูกทอดทิ้งไว้โดยไม่มีพ่อและแม่และไม่มีใครอุปถัมภ์เลี้ยงดู และไม่มีใครสั่งสอนในสิ่งที่ควรประพฤติ และควรปฏิบัติ เด็กกำพร้าถูกทอดทิ้งไว้โดยปราศจากผู้เลี้ยงดู และไม่มีผู้แนะนำสั่งสอน พระเยซูทรงสัญญากับสาวกว่าจะไม่เสด็จไปโดยไม่มีผู้แนะนำ หรือจะไม่ทอดทิ้งเขาไว้เหมือนเด็กกำพร้า แต่พระองค์จะทรงพระราชทานพระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จมาเป็นพระที่เลี้ยง และทรงทำหน้าที่เหมือนบิดาดูแลบุตรของตน

ในหนังสือกิจการ เราเห็นได้อย่างชัดเจนว่า พระหัตถ์ขององค์พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำสาวกของพระองค์ในคริสตจักรยุคแรก ๆ อย่างไรบ้าง ให้เราศึกษาดูอย่างคร่าว ๆ ว่า พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงกระทำอะไรและทรงทำอย่างไรบ้าง ในกิจการบทแปลเราอ่านพบว่า “ทูตองค์หนึ่งของพระ

เจ้าได้สั่งฟิลิปว่า จงลุกขึ้นไปทางทิศใต้ตามทางที่ลงไปจากกรุงเยรูซาเล็ม ถึงเมืองมาซาซึ่งเป็นทางป่าทราย (ทะเลทราย).....ฝ่ายพระวิญญาณได้ตรัสสั่งฟิลิปว่า จงเข้าไปให้ชิดกับรถนั้นเถิด” (กิจการ 8:26,29) นี่เป็นตัวอย่างให้เราเห็นถึงการทรงนำขององค์พระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งเราเห็นได้ชัดเจนและเป็นคำสอนบอกเราตรง ๆ พระวิญญาณทรงนำชัดเจนและทรงนำอย่างระมัดระวังเป็นพิเศษให้ฟิลิปเข้าไปใกล้ชิด กับรถคันที่ขุนนางชาวอิโอเปียกำลังอ่านหนังสือและทรงนำให้ขุนนางผู้นั้นรู้จักกับองค์พระเยซูคริสต์

ในกิจการบท 11:12 เป็นบทเรียนให้เราเห็นการทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ชัดเจนยิ่งขึ้น ณ ที่นี้ เปโตรกำลังบอกให้คริสตจักรทราบถึงประสบการณ์ที่ได้พบในบ้านของ โกรเธเนเลีย และเปโตรบอกว่า “พระวิญญาณจึงสั่งข้าพเจ้าให้ไปกับเขาโดยไม่ลังเลใจเลย” ในที่นี้เปโตรต้องอธิบายว่าเหตุไรเขาซึ่งเป็นชาวยูดาจะเข้าไปในบ้านของคนที่ยังไม่รับพิธีเข้าสุหนัต (ซึ่งชาวยูดาถือว่าเป็นคนไม่บริสุทธิ์สะอาด) และจะไปปะปนกับคนที่ไม่นับถือศาสนายูดาไม่ได้ และนอกจากนั้นเปโตรยังเทศนาสั่งสอนพระกิตติคุณแก่คนเหล่านั้น โดยเปโตรบอกแก่คริสตจักรตรง ๆ ว่าเปโตรได้รับการทรงคล้อยจากพระวิญญาณบริสุทธิ์นำไปยังบ้านของนายร้อย โกรเธเนเลีย

ในกิจการ 10:19 เราอ่านความว่าดังนี้ “เมื่อเปโตรยังนึกถึงนิมิตนั้น พระวิญญาณก็ตรัสแก่เปโตรว่า นี่แน่ะมีสามคนมาหาท่าน จงลุกขึ้นลงไปข้างล่างและไปกับเขาเถิดอย่าสงสัยเลย เพราะว่าเราได้ใช้เขามา”

แต่เรื่องที่พระวิญญาณทรงคล้อยใจในหนังสือกิจการที่เร้าใจของข้าพเจ้ามากที่สุดก็คือกิจการบทที่ 13 ข้อ 2 ว่าดังนี้ “เมื่อคนเหล่านั้นกำลังนมัสการพระเจ้า และถือศีลอดอาหาร พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ตรัสสั่งว่า จงเลือกบารนาบากับเซาโล ตั้งไว้สำหรับการซึ่งเราจะเรียกให้เขาทำนั้น”

ณ ที่นี้เราจะเห็นว่างานเผยแผ่พระศาสนาแก่คนต่างประเทศเริ่มต้นจากคริสตจักรนี้ จิตใจของเราชื่นชมยินดีเพราะเราทราบว่า พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงคล้อยใจคริสตจักรให้เลือกบารนาบากับเซาโลออกไปเผยแผ่พระกิตติคุณโดยตรง องค์พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นผู้นำคริสตจักรอันติโอเกีย และทรงคล้อยใจผู้รับใช้ของพระองค์ทั้งสองคนให้ออกไปทำงานของพระองค์โดยเฉพาะ และเป็นงานครั้งแรกของคริสตจักรยุคแรกที่ออกไปเป็นศาสนทูต องค์พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นพระเจ้าของการเกี่ยวเก็บผลทางจิตวิญญาณ พระประสงค์อันใหญ่หลวงที่สุดในโลกที่พระเจ้าทรงมีคือจะทรงพิทักษ์รักษาคนของพระองค์ไว้ให้ทำการโฆษณาให้ชาวโลกรู้จักทางรอดพ้นบาป ตามที่พระเยซูทรงมีบัญชาแก่สาวกไว้ทุกประการ ถ้าสมัยนี้คริสเตียนดำเนินชีวิตติดสนิท กับพระเจ้าเหมือนกับสาวกในสมัยโบราณ และถ้าเขายอมมอบถวายตัวกับพระเจ้าเหมือนสาวกสมัยโบราณแล้วไซ้ เราคงจะได้ยินเรื่องราวของบรรดา

สาวกในปัจจุบันนี้ว่า พวกเขาได้รับการทรงนำจากพระวิญญูณบรสิทุทธิให้กระทำการใหญ่ยิ่งในลักษณะต่าง ๆ กัน และออกไปทำงานในประเทศต่าง ๆ ทั่วโลก โดยทำหน้าที่แขนงต่าง ๆ กัน

อุทาหรณ์เรื่องนี้พอจะเป็นบทเรียนแก่เรา ได้ในทันทีคือมารดาของเด็กคนหนึ่งบอกลูกสาวไว้ หลังจากรับประทานอาหารเช้าว่า อย่าออกไปพื้นที่สนามบ้านของคุณ คุณแม่ของเด็กนั้นต้องการให้ลูกสาวอยู่บ้านเพื่อจะได้ช่วยเหลือแม่ทำงานเวลาเย็น พอถึงเวลาทำงานคุณแม่เรียกลูกสาว เขาเรียกหาทั้งทางหน้าบ้านและหลังบ้าน แต่ไม่มีเสียงขานตอบ สักครู่หนึ่งต่อมาเด็กคนนั้นกลับบ้านและถูกคุณแม่ดุ เพราะเรียกให้มาทำงานแต่ไม่มา เด็กหญิงคนนั้นจึงตอบคุณแม่ว่า “ก็หนูไม่ได้ยินคุณแม่เรียกนี่คะ” คุณแม่ก็ตอบว่า “ถ้าหนูทำตามแม่สั่งคือ อย่าออกไปพื้นที่สนามบ้านของเรา หนูคงได้ยินเสียงเรียกของแม่บ้างซิ” ข้าพเจ้าสงสัยว่าคริสเตียนหลายคนคงเป็นเช่นนั้นกระมัง? คืออยู่ห่างไกลจากพระเจ้าจนไม่ได้ยินพระสุรเสียงที่พระเจ้าตรัสเรียกเขา เขามีชีวิตอยู่ใกล้พระเจ้าไม่เพียงพอ จึงไม่สามารถได้ยินเสียงตรัสของพระองค์ในเมื่อพระเจ้าทรงพระประสงค์ จะให้เรา รู้จักน้ำพระทัยของพระองค์แล้วเขาจึงไม่อาจทราบโครงการชีวิตของเขาจากพระเจ้าได้

ปัญหาจึงเกิดขึ้นว่า พระวิญญูณบรสิทุทธิของพระเจ้าจะพูดกับเราได้อย่างไร พระวิญญูณบรสิทุทธิทรงทำให้น้ำพระทัยของพระเจ้าเป็นที่รู้จักแก่คริสเตียนได้อย่างไร? พระองค์ไม่ทรงจำเป็นต้องตรัสเป็นพระสุรเสียงให้หูแห่งร่างกายของเราได้ยินเสมอไป และตามปกติพระองค์ก็ได้ทรงทำเช่นนั้น เราจะได้ยินพระสุรเสียงของพระเจ้าด้วยหุทธิพิสัยทางใจของเรา เช่นเดียวกับเราได้ยินทางหูแห่งร่างกายเหมือนกัน และนอกจากนั้นเรายังมีตาพิสัยมองเห็นได้ด้วยตาแห่งจิตวิญญูณเช่นเดียวกับตาของร่างกาย ซึ่งเป็นตาฝ่ายเนื้อหนัง บางครั้งเราอธิบายสิ่งง่าย ๆ ให้คนอื่นฟังเสร็จแล้วเราก็อธิถามว่า “คุณเห็นไหม?” ที่ว่า “เห็น” ในที่นี้ไม่หมายความว่าเห็นด้วยลูกตาของร่างกาย แต่เป็นการเห็นด้วยมันสมอง ฉะนั้นทำนองเดียวกัน จิตใจของเราก็มีหุทธิพิสัยที่จะฟังพระเจ้าด้วยหูของจิตวิญญูณ พระวิญญูณบรสิทุทธิทรงเปิดเผยน้ำพระทัยของพระเจ้าให้เราเห็น โดยทรงเน้นในสมองและในใจของเราพระเจ้าทรงมีพระราชประสงค์ ให้เราทำสิ่งนั้นหรือสิ่งนี้ ซึ่งเราจะสังเกตรู้ได้ด้วยสมองของเราเองว่าพระเจ้าทรงมีพระประสงค์จะให้เราทำอะไรโดยเฉพาะ ถ้าเรามีชีวิตอยู่ใกล้จิตพระเจ้าทุก ๆ วัน และเรารู้สึกอ่อนไหวต่อการทรงเตือนของพระเจ้า และพระวิญญูณบรสิทุทธิทรงสามารถทำให้เรา รู้และเข้าใจได้ชัดเจนว่า พระองค์ทรงมีพระประสงค์อะไรสำหรับเรา

แต่มีปัญหาอีกอย่างหนึ่งเกิดขึ้น คือเราจะทราบได้อย่างไร ไหนเป็นความรู้สึกนึกคิดของเราเอง หรือว่าเป็นสิ่งที่พระวิญญูณบรสิทุทธิทรงคลอใจเรา? เราจะสังเกตได้อย่างไรว่า ไหนเป็นความรู้สึกของเราเอง หรืออันไหนเป็นพระวิญญูณบรสิทุทธิทรงยืนยัน? ข้อนี้เรายอมรับและเห็นใจว่าเป็นปัญหาสำคัญจริง ๆ แต่เราเชื่อว่ามีวิธีที่จะช่วยเหลือในข้อนี้ แต่เราเชื่อว่าจะต้องสังเกตว่าอันไหนเป็นอันไหน

ความรู้สึกนึกคิดหรือการตื่นตื่นสะเทือนใจ (อาเวค) เป็นการตื่นตัวทางสมองซึ่งเกิดขึ้นชั่วขณะหนึ่ง แล้วก็หายไป หรือเป็นเพียงอารมณ์ร้อนเกิดขึ้นชั่วแล่นเท่านั้น ความคิดชนิดนี้เกิดขึ้นแล้วก็ผ่านไป เป็นการที่อยู่ข้างเหมือนกันที่เราจะมีความรู้สึกเช่นนั้น ความคิดเช่นนั้นเป็นการผ่อนหย่อนอารมณ์ และทำให้ชีวิตเกิดความน่าทึ่ง ชีวิตจะไม่น่าสนใจเลย ถ้าเราไม่มีอารมณ์ขัน ๆ และน่าหัวเราะอยู่บ้าง ชีวิตจะไม่มี ความหมายสำหรับเรา ถ้าหากว่าไม่มีความสะเทือนใจจนร้องไห้ มีบางคนเรียกความรักว่าอารมณ์ และ คนที่มีความคิดเช่นนั้นเป็นคนที่ค่อนข้างจะ “ตื่น” อยู่สักหน่อย ชีวิตจะเป็นอย่างไรและเหมือนกับอะไร ถ้าหากว่าชีวิตนั้นจะไม่เคยผ่านความรักมาเสียเลย? แต่ความรู้สึกคิดถึง (อารมณ์) และประสบการณ์ชีวิตของเราเปลี่ยนแปลงบ่อย ๆ สิ่งเหล่านั้นไม่อยู่ในตัวเราเสมอไปและเป็นสิ่งที่ไม่ยั่งยืน ก็คืออยู่เหมือนกันที่เราจะหัวเราะอยู่ชั่วขณะหนึ่ง แต่ใครบ้างที่จะชอบหัวเราะและกิกักอยู่ตลอดเวลา? การร้องไห้บ้างก็ดีเหมือนกัน แต่ใครบ้างที่จะชอบอยู่กับคนร้องไห้และบ่นอุบอิบอยู่ตลอดเวลา? เป็นการสมควรอยู่ที่คนเราจะมีโอกาสตื่นตื่นชื่นชมยินดีในบางโอกาส แต่ใครบ้างที่จะชอบอยู่กับคนตื่นตื่นรื่นเริงอยู่ตลอดเวลา หรืออยู่กับคนที่ร้องไห้โศกเศร้า หรืออยู่ในแหวงแห่งความทุกข์ที่อถอยตลอดเวลา?

ที่ตรงนี้แหละที่เราจะสังเกตได้ว่าอะไรเป็นอารมณ์ของเราเอง และอะไรเป็นการเน้นหรือเป็นการคลายจากองค์พระวิญญูณบริสุทธฺ์สิ่งใดที่มาจากพระวิญญูณบริสุทธฺ์จะคงอยู่ต่อไป และผลของพระวิญญูณบริสุทธฺ์จะอยู่ที่นั่นวันนี้พรุ่งนี้ และวันต่อ ๆ ไป เป็นสัปดาห์ เป็นเดือน และเป็นปีเหมือนกันตลอดเวลา การคลายของพระวิญญูณบริสุทธฺ์ไม่ใช่มาแล้วก็หายไป เมื่อพระวิญญูณบริสุทธฺ์ทรงลงมือคลายให้ผู้นั้นทำอะไรและที่ไหนก็ตาม ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น สิ่งที่พระเจ้าทรงคลายให้แก่คนนั้น ๆ ยังประทับติดตาตรึงใจอยู่ตลอดเวลาไม่รู้จักเสื่อมคลาย เสียงที่บอกแก่เรายังก้องกังวานอยู่กับเราไม่ว่าเราจะไปไหนหรือทำอะไร การเน้นหรือการคลายชนิดนั้นเราก็บอกได้ว่าเป็นพระสุรเสียงขององค์พระวิญญูณบริสุทธฺ์คริสต์แก่เราแน่ ๆ ตามปกติเมื่อคริสเตียนเตรียมพร้อมและเหมาะสมที่จะรับใช้งานของพระประสงค์ให้ทำงานอะไรและที่ไหนแน่แล้วไซ้ พระเจ้าจะทรงตรึงตราและเน้นให้ผู้นั้นเกิดความแน่นอนในใจจนคนนั้นจะบ้ายเบี่ยงหรือหลีกเลี่ยงไปจากสิ่งนั้นไม่ได้เลย นั่นแหละเป็นวิธีที่พระเจ้าคริสต์แก่มนุษย์

พระวิญญูณของพระเจ้าไม่เพียงแต่นำวิถีชีวิต และทรงควบคุมชีวิตทุกด้านของคริสเตียนไว้เท่านั้น แต่พระวิญญูณบริสุทธฺ์ยังทรงเป็นผู้นำทางเหมือนพี่เลี้ยงประจำตัวของเราทีเดียว ไม่ว่างานประจำวันของเราจะเป็นงานปลีกย่อยหรืองานพิเศษใด ๆ น้ำพระทัยของพระเจ้าจะปรากฏตลอดวิถีชีวิตของเรา ประสบการณ์ของศาสนทูตในป่าทวีปอเมริกาได้เป็นตัวอย่างให้เราเห็นชัดเจนในเรื่องนี้ เช้าวันหนึ่งศาสนทูตผู้นี้รู้สึกที่พระเจ้าทรงคลายอย่างชัดเจนว่า วันนั้นให้เขาเดินทางไปทำงานพิเศษในตำบลหนึ่งซึ่งอยู่ห่างไกลกัน ตามปกติถ้าหากศาสนทูตผู้นี้จะเดินทางไปตามตำบลอื่น ๆ เขาจะต้องเตรียมตัว

ล่องหน้าหลายวัน ฉะนั้นในวันนั้นศาสนทูตผู้นี้จึงทำเฉยต่อการทรงนำของพระเจ้า โดยนึกว่านั่นเป็นความคิดนึกของตนเอง แต่เวลายิ่งล่องไปเท่าไร เขาก็ลืมความกดดันความคิดที่จะให้ไปยังตำบลอื่นในเช้าวันนั้นไม่ได้ เขาจำเป็นต้องไปวันนั้นโดยไม่ชักช้า เขารีบจัดหีบห่อเดินทางโดยเร็ว เรียกลูกหาบชาวพื้นเมืองสองคนแบกสัมภาระแล้วออกเดินทางทันที หลังจากที่ต้องบุกป่าฝ่าดงที่บิดาด้วยความเหนื่อยยากลำบาก ก็พากันมาค้ำกลางทาง และพักนอนในกระท่อมของชาวพื้นเมืองแห่งหนึ่ง ภายในกระท่อมทำด้วยไม้ไผ่ตัวเอง มีชายชราชาวพื้นเมืองคนหนึ่งซึ่งป่วยและกำลังนอนรอความตายอยู่ และนำแปลกประหลาดมากที่ชายชราคนนี้ดูเหมือนจะเตรียมตัวไว้ต้อนรับการมาของศาสนทูตผู้นี้ และทันทีที่ศาสนทูตมาถึง ชายนั้นก็ถามหาพระคริสตธรรมคัมภีร์ จากถ้อยคำที่ชายชราใกล้จะตายคนนั้นตอบคำถามของศาสนทูตนี้ เขาเล่าให้ฟังว่าเมื่อคืนที่แล้วมานี้ หลังจากที่เขาริษฐานต่อพระเจ้า เขาฝันไปว่ามีผู้สื่อข่าวคนหนึ่งจากสวรรค์นำเอาหนังสือเล่มหนึ่งมาให้ เขาได้รับการบอกเล่าให้ชื่อถ้อยคำและฟังคำสั่งมาให้หนังสือเล่มนั้น แล้วจะได้รับความรอดพ้นบาป แต่ฝันนั้นสั้นนิดเดียวก็จบ ชายชราคนนั้นก็ยังคงนอนเจ็บอยู่ในกระท่อมท่ามกลางความมืดของดวงจิต บัดนี้คนผิวขาวเดินทางมาหาเขาพร้อมกับ “หนังสือ” ของพระเจ้า เขาก็อยากเชื่อและได้รอดพ้นบาป ชายชราชาวพื้นเมืองคนนั้นวางใจในองค์พระคริสต์และไม่มานานักเขาก็ “นอนหลับ” ไปพักอยู่องค์พระเยซูคริสต์เป็นนิรันดร์ในสวรรค์

ในประสบการณ์เช่นนี้เราจึงเห็นได้ว่า พระวิญญาณของพระเจ้าทรงนำให้ศาสนทูตผู้นี้ทำงานพิเศษ และพระองค์ได้ทรงนำเป็นพิเศษจริง ๆ ด้วย คือพระวิญญาณของพระเจ้า ตรัสสั่งแก่ศาสนทูตให้ไปหาชายชราคนนั้น และทรงนำเขาไปถึงกระท่อมของชายที่ทรงกระทำให้เขาเตรียมตัวพร้อมด้วยความฝัน โดยชายคนนั้นยังไม่ได้เคยได้ยินพระกิตติคุณเลย พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสแก่ชายชราผู้นั้นซึ่งยังไม่เชื่อพระเจ้า แต่เป็นคนค้นหาความจริงด้วยความสุจริตใจ และเขาเตรียมตัวพร้อมที่จะฟังข่าวประเสริฐซึ่งจะมีผู้นำมาให้เขาคริสเตียนคนใดก็ตามที่เชื่อฟังพระสุรเสียง ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสเรียกให้เขาเรียนรู้จักน้ำพระทัยของพระเจ้าในชีวิตของเขา ผู้นั้นคงหวังได้ว่า เขาจะได้พบประสบการณ์ชนิดดังกล่าวมาแล้วเหมือนกัน ชีวิตซึ่งติดตามการทรงดูแลจากพระเจ้าสำหรับกิจการทั่ว ๆ ไปแล้วไฉไร เขาก็อาจหวังว่าพระเจ้าจะทรงดูแลให้เขาเห็นน้ำพระทัยของพระเจ้าโดยเฉพาะ? พระวิญญาณบริสุทธิ์มิได้ทรงเป็นพยานยืนยันในตัวของท่านดอก หรือว่าพระเจ้าทรงมีพระประสงค์ให้ท่านทำอะไรบางอย่างสำหรับพระองค์โดยเฉพาะ? ตามที่ท่านคอยสังเกตดูแลจากพระเจ้า และกำลังอธิษฐานสำหรับเรื่องนี้อยู่ การทรงดูแลใจชนิดนั้นไม่บังเกิดความเข้มแข็งและลึกซึ้งเข้าไปในจิตใจของท่านมากขึ้นดอกหรือ? ในขณะที่ท่านยอมฟังการดูแลจากพระเจ้าแล้วการดูแลใจชนิดนั้นมิได้เข้ามาสู่ดวงใจของท่านอย่างสงบสุขลึกซึ้ง และทำให้ดวงจิตของท่านบังเกิดความสันติสุขดอกหรือ? ถ้าเป็นจริงเช่นนั้นการดูแลใจอย่างว่าจะต้องเป็นการดูแลใจของพระวิญญาณบริสุทธิ์แน่นอน ถึงอย่างไรก็ตามความจริงข้อนี้ได้

นำให้เรามาถึงปัญหาข้อแรกที่เราถามว่าท่านได้ยอมถวายชีวิตของท่าน ต่อพระวิญญูณบริสุทธ์ทั้งหมด หรือเปล่า? ท่านทราบใจของท่านเองว่า ท่านได้มอบถวายตัวเองโดยยอมจำนนต่อพระเจ้าโดยปราศจากข้อแม้หรือเปล่า? มีสักคราวหนึ่งหรือไม่ในชีวิตของท่านที่ยอมมอบถวายทุก ๆ สิ่ง ทุก ๆ อย่างแก่พระประสงค์และการงานของพระวิญญูณบริสุทธ์ ชายคนหนึ่งบอกว่า “การถวายตัวเช่นนั้นไม่ใช่ของง่ายเลย และเรามากถวายตัวของเราแก่พระเจ้าไม่หมดเหมือนกับที่เราคิดว่าเราได้ถวายไปแล้วจะเป็นการถูกต้องไหมที่ จะหวังให้พระเจ้าทรงนำชีวิตของท่านไปสู่พระประสงค์ของพระองค์ซึ่ง พระองค์ทรงเลือกสิ่งนั้น ๆ ไว้สำหรับเรา ถ้าท่านได้เลือกตัดสินใจไว้แล้วที่ท่านอยากจะไปทำงาน ณ ที่ใด ถ้าท่านอยากจะฟังการคล้อยจากพระเจ้าหรือคำแนะนำจากพระองค์ ท่านจะต้องมอบตัวของท่านเองไว้ในพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ของพระเจ้าทั้งหมดและท่านยินดีเดินตามวิถีทางของพระองค์ไม่ว่าทางนั้น ๆ จะนำทางไปสู่ทิศใด ท่านยอมให้ความทะเยอทะยานอย่างเห็นแก่ตัวเองเข้าครอบงำจิตใจของท่านหรือเปล่า? ท่านควรจะคิดอยู่เสมอว่าเป็นการฉลาดกว่า และดีกว่าที่จะทำให้พระเจ้าทรงพอพระทัยดีกว่าที่จะทำให้มนุษย์ชอบใจในตัวของท่าน”

บทที่ 12 บ่อเกิดของการคลอใจ (ต่อ) งานที่พระเจ้าทรงจัดเตรียม

ยอร์ช มูลเลอร์ ซึ่งเป็นผู้ใดใคร ๆ พวกเขายกย่องว่าเป็นคนที่มีความเชื่อพระเจ้ามากได้กล่าวไว้เกี่ยวกับการทรงคลอใจของพระเจ้าว่า “ข้าพเจ้ายอมรับและมอบตัวของข้าพเจ้าให้อยู่ในการจัดหาของพระเจ้า การทำเช่นนี้มีบ่อยครั้งที่ชี้แจงให้ข้าพเจ้าทราบแน่นอนว่านั่นเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าซึ่งเกี่ยวข้องกับพระวาระของพระเจ้า และกับพระวิญญาณบริสุทธิ์”

คนรับใช้ของพระเจ้าหลายคนเป็นพยานยืนยันว่าพระเจ้าได้ทรงนำเขาไปตามพระประสงค์ของพระองค์ โดยเฝ้าดูเหตุการณ์แวดล้อมในชีวิตของเขาเป็นเป้าหมาย มีคนรับใช้ของพระเยซูคริสต์คนหนึ่งบอกไว้ว่าดังนี้ “พระเจ้าทรงคลอใจหรือหนุนพลังใจภายในด้วยเหตุการณ์แวดล้อมภายนอก พระองค์ทรงคลอใจเหมือนกับลูกโซ่เส้นหนึ่งที่ถูกติดต่อกันด้วยเหตุการณ์หลายข้อต่อ จนกระทั่งผู้ที่ได้รับการคลอใจนั้นจะได้รับการนำไปให้ถึงความสำเร็จ และสังเกตเห็นได้แจ่มแจ้ง”

ลูกโซ่แห่งแผนการของพระเจ้าสำหรับชีวิตของท่านและของข้าพเจ้าได้รับการสร้างขึ้นด้วยข้อต่อหลายอันซึ่งเรายึดไว้ทีละข้อ ตามวิถีทางแห่งชีวิตประจำวันของเรา ภายหลังจากที่เรารวบรวมข้อต่อมีจำนวนเพียงพอแล้วโซ่เส้นนั้นก็ปรากฏขึ้นให้เราเห็น - คือจะเห็นน้ำพระทัยของพระเจ้าคนที่รู้จักเก็บเอาสิ่งแวดล้อมและเหตุการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตประจำวันด้วยความซื่อสัตย์สุจริตและด้วยการอธิษฐานแล้วไซ้รึคน ๆ นั้นไม่ต้องเกรงว่าเขาจะผิดพลาดไปจากแผนการแห่งโซ่ทองคำของพระเจ้า (ซึ่งพระองค์ทรงประทานแก่เรา)

เราอยากจะยกอุทาหรณ์จากตัวอย่างที่ได้รับการทรงคลอใจจากพระเจ้าด้วยเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในหนังสือพระคริสตธรรมคัมภีร์ภาคเดิม และหนังสือพระคริสตธรรมภาคใหม่ ตัวอย่างอันดับแรกให้เราดูจากหนังสือพระคริสตธรรมปฐมกาลบทที่ 45 พุดถึงชีวประวัติของโยเซฟ พระเจ้าทรงใช้สถานการณ์หลายอย่างเพื่อนำโยเซฟคนของพระองค์ เหตุการณ์แวดล้อมที่นำชีวิตของโยเซฟบางครั้งก็ออกมาจากจิตใจของคนชั่วและจากมืออันสกปรกของศัตรู แต่ถึงกระนั้นพระเยโฮวาห์ ก็ทรงปกครองอยู่เหนือเหตุการณ์เหล่านั้นที่เกิดขึ้นแก่ชีวิตของโยเซฟ และจากเหตุการณ์เหล่านั้นที่พระเจ้าทรงนำวิถีชีวิตผู้เลือกสรรของพระองค์ จงอ่านหนังสือ ปฐมกาล 45:5-15 ฟังสังเกตคำถ้อยคำของโยเซฟที่พุดไว้ในข้อ 4 ว่าดังนี้ “แต่บัดนี้อย่าเป็นทุกข์ใจไปเลย อย่างซึ่งโอรสแก่ตัวเองเพราะการขายเรามาที่นี่ ด้วยพระเจ้าได้ทรงใช้เราให้มาข้างหน้าพวกท่าน เพื่อจะได้ช่วยชนทั้งหลายให้รอดชีวิต (ข้อ 7) พระเจ้าทรงบันดาลให้เรามาก่อนท่านทั้งหลาย เพื่อจะได้อุปถัมภ์วงศ์ตระกูลไว้ในแผ่นดิน และช่วยให้รอดชีวิตด้วยความอุปการะอันใหญ่หลวง มิใช่ท่านทั้งหลายเป็นผู้ให้เรามา แต่พระเจ้าทรงบันดาลให้มา พระองค์ทรงโปรดให้เราเป็นเหมือนบิดาแห่งกษัตริย์ฟาโร และเป็นใหญ่ในราชวังให้ครอบครองทั่วแผ่นดินอายุคุด”

นอกจากนั้น โยเซฟยังต้องผ่านชีวิตที่ขมขื่นอีกหลายประการล้วนเป็นสิ่งแวดล้อมที่ยากแก่การอ่านว่าเป็นสิ่งที่อยู่ในแผนการของพระเจ้าทั้งสิ้นสำหรับชีวิตของโยเซฟหรือเปล่า? แต่บัดนี้ในเมื่อโยเซฟมองย้อนหลังเขาจะเห็นโครงการใหญ่โตของพระเจ้าด้วยความชื่นชมยินดี และด้วยการไว้วางใจพระเจ้าในสิ่งที่พระเจ้าทรงนำมาแล้วทั้งหมด หรือบางทีเราไม่ต้องสงสัยเลยว่าโยเซฟมีชีวิตอยู่อย่างใกล้ชิดสนิทสนมกับพระเจ้า และโยเซฟมีความรู้สึกอยู่ตลอดเวลาในเหตุการณ์และสิ่งแวดล้อมเหล่านั้น แต่พระหัตถ์ของพระเจ้ากำลังทรงนำอยู่เสมอไม่ว่าโยเซฟจะรู้สึกตัวหรือไม่ก็ตาม

ยังมีเหตุการณ์แวดล้อมอีกตัวอย่างหนึ่งซึ่งเราเห็นตัวอย่างได้ชัดเจน เรื่องนี้ปรากฏในหนังสือกิจการ 16:7 ดังนี้ “เมื่อลงไปยังเมืองมุเซียแล้ว ก็พยายามจะไปยังเมืองบิตเนีย แต่พระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเยซูไม่โปรดให้ไป” ณ ที่นี้เปาโลผู้เป็นมหาบุรุษของบรรดาศาสนทูตทั่วโลก พร้อมกับเพื่อน ๆ ผู้ร่วมทางซึ่งกำลังเดินทางเข้าไปเผยแผ่ข่าวประเสริฐในดินแดนซึ่งพระเจ้ายังไม่มีพระประสงค์จะให้เข้าไป “พระวิญญาณของพระเยซูไม่โปรดให้ไป” เราไม่ทราบเพราะไม่ได้บอกไว้ว่า พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงห้ามด้วยวิธีใดเพื่อมิให้เข้าไปยังเมืองมุเซีย แต่เราเข้าใจกันโดยทั่ว ๆ ไปว่าประตู (โอกาส) ที่คนเหล่านั้นจะเข้าไปเมืองมุเซียเช่นนั้นปิด ดังกิจการ 16:6 ว่าดังนี้ “ครั้นท่านเหล่านั้นได้ไปทั่วเมืองฟรูเกียกับเมืองกะลาเทียแล้ว พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงห้ามมิให้กล่าวคำของพระเจ้าในมณฑลเอเชีย.....” ประจักษ์พยานข้อนี้อยู่ในภาวะอย่างเดียวกันในกรณีแวดล้อมอย่างเดียวกัน คือพระเจ้าทรงห้ามมิให้เปาโลและพรรคพวกเข้าไปในเอเชีย ห้ามมิให้เทศนาพระวจนะของพระเจ้าที่นั่น ฟังสังเกตดูว่าพวกนั้นได้พยายามไปทางซ้ายมือแล้วพยายามไปทางด้านขวามือ แต่ทั้งสองครั้งถูกห้ามมิให้เข้าไปทั้งสองครั้ง แต่ถึงกระนั้นก็ยังเป็นพระหัตถ์ของพระเจ้าที่ทรงนำทางในกรณีแวดล้อมที่ซัดขวางเช่นนั้น พระเจ้ากำลังทรงนำคนพวกนั้นไปยังเมืองฟีลิปปี ต่อมาเมื่อคนเหล่านั้นเดินทางมายังเมืองโตรอาแล้ว เปาโลก็ได้รับศุภนิมิตเห็นชาวมาเกโดเนียคนหนึ่งมายืนอ้อนวอนว่า “ขอโปรดมาช่วยพวกข้าพเจ้าในเมืองมาเกโดเนียเถิด” ดังนั้นเมื่อกรณีแวดล้อมก็บอกชัดเจน และพระสุรเสียงเรียกของพระวิญญาณบริสุทธิ์โดยตรงก็ทรงนำโดยชัดเจน ฉะนั้นจึงรู้แน่นอนว่าพระเจ้าทรงคลื่อนใจนำ คือทรงนำโดยสิ่งแวดล้อมตามธรรมชาติประการหนึ่ง และโดยเสียงเรียกที่สูงกว่าธรรมชาติอีกประการหนึ่ง ประตู (โอกาส) ปิดทั้งด้านซ้ายและด้านขวา ดังนั้น ศาสนทูตคนนั้นจึงเดินทางไปเมืองโตรอา และที่เมืองโตรอาแห่งนี้แหละที่ได้รับห้วงสายโซ่แห่งการคลื่อนใจได้รับพระสุรเสียงแห่งพระวิญญาณของพระเจ้าตรัสคลื่อนใจพวกเขา

แม้ว่าเปาโลซึ่งเป็นมหาสาวกจะทราบแน่นอนว่า การติดตามพระเยซูคริสต์หมายความว่าอย่างไรก็ตาม เขาก็อาจเดินทางผิดไปถึงสองครั้งถ้าหากว่าเหตุการณ์แวดล้อมไปห้ามเปาโลไว้ อย่าให้เราลืมนำเบื้องหลังสิ่งแวดล้อมของชีวิตคริสเตียนมีมหาอำนาจที่มองไม่เห็นตัว และเป็นอำนาจที่ชาญฉลาดขององค์พระบิดาเจ้าในสวรรค์ทรงทำงานอยู่ตลอดเวลา และพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ของพระเจ้า

แหละที่ทรงปั้นและทรงตะล่อมสิ่งแวดล่อมชีวิตของเราไว้ เพื่อชีวิตของเราจะได้รับการดัดแปลงให้กลมกลืนกับน้ำพระทัยของพระเจ้า

เป็นการยากที่คนของพระเจ้าจะเข้าใจว่า บางครั้งพระเจ้าหยุดยั้งเราไม่ให้กระทำการบางอย่าง และเมื่อเราได้รับการขัดขวางมิให้เดินต่อไปข้างหน้า เราก็มักคิดว่าพระเจ้าไม่ทรงนำเราแล้ว อันที่จริงพระเจ้าไม่ได้ทรงคลายให้ก้าวไปข้างหน้า แต่พระเจ้าอาจทรงบัญชาให้เราคอยสักประเดี๋ยวก็ได้ จงคอยขณะที่พระเจ้าตรัสสั่งให้เราคอย ข้อนี้เป็นการคลายเท้า ๆ กับการทรงบัญชาให้เดินไปข้างหน้า เหมือนกัน (คู่อพยพ 40:34-38) เป็นการปลอดภัยที่เราจะคอยไปกับพระเจ้า มากกว่าที่เราจะดันทุรังรุกไปข้างหน้าด้วยเจตนาของมนุษย์ตามลำพัง มีบ่อยครั้งที่พระเจ้าทรงนำโดยการปิดประตู (ให้หมดโอกาสหรือไม่มีโอกาสทำต่อไป)

บางครั้งการคลายของพระเจ้าเป็นแผนการและเป็นสิ่งที่สังเกตได้ง่าย โดยผ่านสิ่งแวดล่อมต่าง ๆ แต่บางครั้งก็ไม่ง่ายนักที่จะสังเกตให้เห็นและเข้าใจได้เสมอไป เราต้องจำไว้ในสมองเสมอว่า เราต้องอาศัยพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้คอยแปลความหมายของสิ่งแวดล่อมนั้นเสมอทุกครั้ง ตัวอย่างเช่นพระเจ้ายกไม้ทรงใช้ให้คนตาบอด คนไร้ความสามารถ หรือคนพิการ (ง่อยเปลี้ยเสียขา) ออกไปเป็นศาสนทูตยังต่างประเทศเป็นแน่ สิ่งแวดล่อมของชีวิตของเขาทำหน้าที่เป็นเสมือนการคลายของพระเจ้าว่า การงานของพระเจ้าในดินแดนต่างประเทศนั้นไม่ใช่ตำแหน่งของเขา หรือถ้าหากว่าตัวท่านเป็นบุตรคนเดียวที่ต้องมีหน้าที่ดูแลบิดามารดาที่ไร้เรี่ยวแรงที่จะช่วยตัวเองที่บ้าน นั่นก็แปลว่าพระเจ้าไม่ทรงมีพระประสงค์ที่จะให้ท่านทิ้งบิดามารดาไว้ตามลำพังและไปต่างประเทศเป็นแน่ (1 ทิโมธี 5:8) หรือหากว่าท่านมีสมรรถภาพในทางการค้ามาแต่กำเนิด และท่านไม่มีสมรรถภาพในการพูดในที่ประชุมหรือไม่สามารถพูดในที่สาธารณะได้ นั่นก็คงแสดงให้เห็นชัดว่า พระเจ้ามิได้เรียกให้ท่านทำงานเป็นศิษยาภิบาลหรือเป็นครูสอนศาสนา หรือพระเจ้ามิได้ทรงนำคนซึ่งไร้การศึกษาให้ทำหน้าที่แปลคำรับตำราต่าง ๆ ในทางศาสนศาสตร์ เพราะนั่นต้องใช้คนที่มีความรู้ในวิชานั้น ๆ จึงจะทำได้ จงให้เราใช้เข่าและสังเกตดูว่าอะไรใช้การได้ อะไรใช้การไม่ได้ ถ้าท่านได้รับการเน้นในใจว่านั่นเป็นผลการยืนยันขององค์พระวิญญาณบริสุทธิ์ในใจของท่าน และกำลังทรงทำหน้าที่นำท่านแล้วท่านก็ควรเดินไปในแนวนั้น ๆ ถ้าหากว่าท่านเลือกเดินทางผิด พระเจ้าก็จะทรงเป็นผู้ปิดประตูให้ท่านเอง พระเจ้าทรงสามารถนำสิ่งแวดล่อมต่าง ๆ ชนิดใด ๆ ก็ได้ให้มาปิดประตูชีวิตของท่านได้ง่ายชนิดเดียว และพระเจ้าจะทรงทำแก่ชีวิตของคริสเตียนทุกคนที่สำนึกตัวอยู่เสมอว่า เขาจะทำทุกอย่างให้พระเจ้าพอพระทัย และจะดำเนินชีวิตตามพระราชประสงค์ของพระองค์ทุกประการ

มีศาสนทูตคนสำคัญของโลก ได้รับการทรงนำออกไปสอนศาสนาในที่ถิ่นที่พระเจ้าเตรียมตามสิ่งแวดล่อม เช่น เดวิด ลิฟวิงสโตน หลังจากที่เขากลับใจเชื่อพระเยซูไม่นานเดวิดก็เกิดมีความสนใจ

ในการเทศนา สั่งสอนพระกิตติคุณแก่ประเทศที่ยังไม่มีใครเคยไปเลย ทั้งเป็นประเทศที่ยังไม่มีใครมีใคร รู้จัก ลิฟวิงสโตน บอกว่า “ความรอดพ้นบาปของมนุษย์ควรเป็นขอดปรารถนาและเป็นความประสงค์ ของคริสเตียนทุก ๆ คน” แต่ว่าการตัดสินใจที่เดวิด ลิฟวิงสโตนไปเป็นศาสนทูตนั้นก็เนื่องมาจากผล ของการอ่านหนังสือของดร. คาร์ล กัทสลาฟ ซึ่งเคยเป็นศาสนทูตมาเมืองไทยแล้วเลยไปเมืองจีนใน ระยะต่อมา ลิฟวิงสโตนขอเสนอตัวไปทำงานสอนศาสนาในประเทศจีนโดยสมัครเรียนแพทย์เพื่องาน สำคัญในประเทศนั้น แต่เมื่อถึงเวลาที่เขาพร้อมที่จะออกเดินทาง ประตุ (โอกาส) ทางประเทศจีนก็ปิด ไปไม่ได้ ในที่สุดเมื่อเดวิดได้ติดต่อกับ โรเบิร์ต มัฟเฟท ซึ่งเป็นศาสนทูตคนแรกในแอฟริกาใต้ เดวิด ลิฟวิงสโตน จึงหันความสนใจมาสู่ทวีปแอฟริกา ผู้ที่อ่านชีวประวัติของลิฟวิงสโตนในสมัยนั้นจะไม่มี ใครสงสัยในการทรงคลาใจของพระเจ้าต่อชีวิตของลิฟวิงสโตนเป็นแน่

อโดโนแรม จัซซัน ซึ่งเป็นศาสนทูตรุ่นแรกที่เดินทางมาประเทศตะวันออกไกล ก็ได้รับการคลา ใจโดยสิ่งแวดล้อมเหมือนกัน เมื่ออายุได้ยี่สิบเอ็ดปี จัซซันได้อ่านคำเทศนาที่ตีพิมพ์เป็นเล่มของคลอ ดิวส บุกคะแนนคนอังกฤษซึ่งเคยทำหน้าที่เป็นครูสอนศาสนาคริสต์ประจำบริษัทยินเดียตะวันออก ของอังกฤษอยู่เป็นเวลาหลายปี หนังสือคำเทศนาเล่มนั้นบอกให้ทราบถึงฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าซึ่ง ปรากฏให้เห็นในประเทศอินเดีย โดยเฉพาะพระเจ้าได้ทรงใช้ศาสนทูตชาวเยอรมันคนหนึ่งชื่อ เฟรดเด อริก สว็อทซ์ ให้ทำงานเกิดผลมากมาย บางคนบอกว่า “คำเทศนานั้นเป็นเสมือนเสกิดเพลิงที่ปลิวตกลง ไปในจิตใจของจัซซัน” อีกหกเดือนต่อมาจัซซันก็ตกลงใจเป็นศาสนทูต เขาเริ่มเดินทางมาประเทศ อินเดีย แต่เมื่อจัซซันมาถึงประเทศอินเดียเขาไม่ได้รับอนุญาตให้ขึ้นบก ดังนั้นจัซซันจึงต้องไปขึ้นบกที่ ทำเรืออีกแห่งหนึ่ง คือทำเรืออย่างกึ่ง ประเทศพม่า ในประเทศพม่านั้นเองที่จัซซันได้ใช้ชีวิตรับใช้พระเจ้า ตลอดอายุของเขา และเราก็ไม่สงสัยเลยว่า พระเจ้ามิได้ทรงเรียกจัซซันไปประจำเทศนาสั่งสอนข่าว ประเสริฐที่ประเทศพม่าสถานการณ์ครั้งนั้นก็เกิดขึ้น โดยสิ่งแวดล้อมแท้ ๆ

จอห์น จี. แพ้ทตัน เป็นศาสนทูตผู้กล้าหาญไปยังหมู่เกาะแถบทะเลใต้ของมหาสมุทรแปซิฟิก ชายคนนี้ได้เริ่มทำงานเป็นศาสนทูตในประเทศบ้านเกิดเมืองนอนของตนเอง ในประเทศสกอตแลนด์ โดยเริ่มสั่งสอนในเมือง ๆ หนึ่ง “ข้าพเจ้ารู้สึกพอใจในหน้าที่การงานของข้าพเจ้า” นี่เป็นข้อเขียนตอน หนึ่งที่เขาได้บันทึกไว้ในสมุดบันทึกประจำวันของเขา “แต่ถึงแม้ข้าพเจ้าจะได้รับผลดีในการทำงานอย่าง มากมายสักเท่าใดก็ตาม ข้าพเจ้าก็ยังได้ยินเสียงเรียกตลอดเวลา.....เสียงนั้นเป็นเสียงร้องของมนุษย์ที่ยัง ไม่ได้ยินได้ฟังพระกิตติคุณเลยในชีวิต และคนเหล่านั้นอยู่ทางเกาะทะเลใต้ และข้าพเจ้ารู้สึกว่ามีคริส เตียนน้อยคนที่สนใจกับคนพวกนั้น ข้าพเจ้ารู้สึกว่า ถ้าข้าพเจ้าเลิกงานซึ่งข้าพเจ้ากำลังทำอยู่เดี๋ยวนี้ คนอื่น คงรับหน้าที่แทนข้าพเจ้าลงไป และเขาอาจทำหน้าที่แทนข้าพเจ้าได้ดีกว่าข้าพเจ้าเสียอีกและงานจะ ดำเนินไปได้ดีกว่านั้น” คริสจักรเพรสไบทีเรียซึ่งเขาเป็นสมาชิกอยู่ในขณะนั้น ได้พยายามหาคนเป็นศา

สนทนากับทำงานร่วมกับ จอห์น อิงกลิช ในหมู่เกาะนิวเฮอริไบร์ด์มาสองปีแล้ว แต่ไม่มีใครสมัคร แม้จอห์น แพ้ที่ค้น พร้อมที่จะเสนอตัวแต่โอกาสก็ยังไม่เปิด เขาอยากจะตะโกนและร้องบอกในที่ประชุมว่า “ผมอยู่ที่นี่ และก็พร้อมแล้วด้วย ใช้ผมไปเถอะ” แต่เขาก็ยังลังเลไม่กล้าเสนอตัวเอง เพราะเกรงว่าจะทำผิดพลาด โดยตัวเองอยากไปแต่พระวิญญูณสุทธีไม่ได้สั่งให้ไป เขาจึงภาวนาอธิษฐานต่อไป แต่ก็ยังรู้สึกแน่ใจว่า พระเจ้าทรงเรียกให้เขาไปเป็นศาสนทูตในต่างประเทศ เขามองเห็นความต้องการของชาวเกาะเหล่านั้นที่ยังไม่รู้จักพระเจ้า และเขาก็ยังเห็นถนัดมากขึ้นว่าตัวของเขาไม่จำเป็นที่จะต้องทำงานในประเทศสก๊อตแลนด์ต่อไป ในที่สุดเขาครุ่นทนไม่ได้เขาจึงพูดว่า “จากข้อเท็จจริงทุก ๆ ด้าน ที่ข้าพเจ้ามองดูจิตใจของข้าพเจ้าเองแล้วดูประหนึ่งเสียงนั้นเป็นเสียงเรียกจากพระเจ้า” จากความสำนึกในตัวเอง และจากการทรงนำของพระเจ้า เขาจึงลงมือทำตามนั้นทันที ใครบ้างจะสงสัยอีกว่า เขาไม่ได้พบน้ำพระทัยของพระเจ้า? ใครจะสงสัยในการที่เขาทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้า?

มีอีกเรื่องหนึ่งที่เราควรจะเป็นบทเรียนสำหรับเราคือเรื่องของ จอห์น สก๊อตเตอร์ ซึ่งเป็นนายแพทย์ และเป็นศาสนทูตคนแรก ที่พระเจ้าได้ทรงเรียกให้ไปประจำงานในประเทศอินเดีย เพราะคุณพ่อของสก๊อตเตอร์ ๆ จึงถูกส่งตัวเข้าเรียนในโรงเรียนแพทย์ และเมื่อได้ปริญญาทางแพทย์แล้วก็เปิดการรักษายาบาลในประเทศบ้านเกิดเมืองนอนของเขาเอง และได้รับผลเป็นที่น่าพอใจ แต่ในใจของเขา ๆ อยากจะเป็นผู้สอนศาสนา ขณะที่เขาออกไปเยี่ยมคนป่วยคริสเตียนผู้หนึ่ง เขาได้อ่านไบประภาสพระกิตติคุณ ชื่อ “ความต้องการของคนหกร้อยล้านคน” นี่เป็นหนังสือซึ่งเขาขอยืมมาอ่าน หลังจากที่เขารับแล้วอ่านอีกหลายจบ เขาจึงคุกเข่าลงอธิษฐานต่อพระเจ้า และทูลถามว่า “โอ้พระเจ้าข้า พระองค์ทรงมีพระประสงค์จะให้ข้าพเจ้าทำอะไร?” ทันใดนั้นดูเหมือนมีเสียงค่อย ๆ ดังมาตามสายลมอย่างชัดเจนว่า “จงออกไปเทศนาสั่งสอนพระกิตติคุณแก่คนที่ยังไม่รู้จักพระเจ้า” สก๊อตเตอร์พร้อมแล้ว เขาทูลกับพระเจ้าทันทีว่าจะทำตามพระบัญชา แต่ว่าภรรยาของเขาจะพร้อมใจด้วยหรือเปล่า? เขาจะเดินทางไปต่างประเทศโดยไม่พาภรรยาไปด้วยนั้นยอมทำไม่ได้ หรือจะพานางไปโดยขึ้นใจนางให้ไปนั้นยอมทำไม่ได้ ดังนั้น เขาจึงตกลงใจอธิษฐานว่า “ขอให้พระเจ้าทรงคลายนางเช่นเดียวกับที่ทรงคลายข้าพเจ้า ถ้านางปฏิเสธไม่ยอมไปด้วยก็เป็นอันว่าหมดเรื่องกันที” แต่น่าอัศจรรย์ใจที่นางสก๊อตเตอร์ก็พร้อมที่จะเดินทางไปต่างประเทศกับเขา หลังจากนั้นไม่นานนักเมื่อทางสำนักงานอเมริกันบอร์ด์ ได้เสนออยากรับนายแพทย์ไปเป็นศาสนทูตยังประเทศอินเดีย ทั้งสองฝ่ายก็รับข้อเสนอนั้นทันที คนที่ได้อ่านเรื่องชีวิตประวัติของสก๊อตเตอร์แล้วก็ปฏิเสธไม่ได้ว่านั่นไม่ใช่เป็นการทรงคลายของพระเจ้า

ถูกแล้ว พระเจ้าทรงคลายและกำลังทรงคลายนำคนของพระองค์อยู่เสมอ ๆ โดยใช้สิ่งแวดล้อมประจำวันให้เห็น ๆ กันอยู่ทุกวันนี้แหละทรงนำคนของพระองค์ แต่เราจะต้องมั่นใจเสมอว่า เราจะต้องมีจิตใจสนิทสนมกับพระวิญญูณของพระเจ้า และสามารถอ่านความหมายของสิ่งแวดล้อมนั้นออก และ

สามารถมองเห็นและเข้าใจถึงพระราชประสงค์ของพระเจ้าในสิ่งแวดลอมนั้น ๆ ได้อย่างชัดเจน เพราะว่สิ่งแวดลอมนั้น ๆ ไม่ใช่จะนำเราไปถูกต้องเสมอไป ฟิลิปซึ่งเป็นผู้ประกาศพระกิตติคุณคนหนึ่งของพระเยซู พระเจ้าได้ทรงเรียกให้ทิ้งการฟื้นฟูใหญ่ในเมืองสะมาเรียออกไปติดตามวิญญาณดวงเดียวในทะเลทราย (กิจการ 8:5,26) และนั่นเป็นสิ่งตรงกันข้ามกับเหตุการณ์แวดลอม พระเจ้าทรงเรียก ดาวิด แอล.มูดี ซึ่งเป็นคนไร้การศึกษาและมีสมอที่ไม่ได้รับการขัดเกลาอะไรที่มากนักน้อย ให้ออกจากร้านขายรองเท้า และให้เป็นนักประกาศพระกิตติคุณบทเวทีแสดงธรรมเทศนาอย่างเร้าใจสองฟากสมุทร แอดแลนติกและกลายเป็นคนนำวิญญาณให้รอดพันบาปได้เป็นจำนวนพัน ๆ หมื่น ๆ

เอฟ.บี.มายเยอร์ ได้รับคำถามว่า เราจะสังเกตโดยไม่ผิดพลาดได้อย่างไรว่า อะไรเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้า คำตอบของเขามีว่ดังนี้ “ปัญหานี้จะตอบได้ดังครั้งหนึ่งข้าพเจ้าโดยสานเรือใหญ่ลำหนึ่ง คินนั้นเป็นคินที่มีดมิด เรือของเรากำลังจะเข้าเทียบท่า ข้าพเจ้าถามกับต้นเรือลำนั้นว่เราจะเข้าเทียบท่า ซึ่งมีทางเข้าแคบ ๆ ได้อย่างไรในเวลาค้ำคินเช่นนี้? กับต้นเรือก็ตอบว่ “คุณเห็นแสงสว่างเล็ก ๆ สามดวงนั้นหรือเปล่า? เมื่อแสงสว่างสามดวงนี้อยู่ในแนวเส้นตรงอันเดียวกัน ผมก็รู้ว่เรือของผมเดินถูกทางแล้ว” ทำนองเดียวกันกับเรื่องสังเกตน้ำพระทัยของพระเจ้า เมื่อพระวณะของพระเจ้า และเมื่อคำเตือนหรือเร้าของพระวิญญาณบริสุทธิ์ปรากฏขึ้นในดวงจิต และเมื่อสิ่งแวดลอมภายนอกประสานกันหรือไปทำนองเดียวกันแล้ว ข้าพเจ้าก็รู้ได้ทันทีว่ ข้าพเจ้ากำลังทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้า”

เรื่องเกี่ยวกับการที่เราทูลขอให้พระเจ้าทรงจัดเตรียมอนาคตของเรา ๆ จะเห็น “เครื่องหมาย” ความแนใจแห่งน้ำพระทัยของพระเจ้าได้อย่างมิดโอนเห็นเครื่องหมายได้หรือไม่? (อ่านผู้วินิจฉัย บท 6:36-40) นี่เป็นวิธีที่ดีที่สุดและแจ่มแจ้งที่สุดหรือที่เรารู้จักน้ำพระทัยของพระเจ้า? คือรู้จักการคลใจหรือการทรงนำของพระเจ้า

ดูเหมือนจะเป็นวิธีที่ปลอดภัยที่สุด ที่คริสเตียนสามารถใช้เพื่อจะค้นหาน้ำพระทัยของพระเจ้า และเป็นวิธีเดียวที่เรารู้จักใช้กันอย่างแพร่หลาย อย่างไรก็ตามในกรณีของมิดโอนเราก็ควรเข้าใจด้วยว่ พระเจ้าทรงปรากฏแก่มิดโอนให้เห็นอย่างชัดเจนแล้ว และพระเจ้าทรงบอกมิดโอนด้วยว่ให้ทำอะไรและทำอย่างไร ที่ต้องมีการพิสูจน์หรือต้องทดลองกันนี้ก็เนื่องจากมิดโอนยังสงสัย ใจยังหวั่นเกรงอยู่ แต่เนื่องจากมิดโอนเป็นคนสุจริต และทำทุกอย่างด้วยความจริงใจ ฉะนั้นจึงต้องใช้เวลาพิสูจน์และทดลองถึงสองอย่าง

บางที “เครื่องหมาย” ที่คริสเตียนสมัยปัจจุบันจะใช้ตรวจดูความแนใจว่ น้ำพระทัยของพระเจ้าเป็นอย่างไรนั้น ได้คลายความศักดิ์สิทธิ์หรือหมดความเข้มแข็งลงไปก็ เพราะคริสเตียนสมัยใหม่ไม่ได้ถวายเป็นพระเจ้าของจริง ๆ ชีวิตไม่ได้ถูกเติมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์จนเต็มล้นจริง ๆ จึงไม่ได้พยายามหาวิธีใช้ “เครื่องหมาย” เป็นเครื่องพิสูจน์หาน้ำพระทัยของพระเจ้า ตามที่เราได้กล่าวมาแล้วในตอนต้น

ๆ เกี่ยวกับการคล้อยของพระเจ้าจากข้อพระคริสตธรรม คัมภีร์บางข้อก็นำมาใช้ได้ในที่นี้ด้วย คริสเตียนที่ประพฤติตามอย่างชาวโลกนี้ ก็ไม่สามารถจะไว้วางใจในการทรงคล้อยชนิดนี้ได้แท้ที่จริงข้าพเจ้าก็เคยเรียนให้ทราบแล้วว่า คริสเตียนที่ประพฤติหรือดำเนินชีวิตอย่างชาวโลก ไม่สามารถค้นหาน้ำพระทัยของพระเจ้าได้ด้วยวิธีใด ๆ เลย

แต่คริสเตียนที่สุจริตเคร่งครัดที่ถวายเป็นตัวกับพระเจ้าแล้ว และเป็นคริสเตียนที่ได้รับการเจิมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์จนเต็มล้น ก็ย่อมทูลขอจากพระเจ้าให้ทรงพระกรุณาโปรดสำแดงเครื่องหมายแห่งน้ำพระทัยของพระองค์ โดยเนรมิตสร้างหรือทรงเปลี่ยนแปลงกรณีแวดล้อมได้ แต่เพื่อให้แน่ใจในเมื่อท่านอธิษฐานขอ “เครื่องหมาย” อย่างนี้ ท่านจะต้องเป็นคนสุจริตต่อพระเจ้าอย่างจริงจัง ก็คือต้องซื่อสัตย์ต่อพระเจ้าและซื่อสัตย์ต่อตนเอง และเจตนาหรือความต้องการตามใจตัวของท่านเองนั้น จะมีเหลืออยู่ไม่ได้เลยอย่าทูลขอพระเจ้าให้สำแดงเครื่องหมายวิถาวร หรือเครื่องหมายโง่ ๆ ออกมาอย่างที่เรานึกอยากได้โดยพิสดาร เพื่อจะให้ทราบแน่ชัดว่าพระเจ้าทรงมีพระประสงค์ให้ท่านทำสิ่งนั้นหรือสิ่งนี้ แต่ในใจของท่าน ๆ ยังไม่พร้อม และไม่เต็มใจที่จะกระทำตามสิ่งนั้น ๆ และหวังไว้ว่าสิ่งแวดล้อมพิเศษตามที่ทูลขอไว้นั้นจะไม่เกิดขึ้นแก่ตัวท่าน เพราะเหตุว่าเราไม่สุจริตต่อพระเจ้า เมื่อท่านอธิษฐานขอเครื่องหมายจากพระเจ้าแล้วใจของท่านจะต้องไม่ลำเอียงเข้าข้างตัวเองเหมือนอย่างชนิดโอนได้กระทำ เพราะชนิดโอนทูลขอพระเจ้าให้กระทำบางอย่างให้เกิดขึ้นเป็นกรณีพิเศษ และพอรุ่งเช้าก็อธิษฐานกลับกันขอให้เป็นอย่างตรงกันข้าม ซึ่งพระเจ้าได้ทรงกระทำตามที่ขอทุกประการ แต่การกระทำครั้งนั้น ชนิดโอนทูลขอด้วยความซื่อสัตย์สุจริตใจ และนั่นเป็นเหตุผลที่พระเจ้าทรงตอบคำของชนิดโอน พระเจ้าจะตอบคำอธิษฐานของท่านเหมือนกับเมื่อพระองค์ทรงเห็นว่าท่านยอมถวายเป็นตัวของท่านแก่พระองค์ด้วยความสุจริตใจเหมือนกับชนิดโอน

จงพิสูจน์ ทดลอง พยายามค้นหาว่าน้ำพระทัยของพระเจ้าด้วยวิธีง่าย ๆ และเป็นวิธีที่ใช้การได้ผลดีสำหรับชีวิตของท่านเอง โดยตามคำถามสำคัญ ๆ แก่ตัวเองหกข้อ ทั้งตั้งรากฐานความเชื่ออยู่บนสิ่งนี้ และบนข้อความที่กล่าวมาแล้วในหนังสือเล่มนี้ห้าบทก่อนบทนี้ด้วย

1. ข้าพเจ้าได้ยอมมอบถวายชีวิตและเจตนาทั้งหมดของข้าพเจ้าแก่พระเจ้า และมีชีวิตอยู่เหมือนเครื่องบูชาที่มีชีวิตและหัวใจของข้าพเจ้า ได้ยอมถวายทุก ๆ สิ่งแก่พระเจ้าด้วยวิธีนี้หรือเปล่า?
2. ข้าพเจ้าปฏิเสธความเป็นอยู่อย่างชาวโลกหรือเปล่า? ชีวิตของข้าพเจ้าแยกจากโลกทั้งหมดหรือเปล่า?
3. ข้าพเจ้าดำเนินชีวิตสนิทสนมและเป็นมิตรกับพระเจ้าอย่างแท้จริงหรือเปล่า? และดวงใจของข้าพเจ้าในปัจจุบันยังมีความสัมพันธ์สนิทสนมอยู่กับพระเจ้าหรือเปล่า?

4. สิ่งที่ข้าพเจ้ากำลังพิจารณาอยู่ขณะนี้ ตรงกับแนวคำสอนแห่งพระวณะของพระเจ้าหรือเปล่า? ทั้งเหมาะสมหรือไม่?

5. การค้นหาพระทัยของพระเจ้าแทรกซึมเข้าไปในใจของข้าพเจ้าลึกซึ้งมากขึ้นทุกที และยิ่งนานวันเข้าก็ยังเข้าไปในใจลึกซึ้งขึ้นเรื่อย ๆ หรือเปล่า?

6. เหตุการณ์แวดล้อมซึ่งอยู่รอบ ๆ ชีวิตของข้าพเจ้าชี้ไปทิศเดียวกับเจตนารมณ์แห่งการถวายตัวของข้าพเจ้าหรือเปล่า?

ถ้าท่านตอบคำถามข้างบนทั้งหกข้อได้อย่างจริงใจและด้วยความสุจริตใจว่า “ถูกต้องดีแล้ว” ท่านก็จะทราบถึงน้ำพระทัยของพระเจ้าได้อย่างแน่นอน

บทที่ 13 วิธีของมูลเลอร์

ท่านยอร์ช มูลเลอร์แห่งเมืองบริสตอล ประเทศอังกฤษ-ซึ่งเป็นคนสถาปนาและเป็นผู้จัดการโรงเรียนเด็กใหญ่หนึ่ง และกิจการเลี้ยงเด็กแห่งนั้นก็ดำเนินไปด้วยความเชื่อชนิดง่าย ๆ อย่างความเชื่อของเด็กได้ทำให้ชาวโลกพากันประหลาดใจยิ่งนัก และเป็นเสมือนภูเขาแห่งจิตวิญญาณที่ยืนตระหง่านสูงใหญ่ให้คนเห็นความศรัทธา ตลอดชีวิตของยอร์ชมูลเลอร์มีผู้มอบเงินให้ - บริจาคเป็นทานสำหรับช่วยเด็กกำพร้าเป็นจำนวนเงินไม่ต่ำกว่า 150 ล้านบาท ซึ่งเงินจำนวนนี้ที่ได้มาก็ได้ใช้จ่ายไปสำหรับช่วยเด็กอนาถาเป็นจำนวนพัน ๆ หมื่น ๆ คน ทั้งเงินจำนวนนี้ที่ได้มาก็เนื่องจากผลการตอบคำอธิษฐานโดยไม่ได้ร้องขอหรือเรียกรางจากมนุษย์คนใดเลย ปัจจุบันการงานเลี้ยงเด็กกำพร้าถ้าจะคำนวณเป็นตัวเลขสมัยปัจจุบัน ราคาสิ่งของ และทรัพย์สินมีราคาไม่ต่ำกว่า 500 ล้านบาท

ชีวประวัติของท่านมูลเลอร์ซึ่งแสดงถึงความศรัทธา และประสบการณ์ต่าง ๆ ที่ได้รับคำตอบแห่งการอธิษฐานของมูลเลอร์เป็นเรื่องโลดโผนเกี่ยวกับจิตวิญญาณทั้งสิ้น มูลเลอร์กลายเป็นมหาบุรุษตัวอย่างที่ชาวคริสเตียนพึงจะเดินตามแบบอย่างในความศรัทธา และองค์การเลี้ยงเด็กกำพร้ากลายเป็นอนุสาวรีย์แห่งผลงานของความศรัทธา เงินทั้งหมดที่เข้ามาถึงมือของมูลเลอร์ก็ดี และความมหัศจรรย์และข้อปลื้มข่อยที่พระเจ้าทรงดลใจก็ดี ล้วนแต่เป็นสิ่งที่ได้รับมาจากพระเจ้าซึ่งเป็นผลของความเชื่อแห่งคำอธิษฐานที่เร่งร้อน และมีความเชื่อชนิดง่าย ๆ เหมือนกับความเชื่อของเด็ก ๆ

ต่อไปนี้เป็นวิธีง่าย ๆ ที่มูลเลอร์ใช้สังเกตให้รู้จักน้ำพระทัยของพระเจ้า ซึ่งเป็นคำบอกเล่าของมูลเลอร์เองดังนี้

ข้าพเจ้าแน่ใจได้อย่างไรว่าจะไรเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้า?

1. ข้าพเจ้าค้นหาตั้งแต่เริ่มต้น โดยสำรวจจิตใจของข้าพเจ้าเองว่า ข้าพเจ้าไม่มีความอยากจะทำ การนี้ด้วยใจอยากได้ของตนเอง ความเคียดแค้นของเราเก่าในสืบต้องยุ่งยากเพราะเหตุนี้ และเราเอาชนะความยุ่งยากได้ถึงเก่าสืบต่อเมื่อดวงใจของเราพร้อมที่จะปฏิบัติตามน้ำพระทัยของพระเจ้าไม่ว่าสิ่งนั้น ๆ จะเป็นอะไรก็ตาม เมื่อจิตใจของใครอยู่ในสภาพเช่นนี้จริง ๆ เขาก็ไม่เสียเวลานานเลยที่จะค้นคว้าให้ทราบว่าจะไรเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้า

2. เมื่อทำใจได้อย่างข้อที่หนึ่งแล้ว ข้าพเจ้าไม่ได้ตัดสินใจตามความรู้สึกของข้าพเจ้าแต่อย่างเดียวเท่านั้น เพราะถ้าหากทำเช่นนั้นก็จะเป็นการหลอกตัวเองเท่านั้น

3. ข้าพเจ้าเสาะค้นหาหน้าพระทัยของพระเจ้า โดยการติดต่อเกี่ยวข้องกับพระธรรมโอวาทของพระเจ้าเสมอ ๆ พระวิญญาณบริสุทธิ์กับพระคำรัสของพระเจ้าจะต้องประสานรวมคู่กันไป ถ้าข้าพเจ้า

มองดูพระวิญญานบริสุทธิ์โดยปราศจากพระกรรมโอวาทของพระเจ้า ข้าพเจ้าก็เปิดโอกาสให้ตัวเอง หลอกตัวเองมากขึ้น ถ้าพระวิญญานบริสุทธิ์ทรงนำเราจริง ๆ แล้วไซ้ พระวิญญานบริสุทธิ์จะทรงนำ สิ่งที่ตรงกับพระวณะของพระเจ้าเสมอทุกทีไป และไม่เคยคลใจให้ขัดแย้งกับพระคริสตธรรมคัมภีร์เลย จนครั้งเดียว

4. ขั้นต่อไป ข้าพเจ้าคอยทำสิ่งแวดล้อมที่พระเจ้าจะทรงจัดหาและเป็นพระธุรกิจของพระองค์เองที่จะจัดหาสิ่งเหล่านั้นให้ครบบริบูรณ์ สิ่งเหล่านี้จะเป็นเครื่องชี้เองว่า นั่นเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้า ซึ่งเกี่ยวข้องกับพระวณะของพระองค์ และเกี่ยวข้องกับพระวิญญานบริสุทธิ์ด้วย

5. ข้าพเจ้าทูลขอพระเจ้าในคำอธิษฐานให้ทรงสำแดงน้ำพระทัยของพระองค์แก่ข้าพเจ้า

6. โดยผ่านการอธิษฐาน ผ่านการศึกษาพระกรรมโอวาทของพระองค์ และผ่านการภาวนา หรือ คึดทบทวนเรื่องนี้จริง ๆ เมื่อข้าพเจ้ามาถึงขั้นนี้แล้ว ข้าพเจ้าก็ทำการตัดสินใจได้อย่างสุขุมให้เหมาะสม กับความสามารถและความรู้ของข้าพเจ้าให้ดีที่สุด และถ้าสมองของข้าพเจ้าอยู่ในสภาพที่สงบสันติ และหากมีคำขอร้องที่จะทูลอธิษฐานขอต่อพระเจ้าอีกสองหรือสามข้อ ข้าพเจ้าก็ตามที่ข้าพเจ้าได้ตัดสินใจแล้ว การตัดสินใจชนิดนี้ไม่ว่าจะเป็นงานสำคัญหรือไม่สำคัญ ข้าพเจ้าพบว่า เป็นวิธีที่ได้รับผลดีที่สุด

มีบางคนเขียนย่อวิธีของท่านมุลเลอร์ลงไว้ดังนี้

1. มอบถวายความตั้งใจของท่านทั้งหมดกับพระเจ้า
2. สืบเสาะค้นหา น้ำพระทัยของพระวิญญาน โดยใช้พระกรรมโอวาทของพระเจ้าเป็นเครื่องมือ
3. จงสังเกตสิ่งแวดล้อมที่พระเจ้าทรงจัดเตรียม
4. จงอธิษฐานขอการทรงคลอใจจากพระเจ้า
5. จงคอยทำคำตอบจากพระเจ้า

แม้ว่าท่านมุลเลอร์ได้อธิบายไว้สั้น ๆ เป็นตัวอักษรแล้วว่า เขาได้ค้นพบวิธีที่จะทราบน้ำพระทัยของพระเจ้าในเรื่องสำคัญ ๆ หลายเรื่องให้เราทราบอย่างไรแล้วก็ตาม แต่มุลเลอร์ได้ปฏิบัติหรือลงมือกระทำมากกว่าที่ได้เขียนไว้บนกระดาษอีกมากมาย เพราะในสมุดบันทึกเหตุการณ์ประจำวันของท่าน ๆ ได้เขียนไว้ว่า เมื่อท่านต้องเผชิญกับปัญหาสำคัญ ๆ ของชีวิตหลายครั้ง ท่านต้องเข้าห้องปิดประตูข้างตัวเองเป็นเวลานานเพื่อเข้าเฝ้าพระเจ้า และสำรวจจิตใจของตนเองต่อพระพักตร์พระเจ้า ทูลขอสติปัญญา และขอความรู้จากองค์พระบิดาเจ้าบนสวรรค์ ภายหลังจากที่ได้ใช้เวลาพอสมควรเพื่อสำรวจจิตใจ และอธิษฐานเสร็จแล้ว มุลเลอร์จะค่อย ๆ เอากระดาษเปล่าแผ่นหนึ่งขึ้นมาเขียนอย่างจงใจลากเส้นตรง แบ่งกระดาษออกเป็นสองส่วนเท่า ๆ กัน ด้านขวามือมุลเลอร์จะเขียนข้อเท็จจริงเท่าที่นึกออกว่า มีอะไร ค้างเกี่ยวกับปัญหาซึ่งเขากำลังเผชิญอยู่ ทางด้านซ้ายมือของกระดาษจะเขียนข้อความซึ่งเป็นข้อค้านกับเหตุผลทางด้านขวามือ กระดาษนี้มุลเลอร์เรียกว่า “บัญชีบุคคลย์” ข้อความบนบัญชี “บุคคลย์” นี้

แหละมูลเลอร์จะอธิษฐานและภาวนาอยู่เป็นเวลาหลาย ๆ วัน เขาจะเปลี่ยนรายการที่มีอยู่ในกระดาษนั้น ทุก ๆ วัน ในเมื่อเห็นว่าจำเป็น ทั้งจะเขียนข้อเท็จจริงเพิ่มเติมอีกในเมื่อเห็นว่าจำเป็นและสมควร ในที่สุดจะมีสิ่งหนึ่งซึ่งกดคันคางใจของมูลเลอร์จนเกิดความรู้สึกแน่ใจเกี่ยวกับปัญหาเรื่องนั้น โดยเฉพาะว่าจะทำประการใดอีกต่อไป ถ้าความรู้สึกนึกคิดนี้ยังคงเน้นความคิดอยู่เรื่อย ๆ และถ้ายิ่งทวีความกดดันมากขึ้นในเมื่อทูลเสนอต่อพระเจ้าให้ทรงทราบเรื่องนี้ทั้งหมดแล้ว มูลเลอร์จึงรู้สึกว่านั้นเป็นพระราชประสงค์ของพระเจ้าอย่างแน่นอนในเรื่องนั้น ๆ

มีคริสเตียนบางคนทดลองใช้ “บัญญัติขลุ่ย” เป็นวิธีค้นหาพระทัยของพระเจ้า แต่เราขอเตือนว่าผู้ที่ใช้วิธีนี้จะต้องมีวิธีอยู่ด้วยการอธิษฐานและต้องใช้อุปกรณ์อันนี้ด้วยความซื่อสัตย์สุจริต และดำเนินชีวิตอยู่ใกล้ชิดสนิทสนมกับพระเจ้าจริง ๆ จึงจะใช้วิธีนี้เกิดผลดีได้ ถ้าคริสเตียนชนิดที่เดินตามโลกและไม่เคยขึ้นมาถึงระดับโรม 12:1,2 เลยนั่น หากว่าจะพยายามใช้วิธีนี้แล้ว ผลที่ได้จะเป็นการตัดสินใจด้วยมันสมองของมนุษย์ และเป็นความคิดเห็นของคน ๆ นั้นเอง และคนนั้นก็เกิดความไม่แน่ใจว่าเขาได้พบน้ำพระทัยของพระเจ้าแล้วหรือยัง อุปกรณ์การค้นคว้าหาน้ำพระทัยของพระเจ้าวิธีนี้จะต้องใช้กับผู้ที่ได้ยอมจำนนถวายตัวกับพระเจ้าทั้งหมด เขาจะต้องเป็นผู้ที่พระเจ้าทรงชำระให้สะอาดแล้ว และเป็นผู้ที่ดำเนินชีวิตอยู่กับองค์พระวิญญาณบริสุทธิ์เท่านั้นยังไม่พอ คนนั้นจะต้องเป็นคนสัตย์ซื่อต่อตัวเองและต่อพระเจ้า ความคิดของเขาเกี่ยวกับความคิดของพระเจ้าจะต้องเป็นแนวเดียวกัน ตามที่ท่านมูลเลอร์ปฏิบัติใช้วิธี “บัญญัติขลุ่ย” ก็ยังไม่มีใครเลยที่พบว่ามูลเลอร์ได้รับการตัดสินใจผิดพลาด ถ้าหากว่าเรามีชีวิตอยู่ใกล้ชิดกับพระเจ้าและดำเนินชีวิตอยู่กับพระเจ้าจริง ๆ แล้ว พระเจ้าก็จะทรงทำงานในชีวิตของเราอย่างเดียวกับยอร์ช มูลเลอร์มาแล้วเหมือนกัน

ความสำคัญอีกอย่างหนึ่งที่ควรทราบก็คือ คริสตศาสนาสามัญซึ่งไม่ใช่คริสตศาสนา หรือไม่ใช่ศาสนทูตก็สามารถเรียนรู้ว่าพระทัยของพระเจ้าได้เหมือนกัน พระเจ้าทรงเรียกใช้คริสตศาสนาสามัญเท่า ๆ กับทรงเรียกใช้นักเทศน์หรือศาสนทูตเหมือนกัน

มีบ่อยครั้งที่เราพูดถึงน้ำพระทัยของพระเจ้า พูดถึงการอุทิศการถวายตัวสำหรับงานของพระเจ้า คริสเตียนทั้งหลายพากันเข้าใจผิดว่า เขาจะต้องเลิกอาชีพปัจจุบันและลงมือเทศนาข่าวประเสริฐของพระเยซูแต่อย่างเดียวนั่น ถูกแล้วถ้าใครเต็มใจอุทิศกายถวายชีวิตทั้งหมดทำการเผยแผ่พระกิตติคุณของพระเจ้าเต็มเวลาแล้วก็นับว่าเป็นสิ่งที่สำคัญมาก แต่พระเจ้ามิได้มีพระประสงค์จะให้ทุก ๆ คนทำเช่นนั้น ในสวนองุ่นของเจ้ามีที่สำหรับทำงานอยู่หลายแปลง และแต่ละแปลงเป็นเรื่องของพระเจ้า จะทรงกำหนดว่าใครควรทำงานที่ตรงไหน? ทำอย่างไร? และทำเมื่อไร? หรือกำหนดให้ทำเวลามากน้อยเท่าใด พระเจ้าทรงมีพระประสงค์ใช้คนทำงาน และทรงต้องการใช้พ่อค้าประชาชน ให้มีอาชีพเพื่อสนับสนุนคนงานของพระองค์ด้วยเงินและสิ่งจำเป็นสำหรับครองชีวิต ทรงใช้นักเทศน์และศาสนทูตซึ่ง

ต้องทำงานเต็มเวลา แต่คนงานที่ทำงานไม่เต็มเวลาหรือคนงานของพระเจ้าที่สนับสนุนงานของพระองค์ ด้วยทรัพย์ก็เป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงมีพระประสงค์ด้วยเหมือนกัน

เราทุกคนจะอุทิศเวลาทั้งหมดออกเทศนาสั่งสอนพระกิตติคุณเหมือนกันทุกคนหาได้ไม่ หรือจะเรียกคริสเตียนทุกคนให้เป็นพ่อค้า หรือเป็นนักอุตสาหกรรมหมดทุกคนยอมทำไม่ได้เหมือนกัน แต่พระองค์ทรงมอบหมายหน้าที่การงานให้แก่แต่ละคนทำคนละอย่าง ซึ่งทุกคนอยู่ในความอำนาวยการของพระเจ้าทั้งสิ้น ทุกคนจะต้องทำงานตามน้ำพระทัยของพระเจ้าเหมือนกันหมดคือสุดแต่พระเจ้าจะสั่งใครให้ทำงานอะไรนั้นเป็นเรื่องของคนแต่ละคนจะต้องฟังคำสั่งจากพระเจ้า การอุทิศถวายชีวิตต่อพระเจ้านั้นหมายความว่าเราจะต้องพร้อมที่จะทำหน้าที่ของเราเหมือนกับคนอื่นเขาทำ ท่านผู้อ่านที่รัก นี่เป็นความรู้สึกของท่านเดี๋ยวนี้หรือเปล่า? โปรดจำไว้ด้วยว่าการทรงนำของพระเจ้าเป็นสิ่งสำคัญในทิศทางที่แต่ละคนจะต้องหันไปตามพระประสงค์ของพระองค์

มีบ่อยครั้งที่คนของพระเจ้านึกเอาโดยไม่รู้สึกรู้ว่าถ้าจะต้องเข้าอยู่ในแผนการของพระเจ้าแล้วจะต้องออกไปทำงาน ณ ที่อื่น ข้อนี้ไม่จำเป็นเสมอไป ซึ่งแท้ที่จริงอาจจะผิดอย่างมหันต์ก็ได้ การมอบอุทิศถวายตัวแก่พระเจ้าหมายความว่า เราจำเป็นต้องออกจากที่นี่ไปรับใช้พระเจ้า ณ ที่โน้นเสมอไป (แต่ถ้าพระเจ้าสั่งให้ไปก็ไป ถ้าพระเจ้ายังไม่สั่งให้ไป ๆ ทำไม?) มีบ่อยครั้งที่พระเจ้าทรงมีพระประสงค์จะให้เราเป็นคนใหม่ในสถานที่เก่า ไม่ใช่คนเก่าในสถานที่ใหม่ บางทีพระเจ้าไม่ทรงมีพระประสงค์จะให้เราเปลี่ยนสถานที่ใหม่เลย แต่พระองค์ทรงมีพระประสงค์จะให้เราเปลี่ยนนิสัยและเปลี่ยนลักษณะอุปนิสัย และเปลี่ยนทางเดินของชีวิต ท่านจะยอมจำนนต่อพระเจ้าทั้งหมดหรือจะสนิทสนมกับพระเจ้าจริง ๆ ไม่ได้ เว้นแต่ท่านจะยอมเต็มใจทำงานของพระเจ้าเต็มเวลาตลอดชีวิต หรือไม่ก็เต็มใจจะอยู่บ้านหาเงินเพื่อจะช่วยเหลือคนอื่นออกไปแทนตัวท่านทั้งนี้สุดแต่พระเจ้าจะบัญชาให้ท่านทำอย่างหนึ่งอย่างใด คนของพระเจ้าก็พร้อมอยู่เสมอที่จะทำทุกสิ่งในเมื่อพระเจ้าทรงมีบัญชา แต่ใครจะมีหน้าที่ทำอะไรเป็นหน้าที่ของพระเจ้าจะทรงเป็นผู้แบ่งงาน และคำสั่งการแบ่งงานนั้นมาจากพระบัญชาของพระเจ้าโดยตรง คนอื่นจะสั่งแทนกันไม่ได้

บางครั้งความวุ่นวายใจของเรามีมากเหลือเกินจนดูเหมือนว่าการทรงคล้อยใจจากพระเจ้าคงจะไม่มาถึงเราแต่ละคนละมัง? ในยามวุ่นวายใจเช่นนั้นจงอ่านพระธรรมโอสถในบทสดุดี 130:6 นับว่าเหมาะที่สุด “จิตใจของข้าพเจ้าได้คอยท่าพระเจ้ายิ่งกว่าคนยามคอยท่าเวลารุ่งเช้า” คนที่คอยท่าเวลากลางคืนเพื่อรอความสว่างตอนเช้าคอยเฝ้าอย่างไร? คำตอบมีอยู่สี่ประการ

1. เขาคอยอยู่ในความมืด
2. เขาคอยสิ่งที่กำลังสืบคลานมาช้า ๆ
3. เขาคอยอยู่ด้วยความมั่นใจว่าเวลาเช้าจะมีมาแน่ ๆ

4. เขาคอยทำว่าเวลาเช้าจะนำแสงสว่างมา

ดังนั้นทำนองเดียวกัน เราจะต้องเฝ้าคอยอยู่เพื่อการคลายของพระเจ้า มีบ่อยครั้งที่ความวุ่นวายใจของเราดูเหมือนร้ายกาจหรือรุนแรงมาก ซึ่งทำให้เรารู้สึกว่าคุณเหมือนเรากำลังคอยท่าอยู่ในความมืดสนิท มีบ่อยครั้งขณะที่เราคอยอยู่นั้นดูเหมือนแสงสว่างช่วงกลางคืนเข้ามาจ้าเหลือเกินแล้วก็เป็นความจริงด้วยว่า ไม่เคยมีกลางคืนไหนที่เราไม่แน่ใจว่าจะไม่สว่างในเวลารุ่งเช้า ดังนั้นกลางคืนแห่งความไม่แน่นอนใจของเราจะถึงรุ่งอรุณที่สืบกลางคืน ๑ นั่น เมื่อถึงเวลาจริง ๆ จะนำมาซึ่งแสงสว่างและนำพระพรมาให้จนนับไม่ถ้วน ดังนั้นเมื่อพระเจ้าทรงคลายเราในประการสุดท้ายแล้ว จะทำให้จิตวิญญาณของเราที่คอยทำนั้นบังเกิดความชื่นชมยินดี และจะส่องสว่างให้ทางมืดที่มีเมฆของเรานั้นกระจ่างแจ้ง จนเราลืมระยะเวลาอันยาวนานที่คอยอยู่มืด ๆ มาตลอดคืน

บทที่ 14 ทรงเรียกให้ทำงานรับใช้พระเจ้า

ให้เราพิจารณาเรื่องการที่พระเจ้าทรงเรียกให้บางคนทำงานเป็นผู้สอนข่าวประเสริฐ ให้เราศึกษาเรื่องนี้ดูหลาย ๆ แห่ง หลาย ๆ มุม เพื่อเราจะได้เรียนรู้จักน้ำพระทัยของพระเจ้าสำหรับตัวเราเองแต่ละคนว่า พระองค์ทรงมีพระประสงค์ต่อเราอย่างไรแน่

1

เรียกให้ออกไปทำการยังตำบลเหล่านั้นที่อยู่พ้นพวกท่านไป (2 โครินธ์ 10:16) คือออกประกาศข่าวประเสริฐแก่คนที่ยังไม่เคยได้ยินได้ฟังพระกิตติคุณเลย เสียงเรียกเช่นนี้ดังก้องอยู่ในหูของมหาสาวกคนหนึ่งชื่อเปาโล ซึ่งเสียงเรียกดังอยู่ทั้งวันทั้งปี ตลอดชีวิตของเปาโล และเสียงเรียกได้ผลักดันให้เปาโลหลุดหน้าออกไปทำงานสอนข่าวประเสริฐของพระเจ้าตลอดชีวิต เสียงเรียกนี้เปาโลได้ยินและเชื่อฟังและชีวิตของเปาโลได้รับการเจิมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์จนเต็มล้น ตลอดชีวิตของเปาโลประกอบไปด้วยการเชื่อฟังพระเจ้า และไม่ว่าจะอยู่ในสภาพหรือสถานการณ์ใด ๆ เปาโลจะแยกตัวโดยงดเว้นการประกาศข่าวประเสริฐเสียไม่ได้เลย

การที่พระเจ้าทรงเรียกตัวเช่นนี้หมายความว่าอะไร? ลักษณะของการเรียกนั้นมีอะไรเป็นเครื่องหมาย การเรียกครั้งนั้นจะเป็นการเรียกเช่นเดียวกับเมื่อพระเยซูทรงเรียกสาวกของพระองค์ให้ออกไปทำงานอย่างไรในข้อ 4:35 หรือเปล่า? การเรียกครั้งนั้นมีความว่าดังนี้ “อีกสี่เดือน ฤดูเกี่ยวข้าวจะถึงมิใช่หรือ? นี่แน่ะเราบอกท่านทั้งหลายว่า จงลืมหามองดูนาเถิด เพราะว่าทุ่งนาเหลือถึงฤดูเกี่ยวแล้ว” เสียงเรียกจากแดนไกลนี้หมายความว่าเสียงเรียกของทุ่งนา ทุ่งนาที่ข้าวสุกเหลืองอร่ามแล้ว แม้จะไม่มีปากเรียกร้องเสียงดังออกมาให้เราได้ยินกับหูว่า ทุ่งนากำลังต้องการคนเกี่ยวเก็บเสียงเรียกนี้ก็มีอยู่มิใช่หรือ? แม้รวงข้าวที่กำลังสุกและเมล็ดกำลังร่วง รวงข้าวจะเป็นไปไม่ออกเสียงเลย ไม่มีภาษาคำพูดแต่ก็ยังเรียกร้องมิใช่หรือ? คนที่ยืนมองดูทุ่งนาที่รวงข้าวกำลังสุกเหลืองอร่ามจะไม่ได้ยินการเรียกร้องของรวงข้าวบ้างเลยที่เดียวหรือว่า “ฉันกำลังจะร่วงหล่นอยู่แล้วมาช่วยเกี่ยวฉันทีเถอะ” เสียงเรียกของรวงข้าวกำลังเรียกร้องคนเกี่ยวมิใช่หรือ? คนที่มองดูท้องทุ่งจะไม่ได้ยินเสียงเรียกเลยกระนั้นหรือ?

ในท้องถิ่นของคนที่ยังไม่เคยได้ยินได้ฟังพระกิตติคุณเลย มีคนกำลังจะร่วงตาย คนกำลังจะตกนรก เขากำลังต้องการคนเกี่ยวจิตใจให้ช่วยเขาให้พ้นจากไฟนรกเสียงเรียกไม่ใช่เสียงเรียกให้คริสเตียนทั้งหลายลงมือทำงานของพระเจ้าดอกหรือ? บางทีไม่มีประวัติศาสตร์ครั้งใดของการเก็บเกี่ยวจะแสดงให้เห็นว่า ทุ่งนากำลังเปิดโอกาสกว้างขวางยิ่งกว่าในปัจจุบัน นี้ไม่ใช่เสียงเรียกดอกหรือ? ทุ่งนาแห่ง

มนุษยชาติที่กำลังสูกเหลืออร่ามอยู่นี้ จะไม่ส่งเสียงดังเรียกร้องให้คริสเตียนทุกคนเร่งทำการเกี่ยวดอกหรือ? คนหนุ่มสาวที่เป็นคริสเตียนไม่ได้ยินเสียงเรียกของประชากรชาวโลกที่กำลังจะตกนรกดอกหรือ? การเรียกร้องนี้ร้องเรียกคริสเตียนทุก ๆ คนมิใช่หรือ?

เสียงเรียกของคนที่ยังไม่ได้รับความรอดคงมาจากถิ่นที่เขายังไม่เคยได้ฟังพระกิตติคุณนั้น ท่านไม่ได้ยินบ้างเลยหรือ? ถ้าท่านมองดูทุ่งนาและมองเห็นความจำเป็น ท่านก็ยอมรับแล้วว่า ท่านได้ยินเสียงเรียกนั้นแล้ว ฉะนั้นจึงเป็นการไม่สมควรเลยที่ท่านจะบอกว่าท่านไม่เคยได้ยินเสียงเรียก แน่อนทุกคนได้ยินเสียงเรียกแล้วและเสียงเรียกนั้นยังคงดังสนั่นต่อไปอีก – นี่แหละเป็นเสียงเรียกจากฝั่งข้างโน้น

2

เสียงเรียกนั้นดังมาจากเบื้องบน

แน่ละ นี่เป็นเสียงเรียกจากสวรรค์ คือจากสถานที่อยู่องค์พระเยซูคริสต์ประทับอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าองค์พระเยซูคริสต์พระเจ้าผู้เปลื้องบาปของเราซึ่งทรงฟื้นคืนพระชนม์ ทรงเป็นพระเจ้าที่เราควรจะเทิดทูนและยกย่องพระองค์ทรงเป็นประมุข (เป็นศิระษะ) ของคริสตจักรพระเยซูของคัมภีร์นี้แหละที่กำลังทรงเรียกคนงานของพระองค์ให้ออกไปยังแดนไกล ซึ่งคนยังไม่ได้ยินได้ฟังพระกิตติคุณเลย พระบัญชาครั้งสุดท้ายของพระเยซูที่ตรัสสั่งสาวกของพระองค์ก่อนที่พระองค์จะกลับขึ้นไปและมีเมฆคลุมบังตาเขาไว้ “ท่านทั้งหลายจะเป็นพยานฝ่ายเรา.....จนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก” (กิจการ 1:8) ใน มาระโก 16:15 ซึ่งเป็นพระบัญชาอันเดียวกันนั้น พระเยซูตรัสสั่งสาวกเป็นคำสั่งที่เข้าใจได้ง่ายซึ่งทุกคนก็เข้าใจหมายความว่า “ท่านทั้งหลายจงออกไปทั่วโลก ประกาศกิตติคุณ (ข่าวประเสริฐ) แก่มนุษยทุกคน” คำสั่งของพระเยซูข้อนี้เลิกล้มหรือถอนคำสั่งเสียแล้วหรือ? คำสั่งนี้เปลี่ยนแปลงเป็นอย่างอื่นหรือ? หน้าที่การงานที่สั่งไว้นั้นสำเร็จเรียบร้อยดีแล้วหรือ? หรือยังไม่สำเร็จเรียบร้อย? บัดนี้ถ้าหากว่า เสียงเรียกนี้ทรงเรียกคริสตจักรของพระองค์ และเป็นคำสั่งที่ยังมิได้ออนคำสั่ง และการงานที่สั่งก็ยังไม่เคยได้ปฏิบัติจนครบถ้วน ฉะนั้นคำสั่งนั้นยังคงตั้งอยู่จนถึงปัจจุบัน ถ้าพระเยซูทรงมีพระบัญชาขณะที่พระองค์เสด็จกลับไปสู่สวรรค์หรือยังแดนที่ทรงพระเกียรติอย่างสมบูรณ์ แน่อนพระองค์ยังทรงมีพระบัญชานั้น ๆ จากพระราชบัลลังก์เบื้องบน

องค์พระเยซูคริสต์ซึ่งทรงเป็นผู้ออกคำสั่งนี้กำลังประทับอยู่บนพระราชบัลลังก์เบื้องบน และกำลังทอดพระเนตรดูหญิงชายคริสเตียนทั่วโลก ที่จะรับหน้าที่ออกไปประกาศข่าวประเสริฐแก่คนทั่วโลก และจะบอกคนทั้งโลกให้รู้จักองค์พระเยซูคริสต์ว่าพระองค์ทรงเป็นผู้เปลื้องบาปของชาวโลก พระเยซูตรัสลงมาเหมือนกับครั้งที่ทรงถามอิสยาห์ว่า “เราจะใช้ผู้ใดไป?” “ผู้ใดจะไปแทนตัวเรา?” ครั้นแล้วอิสยาห์ ก็ทูลพระเจ้าว่า “ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้ทรงใช้ข้าพเจ้าพระองค์เถิด” ทันใดนั้นพระองค์ตรัสว่า ไปเถิด (อิส

ยาห์ 6:8,9) เสียงจากสวรรค์เบื้องบน จากพระหัตถ์เบื้องขวาของพระเจ้า พระเยซูกำลังตรัสเรียกเราอยู่ และกำลังทรงมีพระบัญชา ทรงตรัสว่า “จงออกไปเถิด” “จงออกไปทั่วโลก ประกาศิตตคุณแก่มนุษย์ทุกคน” (มาระโก 16:15) ท่านจะแก้ตัวว่าท่านไม่เคยได้ยินเสียงเรียกของพระเจ้าเลยนั้นไม่ได้ ท่านเคยได้ยินแล้ว ชายหนุ่มและหญิงสาวทั้งหลายพระเจ้ากำลังทรงเรียกตัวท่านเป็นรายบุคคลเดี๋ยวนี้จงมองดู – จงเผชิญกับข้อเท็จจริงดังที่พระคริสตธรรมคัมภีร์ได้บอกไว้ทุกประการ ขออย่าทำเพิกเฉยเสีย จงฟังเสียงเรียกนี้ให้ลึกถึงหัวใจของท่าน และทูลแก่พระองค์เจ้าว่า ท่านจะทำอะไรต่อไป

พระเยซูคริสต์ทรงพลีพระชนม์เพื่อมนุษย์ทุกคนทั่วโลก (1 ยอห์น 2:2) พระเยซูทรงทนทุกขุทรมานพระกายของพระองค์เพื่อเราทุกคน (อิสยาห์ 53:6) พระองค์ทรงแบกความผิดบาปของประชากรทั้งโลกบนไม้กางเขนของพระองค์ (ยอห์น 1:29) พระเยซูทรงรักคนทั้งหลายทุกคน พระเยซูทรงคอยที่จะให้คนทั้งหลายกลับใจบังเกิดใหม่ (2 เปโตร 3:9) พระองค์ทรงมีพระประสงค์ให้คนทุกคนรู้จักว่าประเสริฐนี้ ดังนั้น ถ้าใครมีความประสงค์จะรอดพ้นบาปแล้วเขาจะรอดได้ พระเยซูทรงวางภาระนี้ไว้บนบ่าของเราในฐานะที่เราเป็นคนของพระองค์ เดี่ยวนี้พระองค์ยังทรงเรียกและทรงขอร้องเราให้รีบไปบอกคนทั้งหลายเพื่อคนเหล่านั้นจะได้หลุดรอดพ้นบาป

สักวันหนึ่งเรา จะยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์และถวายรายงานประจำตัวของเราแก่พระองค์ (2 โครินธ์ 5:10) แน่นอน เราจะต้องรายงานกิจการงานของเราบางประการเกี่ยวข้องกับพระบัญชาของพระองค์ที่ว่า “จงออกไปทั่วโลกประกาศิตตคุณแก่มนุษย์ทุกคน” เราได้ทำอะไรเกี่ยวกับคำสั่งนั้นบ้างทำไมอัครสาวกยอห์นจึงพูดว่า สาวกของพระเยซูบางคนจะต้องตายในเมื่อพระเยซูจะเสด็จกลับมา? (21 ยอห์น 2:28)

เราจะแก้ตัวว่าเราไม่เคยได้ยินเสียงเรียกนั้น ไม่ได้ท่านได้ยินคำสั่งนี้จากพระโอษฐ์ของพระเยซูคริสต์เองครั้งแล้วครั้งเล่า เสียงเรียกนี้ดังมาจากยอดภูเขาเมกอกเทศซึ่งเปล่งจากพระโอษฐ์ของพระเยซูและยังคงตรัสเรียกจากสวรรค์อยู่จนถึงเดี๋ยวนี้ในฐานะที่พระองค์ทรงเป็นประมุขของคริสตจักร

3

มีเสียงเรียกจากแดนเบื้องล่าง

เสียงเรียกนี้ดังและชัดเจน อันเป็นเสียงร้องทุกข์ซึ่งคริสเตียนหญิงชาย ทั้งหนุ่มและสาวฟังแบกไว้เป็นภาระประจำใจ แต่ถึงกระนั้น ยังมีน้อยคนที่ได้ยินเสียง ๆ นี้ เสียงเรียกนี้บางทีอาจเป็นเสียง “ร้องไห้” ซึ่งแสดงถึงความเจ็บปวดอย่างจริงจัง เป็นเสียงที่ดังสะท้อนมาจากเมืองผี-ดังที่ปรากฏในหนังสือลูกาบทที่สิบหกกว่าดังนี้ “อยู่มาของท่านนั้นตาย และเหล่าทูตสวรรค์ได้นำเขาไปไว้ที่นำเขาไปไว้ที่อกของอับราฮัม ฝ่ายเศรฐีนั้นก็ตายด้วยเขาก็ฝังศพไว้ แล้วเมื่ออยู่ในเมืองผีเป็นทุกข์เวทนายันักเศรฐีนั้นจึงแหงนตาได้เห็นอับราฮัมอยู่ไกล และลาซะ ไรอยู่ที่อกของท่าน เศรฐีจึงร้องว่า อับราฮัมบิดา

เจ้าข้า ขอเอ็นดูข้าพเจ้าเถิด.....(และ) เศรษฐินั้นจึงว่าบิดาเจ้าข้า – ถ้าอย่างนั้น ขอท่านใช้ลาชะโรไปยังบ้านบิดาของข้าพเจ้า เพราะว่าข้าพเจ้ามีพี่น้องห้าคนให้ลาชะโรเป็นพยานแก่เขา เพื่อมิให้เขาเข้ามาถึงที่ทรมานนี้” (ข้อ 22-28)

ณ ที่นี้เป็นที่อยู่ของจิตวิญญาณที่ไม่ยอมเห็นและไม่ยอมเชื่อพระเจ้า เราเรียกว่าเมืองผี (ไม่ใช่ นรก) ซึ่งเป็นแดนที่อยู่ของวิญญาณมนุษย์ (ซึ่งถูกแยกจากพระเจ้าและรอกการพิพากษา) แดนนี้เป็นแดนเบื้องล่างของมนุษย์โลกเป็นเสียงเรียกของคนที่ยังมีชีวิตอยู่ในโลกให้ไปเป็นพยาน และบอกให้เขาทราบทางที่จะรอดพ้นบาป เพื่อพวกเขาจะไม่ต้องไปทนทุกข์ทรมานอยู่ในที่หมดหวังเช่นนั้น เสียงเรียกเช่นนั้นไม่ใช่เสียงที่ระคนด้วยความเศร้าและร้องอุทธรณ์ดอกหรือ? “เพื่อมิให้เขา มาถึงที่ทรมานนี้!” (ข้อ 22-28) นี่ไม่ใช่เสียงเรียกร้องให้คนเป็นศาสนทูตดอกหรือ? เสียงชนิดนี้ควรดังก้องอยู่ในใจของเราตลอดเวลาโดยไม่หยุดเลย เป็นเสียงเรียก เสียงร้องไห้ เสียงขอความช่วยเหลือและเสียงอุทธรณ์ร้องทุกข์ดังก้องอะไรเช่นนั้น!

คนที่อ่านลูกาบท 16 แล้วจะบอกได้ว่าเขาไม่ได้ยินเสียงอุทธรณ์ร้องทุกข์ของคนในเมืองผีที่ร้องครวญครางขอความช่วยเหลือกระนั้นหรือ? เขาบอกให้เรารีบไปบอกแก่จิตวิญญาณของคนที่ยังไม่ตาย ซึ่งยังไม่พบทางรอดมิใช่หรือ? นูทิพย์แห่งดวงจิตของเราจะอ้อจนไม่ได้ยินเสียงร้องดังก้องมาจากเมืองผีบ้างเชียวหรือ? และเสียงร้องก้องของคนพวกนั้นก็ยังได้ยินมายังชาวโลกซึ่งปรากฏอยู่ในหน้ากระดาษแห่งพระวจนะของพระเจ้า เราหญิงชายคริสเตียนไม่ได้ยินเสียงจากเมืองผีของคนเหล่านั้นบ้างหรือ? ถ้าวิญญาณหนึ่งดวงซึ่งพระเยซูทรงอธิบายไว้ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ได้เปล่งเสียงเรียกแทนในนามญาติพี่น้องของเขา และประชากรร่วมชาติของเขา เสียงของคนที่ยังเป็นจำนวนนับไม่ถ้วนที่ไปอยู่ในเมืองผีและกำลังรอคำพิพากษามีได้สะท้อนดังก้องมาถึงพวกเราบ้างดอกหรือ? แน่นอน วิญญาณของคนจำนวนล้าน ๆ ซึ่งกำลังอยู่ในเมืองผีกำลังหมดหวังและไร้การช่วยเหลือ เขาเหล่านั้นกำลังร้องเรียกให้เราคริสเตียนส่งผู้สื่อข่าวแห่งการรอดพ้นบาปไปหาญาติพี่น้องที่รักของเขา - ให้ไปบอกญาติของเขาเพื่อจะได้ไม่ต้องไปทนทุกข์ทรมานอยู่ในเมืองกึ่งนรกเยี่ยงพวกเขา เสียงของเขาอยู่ทั้งกลางคืนกลางวันไม่ขาดระยะเลย คนเหล่านั้นที่กำลังอยู่ในเมืองผีรู้ว่าการสูญเสียวิญญาณนั้นหมายความว่าอะไร เขา รู้จักว่าการที่จะถูกพิพากษาลงโทษนั้นหมายความว่าอะไร และการที่ถูกแยกตัวจากพระเจ้านั้นมีความทารุณร้ายกาจอย่างไรและเพียงไร และการที่ถูกลงโทษเพราะความบาปของตนเองนั้นมันทรมานสักเพียงไร แม้คนเหล่านั้นจะแก้ไขหรือช่วยเหลืออะไรไม่ได้ แต่เขาก็อ่อนวอนร้องขอแทนญาติพี่น้องและเพื่อน ๆ ของเขา

ท่านอาจย้อนถามว่า “คุณหมายความว่าคนที่ไม่เชื่อพระเจ้า (คนที่ไม่เป็นคริสเตียน) จะไปสวรรค์ได้ไหม?” สหายที่รักท่านเข้าใจหรือว่าคนเหล่านั้นรอดพ้นบาป? ท่านคิดเช่นนั้นจริง ๆ หรือว่า

วิญญาณที่ไร้พระเยซูคริสต์จะหลุดพ้นบาป ในเมื่อพระเยซูเองตรัสว่า “เราเป็นทางนั้น เป็นความจริง และเป็นชีวิต ไม่มีผู้ใดมาถึงพระบิดาฉันไว้ทางเราเท่านั้น?” ท่านเชื่อหรือว่ามนุษย์ที่ติดตามศาสนาอื่น ซึ่งสอนว่า มนุษย์จะหลุดพ้นบาปได้โดยวางใจในบุคคลอื่นนอกจากองค์พระเยซูคริสต์จะสามารถเข้าไปสวรรค์ได้โดยทางนั้น? แม้พระคำรัสของพระเจ้าจะตรัสสอนว่า “ในผู้อื่นความรอด (หลุดพ้นบาป) ไม่มีเลย ด้วยว่านามอื่นซึ่งเป็นที่รอดแก่เราทั้งหลายไม่ทรงโปรดให้มีในท่ามกลางมนุษย์ทั่วได้ฟ้า” (กิจการ 4:12) “และนี่แหละเป็นคำพยานคือว่า พระเจ้าได้ทรงโปรดประทานให้เราทั้งหลายมีชีวิตนิรันดร์ และชีวิตนี้อยู่ในพระบุตรของพระองค์ ผู้ที่มีพระบุตรนั้นก็มีชีวิต ผู้ที่ไม่มีพระบุตรของพระเจาก็ไม่มีชีวิต” (1 ยอห์น 5:11-12) “ถ้าผู้ใดไม่บังเกิดใหม่แล้ว จะเห็นแผ่นดินของพระเจ้าไม่ได้” (ยอห์น 3:3) และ “จงระลึกว่าครั้งนั้นท่านเป็นคนอยู่ห่างจากพระคริสต์..... ไม่มีที่หวังและอยู่ในโลกปราศจากพระเจ้า” (เอเฟซัส 2:12)

มีใบปลิวชนิดหนึ่งชื่อ “คนไม่เคยได้ยินเรื่องพระเจ้าจะไปสวรรค์ได้หรือ” ท่านจะพบคำถามว่า “ท่านเชื่อหรือว่าคนไม่เชื่อพระเจ้าจะหลุดพ้นบาป และสักวันหนึ่งเขาจะเข้าไปสวรรค์ได้โดยไม่มีพระเยซูคริสต์?” แน่แน่นอนว่าเขาจะหลุดพ้นบาปไม่ได้เลย! นอกจากเขาจะรู้จักเชื่อองค์พระเยซูคริสต์เท่านั้น เขาจึงจะได้รับความชอบธรรมจากพระองค์ เพราะพระองค์ทรงมอบให้เฉพาะคนที่วางใจในพระองค์เท่านั้น คนเหล่านั้นจะได้รับความชอบธรรมไม่ได้ เว้นแต่จะได้รับฤทธิ์อำนาจจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ ด้วยการบังเกิดใหม่เท่านั้น และจะบังเกิดใหม่ได้ด้วยความเชื่อพระองค์พระเยซูคริสต์เท่านั้นเหมือนกัน โรม 10:14 บอกว่า “แต่คนที่ยังไม่ได้เชื่อในพระองค์ เขาจะร้องขอพระองค์อย่างไรได้? และคนที่ยังไม่ได้ยินถึงพระองค์ เขาจะเชื่อในพระองค์อย่างไรได้? และเมื่อไม่มีใครประกาศให้เขาฟัง เขาจะได้ยินถึงพระองค์อย่างไรได้?” ถ้าคนไร้พระเจ้าได้รับความรอดโดยไม่ต้องอาศัยพระกิตติคุณ ทำไมเราจะต้องเสียเวลาเสียเงิน และเสียชีวิตในการนำพระกิตติคุณไปให้เขา?

คนที่ทำบาป ย่อมจะทราบว่าเขาจะต้องถูกลงโทษเพราะบาปนั้น คนที่ทำบาปทั่วโลกย่อมจะกลัวและรังเกียจความตาย แม้ชีวิตแห่งร่างกายของเขาก็มีแต่ความทุกข์เป็นประจำ ต้องทนทุกข์ทรมาน และพบความวิบัติ เหตุที่เขากลัวความตายก็เพราะเขาเห็นแล้วว่า เขาอยู่โดยปราศจากความหวังในอนาคต เขารู้ดีว่าหลังจากตายแล้วเขาจะถูกลงโทษไม่ได้ไปสวรรค์ ถ้าจะสังเกตคนเหล่านี้อย่างใกล้ชิด ในชั่วระยะหนึ่งก็จะทราบได้ดีว่า เขารู้สึกอย่างไรในข้อนี้

มีวิญญาณของคนจำนวนไม่น้อยในโลกที่น่าอ่อนอกอ่อนใจนี้จะต้องไปทนทุกข์ทรมานอยู่ในเมืองผี และคนเหล่านั้นมาจากดินแดนของคนที่ไม่เชื่อพระเจ้า และคนพวกนี้แหละที่กำลังร้องครวญครางอยู่ในเมืองผี ขอเชิญชวนให้ใครสักคนหนึ่งนำพระกิตติคุณไปบอกแก่ญาติมิตรของเขามิใช่หรือ?

ใครบ้างที่คุ้นเคยกับความจริงในพระคริสตธรรมคัมภีร์ดีจะปฏิเสธความจริงข้อนี้ได้? แล้วท่านที่เป็นคริสเตียนหนุ่มสาวจะแก้ตัวได้หรือไม่ ได้ยินเสียงร้องเรียกให้ไปบอกทางรอดทางเดียวแก่เขา?

อย่าให้เรามองข้ามข้อเท็จจริงที่น่าตื่นตัวนี้เสีย เสียงเรียกของผู้ตายนั้น คนเป็น ๆ (ที่ยังไม่ตาย) ท่านนั้นที่จะจัดการได้ตามที่เขาขอร้อง คนตายแล้วเช่นลาซะโร หรือใคร ๆ ก็ตามไม่สามารถกลับมาบอกข่าวดีหรือข่าวร้ายของเสรมฐีหรือของใคร ๆ ให้แก่นุษย์เป็น ๆ นั้น เขาไม่ได้รับอนุญาตให้กลับมา แต่โชคยังดีที่ญาติมิตรของผู้ตายมีพระคริสตธรรมคัมภีร์เป็นผู้บอกทางรอด - ซึ่งมีมนุษย์อีกหลายแสนคนไม่มี ข้าพเจ้าเชื่อเหลือเกินว่า มีวิญญาณของคนที่ยายแล้วอยากกลับมาบอกญาติมิตรของเขาในโลกนี้ให้ทราบถึงข่าวประเสริฐแห่งพระกิตติคุณของพระองค์ เพื่อคนที่จมน้ำอยู่ในความบาปจะได้เห็นแสงสว่างของพระเจ้าแต่ก็ไม่อยู่ในอำนาจที่คนตายแล้วเหล่านั้นจะกลับมาทำได้แต่เราคริสเตียนที่ยังไม่สิ้นลมหายใจจากโลกนี้ท่านนั้นที่ต้องทำหน้าที่สำคัญนี้ให้จงได้ เราจะต้องเป็นผู้สื่อข่าวนำเอาพระกิตติคุณของพระเจ้าและความรอดด้วยพระมหากรุณาธิคุณ ไปยื่นยื่นให้คนที่ยังไม่ทราบได้รู้ได้เห็น และบังเกิดความเชื่อ นี่เป็นความรับผิดชอบที่สำคัญไม่ใช่เล็กน้อยเพราะเกี่ยวกับความพินาศหรือพระพรสำหรับจิตวิญญาณ และนับว่าเป็นโอกาสที่ดีเลิศที่สุด เราจะเหลวไหลและไม่ทำหน้าที่ตามคำเรียกร้องของคนที่กำลังจะพินาศอยู่หรือ? เสียงเรียกให้ช่วยวิญญาณของคนที่กำลังพินาศดังมาจากทั้งคนเป็นและคนตาย โอกาสที่จะทำเดี๋ยวนี้ก็คือ เรานำเอาพระราชโองการของพระคริสต์ไปบอกคนที่ยังไม่ตายให้เชื่อพระเยซู แล้วเราก็จะสามารถกระตุกวิญญาณของคนที่กำลังพินาศเหล่านั้นให้หลุดออกมาจากความบาปได้

4

แล้วมีเสียงเรียกที่มีอยู่แน่นอน “ดังออกมาจากแดนภายในดวงใจ”

ในที่นี้หมายความว่า พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเรียกร้องเราเป็นการส่วนตัวเป็นพิเศษเฉพาะตัว พระวิญญาณทรงสำแดงน้ำพระทัยของพระเจ้าให้เราให้โครงการ และแบบแผนการของพระองค์อย่างชัดเจน โดยเราสำนึกได้จากภายในดวงวิญญาณของเราเอง นี่แหละเป็นสิ่งที่คริสเตียนหนุ่มสาวผู้เคร่งครัดในพระเจ้าจะต้องเอาใจใส่ และเราได้อธิบายมาแล้วในบทที่สิบเอ็ด ฉะนั้นเราจะไม่กล่าวซ้ำอีก

ภายหลังเราจะยกอุทาหรณ์หลาย ๆ อย่างมาให้เราเห็นเป็นประโยชน์แก่เรา ถ้าหากว่าใครได้ลงมือปฏิบัติตามบันไดขั้นแรกซึ่งกล่าวไว้ในโรม 12:1,2 แล้ว ด้วยความสุจริตใจและปฏิบัติอย่างจริงใจด้วยความซื่อสัตย์ต่อพระเจ้าและต่อตัวเองจริง ๆ แล้วไซ้ พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงสำแดงแผนการของพระองค์ให้เราเห็นเป็นส่วนตัว ซึ่งปรากฏในหนังสือโรม บทที่ 7, 8, และบทที่ 9 การที่เราจะคิดหรือแนะนำเป็นอย่างอื่นก็เท่ากับเราหมิ่นประมาทต่อองค์พระวิญญาณบริสุทธิ์โดยตรง เพราะงานที่สำคัญชิ้นหนึ่งในหลายชิ้นที่พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงกระทำก็คือ จะแนะนำสั่งสอนและคลายใจ

บรรดาคริสเตียนและการที่จะทำหน้าที่นั้นได้ พระวิญญาณบริสุทธิ์จะต้องประทับอยู่ในตัวคริสเตียน

แต่เนี่ยเป็นความจริงที่สำคัญซึ่งเราจะต้องจำไว้คือเสียงเรียกภายในจิตนั้นจะไม่มีใครได้ยิน เว้นไว้แต่คนนั้นจะหยุดและยอมฟังเสียงเรียกจากภายนอกเสียก่อน ส่วนมากท่านจะไม่ได้ยินพระสุรเสียงของพระวิญญาณที่ตรัสแก่ท่านซึ่งดังมาตามสายลมเงียบว่า “ทางนี้แหละ” (อิสยาห์ 30:21) จนกว่าท่านจะคอยท่าด้วยการอธิษฐานและคอยฟังเสียงเรียกของพระเยซูตามที่ปรากฏในพระคริสตธรรมคัมภีร์ว่า มีหลายแห่งที่ต้องการรอดพ้นบาป และเสียงร้องเรียกของจิตวิญญาณของคนที่กำลังอยู่ในนรก พี่น้องคริสเตียนทั้งหลายขออย่าทำผิดในข้อนี้ ถ้าท่านทำหุทวณลม ไม่ได้ยินเสียงเรียกของสามเสียงดังกล่าวนั้นแล้ว องค์พระวิญญาณบริสุทธิ์จะไม่ตรัสเป็นครั้งที่สี่ซึ่งเป็นการตรัสครั้งสุดท้ายแก่จิตใจของท่าน แต่ถ้าหากว่าท่านได้ยินเสียงด้วยการอธิษฐานและด้วยจริงใจ – และยอมเชื่อฟัง ปฏิบัติตาม และพิจารณาเสียงเรียกของเสียงภายนอกทั้งสามกรณีแล้วไซ้ร้ เมื่อถึงเวลาท่านก็จะได้ยินเสียงเรียกภายในจิตใจเรียกท่าน โดยเฉพาะเป็นแน่

เมื่อเร็ว ๆ นี้เกิดเพลิงไหม้ใหญ่ขึ้นในเมืองหนึ่ง มีอาคารเก่าแก่หลังหนึ่งสร้างเป็นหอพัก มีหลายครอบครัวอยู่ในอาคารนั้น ภายในเวลาไม่กี่นาที อาคารหลังนั้นก็ไหม้เป็นเถ้าถ่าน และมีคนถูกไฟครอกตายถึงเจ็ดศพ รถดับเพลิงมาจากทุกทิศ คนงานดับเพลิงทำงานรวดเร็วและมีระเบียบ เจ้าพนักงานดับเพลิงได้แสดงความสามารถกล้าหาญและเข้มแข็ง ลงมือช่วยชีวิตมนุษย์ไว้ได้หลายคน แต่เราสังเกตได้ว่างานทุกอย่างที่เจ้าพนักงานดับเพลิงทุกคนได้ปฏิบัติงานไป เขาทำตามคำสั่งของหัวหน้าหน่วยดับเพลิงทั้งสิ้น เจ้าหน้าที่ดับเพลิงแต่ละคนมีหน้าที่เฉพาะคนละอย่างบางคนจับหัวสูบ บางคนช่วยกันยกบันไดพาดตึกช่วยคนหนีไฟลงมาทางหน้าต่าง บางคนปีนบันไดขึ้นไปนำคนที่ตกใจจนไม่รู้อะไรจะทำอะไรดี พวกเขาลงมาทางบันได บางคนฟังประตูและพังฝาเพื่อให้น้ำฉีดเข้าไปได้สะดวก บางคนทำการปฐมพยาบาลให้แก่คนที่บาดเจ็บเพราะไฟลวก บางคนเฝ้าอยู่กับรถคอยดูแลเครื่องขนต้สูบน้ำให้ตามปกติ และคอยสูบน้ำจ่ายน้ำให้แก่คนถือสูบจนเพียงพอ คำสั่งของหัวหน้าหน่วยเด็ดขาดและชัดเจนไม่มีใครสงสัยในหน้าที่ปลีกย่อยของตนและไม่มีใครที่ไม่มีหน้าที่และต้องยืนอยู่เฉย ๆ แต่ทุกคนเคลื่อนไหวและทำงานตามคำบัญชาของหัวหน้าหน่วยทุกประการและทำทุกคน งานนั้นก็สำเร็จลุล่วงไปได้ราวกับปาฏิหาริย์

ในทำนองเดียวกัน พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นหัวหน้างานของเรา พระองค์ทรงทำหน้าที่ซึ่งการที่จะช่วยคนให้พ้นอันตราย และพระองค์ทรงเป็นผู้จ่ายงานให้แก่คนงานของพระองค์ให้เหมาะสมกับหน้าที่ของคน ๆ นั้น พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นห่วงใยของมนุษย์จะลงไปในไฟนรกเท่า ๆ กับหัวหน้าหน่วยดับเพลิงที่ร้อนใจช่วยคนให้พ้นจากไฟ และทำหน้าที่ดับไฟให้สงบ นี่เป็นสิ่งสำคัญที่

เราจึงจะต้องจดจำคือ การที่เจ้าหน้าที่ดับเพลิงได้รับคำสั่งและการอบรมจากหัวหน้าหน่วยดับเพลิงได้ พนักงานดับเพลิงนั้นจะต้องฟังเสียงที่เขาประกาศรับสมัครคนดับเพลิงก่อนจึงจะได้รับการอบรม และบอกถึงวิธีดับเพลิงอย่างมีประสิทธิภาพได้ เทศบาลท้องถิ่นจะต้องออกประกาศรับสมัครเจ้าหน้าที่ดับเพลิง เชิญชวนคนอาสาสมัครทำหน้าที่นี้เพราะมีความจำเป็นจะต้องช่วยกันดับเพลิงเมื่อเวลาเกิดเพลิงไหม้ทางการประกาศรับสมัครและคนที่เข้าไปสมัครก็ต้องเต็มใจสมัครรับงาน เมื่อรับสมัครแล้วก็ต้องเปิดการอบรมวิธีดับเพลิงให้ได้ผลดี และรู้จักวิธีที่จะช่วยคน เมื่อถึงเวลาก็ใช้การได้ทันที และคนเหล่านั้นพร้อมที่จะปฏิบัติงาน เตรียมตัว และรับการอบรมจากหัวหน้าหน่วย เพราะคนเหล่านั้นเชื่อฟังและทำตามเสียงเรียกคือเสียงเปิดรับสมัคร ดังนั้นคริสเตียนทุกคนก็ต้องฟังเสียงเรียกของพระเจ้าด้วยเหมือนกัน ถ้าหากว่าใครไม่สนใจต่อการเรียกร่างกายนอกแล้วเขาจะไม่ได้รับเสียงเรียกที่จะจงมาให้ทำงานเฉพาะที่หนึ่งที่ใดเป็นแน่

มีผู้นำคริสเตียนคนหนึ่งบอกว่า “การเรียกให้คริสเตียนเข้าประจำงานของพระเจ้ามีออกมาเป็นหลายแบบด้วยกัน” ท่านทั้งหลายจงออกไปสั่งสอนคนทุกประเทศ.....(มัทธิว 28:19) “ท่านทั้งหลายจงออกไปทั่วโลกและประกาศพระกิตติคุณ” (มาระโก 16:15) “พระบิดาได้ทรงใช้เรามาฉันใด เราใช้ท่านทั้งหลายไปฉันนั้น” (ยอห์น 20:21) “ท่านทั้งหลายเป็นพยานฝ่ายเรา.....จนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก” (กิจการ 1:4) ข้อพระคริสตธรรมมีหลายแห่งหลายตอน แต่เป็นพระบัญชาที่มีความหมายอย่างเดียวกัน ทั้งนี้เป็นเสียงเรียกของพระคริสต์แก่คนที่ติดตามพระองค์ออกไปและเป็นพยานสำหรับพระองค์ทุกแห่ง

“การเรียกนี้เป็นการเรียกคริสเตียนทุกคน ที่ควรจะนำเอาข่าวแห่งความรอดไปบอกแก่ประชาชน นำไปบอกแก่ทุกคนที่ยังไม่เชื่อพระเจ้า และเป็นผู้ที่เขาควรจะได้ยิน ได้ฟังข่าวประเสริฐนี้อย่างยิ่ง การเรียนนี้เป็นการเชิญชวนให้คนสมัครเข้าเป็นอัครราชทูตขององค์พระเยซูคริสต์ให้ไปบอกแก่คนบาปที่กำลังพินาศโดยไม่คำนึงเลยว่าคนบาปนั้นจะอยู่แห่งหนตำบลใด

“เหมือนกับเสียงเรียกให้มารับการหลุดพ้นบาปแก่คนบาปทั่ว ๆ ไป เมื่อใครได้ยินแล้วเขาก็รับไว้ว่านั่นเป็นเสียงเรียกเขาโดยเฉพาะ ดังนั้นคริสเตียนทั่ว ๆ ไปได้ยินเสียงชวนเชิญให้สมัครออกไปบอกข่าวทางรอดพ้นบาป เมื่อคนที่เชื่อพระเจ้าได้ยินเสียงชวนเชิญของพระเจ้า เขาก็รู้ว่านั่นเป็นพระสุรเสียงชวนเชิญของพระเยซูแก่ตัวเขาโดยตรงเหมือนกัน แต่การที่จะทำให้เกิดประสิทธิภาพจริง ๆ และให้สัมฤทธิ์ผลจริง ๆ คริสเตียนทั้งหลายจะต้องทูลแก่พระเจ้าว่า “พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์อยู่ที่นี้ ขอทรงใช้ข้าพระองค์เถิด!” เมื่อพระเจ้าทรงเรียก และมนุษย์ท่านรับตอบแล้ว นั่นแหละการทรงเรียกของพระเจ้าจึงจะสำเร็จสมบูรณ์”

เมื่อพระเยซูทรงเรียกให้คริสเตียนเข้าไปประจำงาน ณ ที่ตำบลใด หรือเสียงเรียกของวิญญาณที่กำลังพินาศได้ร้องเสียงดังก้องอยู่ในวิญญาณของท่าน จนท่านจะทำเพิกเฉยหรือไม่มีความ

แนใจอีกต่อไปไม่ได้ว่า พระเจ้าจะให้ทำงานที่ไหน หรือให้ทำงานแผนกใด ท่านก็จงทำอย่างเจ้าพนักงานดับเพลิงพวกนั้นก็แล้วกัน จงเข้าร่วมในกองอาสาสมัครแห่งหนึ่งแห่งใดก็ได้ จงศึกษาดูพระธรรมโอวาทของพระเจ้า และจงเตรียมตัวของท่านให้พร้อมเมื่อเวลามาถึงคือเมื่อท่านจะทำงานจริง ๆ แล้ว พระวิญญาณบริสุทธิ์จะเป็นผู้ทรงเปิดเผยเองว่า ท่านควรอยู่ที่ไหนและอยู่ในตำแหน่งใด ไม่ว่าท่านจะทำงานของพระเจ้าแผนกใด ท่านจำเป็นต้องรู้จักพระธรรมโอวาทของพระเจ้า

การที่จะรู้จักพระธรรมโอวาทของพระเจ้า ท่านจำเป็นต้องศึกษาพระคริสตธรรมคัมภีร์อย่างมีระเบียบ ถ้าหากว่าเสียงเรียกให้ประจำหน้าที่ของคริสเตียนชนิดหนึ่งชนิดใดเข้ามากระทบจิตใจของท่าน จงเตรียมตัวของท่านให้พร้อมในเมื่อพระเจ้าจะตรัสแก่ท่าน โดยตรง ท่านจะพร้อมที่จะทำงานไม่ว่าภายในประเทศหรือต่างประเทศ หรือที่ไหนก็ได้ อาจเป็นสาธารณะทั่ว ๆ ไป หรืองานส่วนตัวก็ได้ ท่านเองก็พอใจ จุใจ และมีความสุขในการทำงาน และได้รับพรจากงานที่กำลังทำตามพระประสงค์ของพระองค์

บทที่ 15 เราต้องนับว่าเราถูกตรึงตายกับพระคริสต์แล้ว

“ข้าพเจ้าถูกตรึงไว้กับพระคริสต์แล้ว” (กาลาเทีย 2:20) “เขาทั้งหลายที่อยู่ฝ่ายพระคริสต์ได้อา
เนื่อหนังกับความปรารถนาและราคาต้นหาของเนื้อหนังตรึงไว้กับการเข่นเสียแล้ว” (กาลาเทีย 5:24)
“เราทั้งหลายรู้แล้วว่ามนุษย์เก่าของเรานั้นได้ตรึงไว้กับพระองค์แล้ว เพื่อตัวบาปจะสูญสิ้นไป เพื่อเราจะ
ไม่เป็นทาสของบาปนั้นต่อไป” (โรม 6:6) “ท่านทั้งหลายจงถือว่า ท่านได้ตายแก่ความบาปแต่ยังมีชีวิตอยู่
เพื่อพระเจ้า โดยพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” (โรม 6:11)

เราได้พูดอย่างแจ่มแจ้งและมากพอแล้วว่า เราจะต้องชำระตัวให้บริสุทธิ์สะอาด เมื่อคิดถึง
บุคคลที่พระเจ้าจะทรงชำระให้สะอาดบริสุทธิ์จริง ๆ แล้ว บุคคลผู้นั้นจะต้องนับว่า เป็นคนถูกตรึงตาย
กับองค์พระคริสต์ มนุษย์ปกติสามัญทั่ว ๆ ไปเป็นมนุษย์ที่มีธรรมชาติเป็นมนุษย์ที่มีสภาวะเป็นตัวตน
ของตนเอง แต่สภาพของมนุษย์คนเดิม (คนเก่า) นี้เป็นมนุษย์ที่มีบาป จนตัวเองเสื่อมทราม พระเจ้าทรง
ใช้การอะไรก็ไม่ได้ และมนุษย์ตัวเก่านี้ไม่สามารถจะมีสภาพหรือสภาวะที่จะเป็นมนุษย์แห่งวิญญาน
จิตได้เลย และจะไม่มีวันที่จะถิบทัวให้สูงถึงขั้นบริสุทธิ์ได้ มนุษย์จะถูกตัดแปลง หรือถูกอบรมสั่งสอน
ให้เป็นมนุษย์ฝ่ายวิญญานจิตก็ไม่ได้ (ที่เป็นกายก็เป็นกาย ที่เป็นวิญญานก็เป็นวิญญานไม่ปะปนกัน)
พระเจ้าไม่ทรงสามารถติดต่อหรือฟังเสียงของมนุษย์ที่มีใจบาปและเสื่อมทรามนี้ได้เลย พระเจ้าต้องมี
พระประสงค์ให้มนุษย์คนเก่านั้นตายเสียก่อน คือธรรมชาติเก่าของมนุษย์คนเดิมจะต้องตาย และบาปเก่า
ๆ ในตัวของคนนั้นจำเป็นต้องตายจนหมดสิ้น เมื่อคนใดยอมรับเชื่อองค์พระเยซูคริสต์เป็นผู้เปลื้องบาป
และเทิดพระองค์เป็นพระเจ้าของเขาแล้ว ก็หมายความว่ามนุษย์เก่า หรือชีวิตธรรมชาติเก่าของคนบาป
คนเดิมนั้นได้นับว่าได้ถูกตายพร้อมกับพระคริสต์แล้ว และตัวเก่าจะไม่มีอำนาจปกครองชีวิตเดิมของเรา
ได้อีกต่อไป

“ตัวอาดมะ” หรือ “ตัวเอง” นี้แหละ เป็นสิ่งที่ความบาปได้ถูกสร้างขึ้น มีคนหนึ่งได้อธิบายเรื่อง
ความบาปไว้ว่าดังนี้

ความบาป

1. เป็นสภาพวะหรือ สภาพ
2. เป็นสภาพของเจตจำนง (และเป็นความจงใจ)

สภาพของอาดมะเป็นสภาพของการจงใจเห็นแก่ตัวเอง

ถ้าเราศึกษาและไตร่ตรองดูคำ กำหนดความทั้งสามประการข้างบนนี้เราจะเห็นความจริงว่ามี
ความหมายกว้างขวางสักเพียงใด พระคริสตธรรมคัมภีร์สอนว่า ความบาปคือ การเลือกทำอะไร ๆ ตาม

อำเภอใจตนเอง โดยไม่คำนึงว่าจะมีอะไรเสียหาย และตัวของฉันต้องเป็นใหญ่เสมอ เมื่อจะเอาอะไรต้องเอาให้ได้เป็นความรักตนเอง และเป็นผลงานสำหรับตัวเองเท่านั้น

ความบาปคือการจงใจทำหรือเสนอเจตนาสำหรับตนเองเป็นประมาณ และทำสิ่งที่ตัวเองต้องการเท่านั้น จึงเป็นการขัดขวางและขัดแย้งกับพระราชประสงค์อันบริสุทธิ์ของพระเจ้า เป็นการจงใจทำเพื่อความอยากได้ของตนเอง แทนที่จะทำเพื่อสนองพระประสงค์ของพระเจ้า การที่เราเอาใจใส่ในความสุขชื่นบานในชีวิตของตนเองแทนที่จะนึกถึงพระเจ้านั้นเป็นความบาป

ความบาปคือการยกตัวเองขึ้นแทนที่พระเจ้า ซึ่งมีลักษณะอยู่สี่ประการที่เราพอจะเห็นได้คือ

1. อาศัยความสามารถของตนเอง เชื่อว่าตนเองมีสมรรถภาพทำอะไร ๆ ได้ทุกอย่าง โดยไม่ต้องพึ่งพาอาศัยพระเจ้า

2. ทำอะไร ๆ ก็เจตนาตามใจตัวเองชอบ แทนที่จะมอบความไว้วางใจทั้งหมดแก่พระเจ้า แทนที่จะยอมถ่อมตัวเราเอาน้ำพระทัยของพระเจ้ามาเป็นหลักดำเนินงานชีวิต

3. เพื่อเกียรติตัวเอง แทนที่จะถวายพระเกียรติแก่พระเจ้า

4. ลัทธิหรือความชอบธรรมของตนเอง นึกว่าตนเองนั้นปฏิบัติชอบและคิดชอบแล้ว แทนที่จะสำนึกว่าตนเป็นคนบาป และยอมถ่อมตัวเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า

รากฐานของ ความบาปทั้งหมดจะเห็นได้ว่ามีมูลฐานมาจากการเห็นแก่ตนเองเป็นประมาณ ซึ่งแสดงออกมาในรูปลักษณะต่าง ๆ กัน การอยากบริโภคอาหารอันโอชะและเพลิดเพลินอยู่กับกามารมณ์ฝ่ายเดียว นับว่าเป็นรูปหนึ่งของการเห็นแก่ตนเอง ซึ่งออกมาในรูปของความต้องการอย่างรุนแรง เหลือกิน ความละโมภ ความทะเยอทะยาน และความทะนงตน (จองหอง) เป็นรูปลักษณะของการเห็นแก่ตนเองที่ยกย่องตนเอง ถือว่าตนเองเป็นคนที่อยู่ในอันดับสูงการเทียมเท่าและที่มุ่งร้ายต่อผู้อื่นเป็นอีกรูปหนึ่งของการเห็นแก่ตนเอง คือแสดงออกมาให้เห็นลักษณะของการถือว่าตนสะอาดบริสุทธิ์แล้ว และเป็นการแก้แค้นให้หายเจ็บใจแทนที่จะเกิดให้พระเจ้าทรงเป็นจุดศูนย์กลางของชีวิต และยอมมอบกายถวายตนแก่พระเจ้าโดยปราศจากเงื่อนไข แต่ความบาปได้เปลี่ยนจิตใจของมนุษย์ให้ต่อสู้กับพระเจ้า และก่อความสนใจให้แก่ตนเองเท่านั้น ก่อให้ตัวเองเป็นหลักใหญ่ใช้สำหรับปกครองชีวิตและเป็นแรงผลักดันวิถีชีวิตของตน

บัดนี้ให้เราพิจารณาถึงลักษณะสำคัญและถึงความเข้มแข็งของการถูกตรึงตาย ถ้าเราจะพิจารณาให้ถูกต้องเราจะต้องพิจารณาดูถึงการตรึงบนไม้กางเขน นี่เป็นวิธีประหารที่ทรมาณแบบหนึ่งจนกว่าจะตาย เราเชื่อว่าการถูกตรึงจะต้องมีความหมายกว้างขวาง ซึ่งในข้อเท็จจริง ความตายในที่นี้เล็งถึงความตายของตัวเองดังที่พระธรรมโอาสของพระเจ้าได้อธิบายไว้ว่ามีลักษณะที่น่ากลัวหรือร้ายกาจเพียงไร

1

การถูกตรึงตายเป็นความตายผิดปกติชนิดหนึ่ง ไม่อาจเน้นให้หนักเกินไปว่าเนื้อหนังคือธรรมชาติของความบาปดั้งเดิม – จะไม่รู้จักรักตายอย่างปกติตามธรรมชาติ ความบาปเก่า ๆ จะไม่ตายเพราะร่างกายชราแต่ยิ่งชรา มีอายุมากขึ้นความบาปดูเหมือนจะยิ่งเข้มแข็งมากขึ้น ดังจะเห็นได้ว่าจิตใจของคนชราที่พระวิญญูณบรสิฐฐีไม่ได้สถิตอยู่ในจิตใจ มักจะยึดถือและปักหลักความเชื่อของตนเองมั่นคงในคติดั้งเดิมของตนเอง ไม่ยอมเลิกนับถือหรือเลิกยึดถือมันได้ง่าย ๆ ไม่เหมือนกับคนหนุ่ม ๆ สาว ๆ ที่ยังอยู่ในวัยเริ่มต้น ข้อเท็จจริงนี้เราจะเห็นได้จากคนส่วนมากที่ได้รับความรอดพ้นบาปมานับถือองค์พระเยซูคริสต์ จะมาเชื่อเมื่ออายุยังอยู่ในวัยรุ่น ๆ แทบทั้งสิ้น

ไม่เพียงเป็นแต่ความจริงเท่านั้นที่ว่า ความเห็นแก่ตัวของตนจะไม่ตายเอง แต่ยังคงสู้กับความตายด้วยคือตัดสินใจว่าจะไม่ยอมตาย ข้อนี้มีหลักฐานเห็นได้ชัดเจนคือเจตจำนงของตัวเองไม่ตายเอง แต่จะต้องฆ่าให้ตาย การนี้จะต้องใช้ความรุนแรงและใช้กำลังบังคับเช่นการจับตอกดาปุดริงจึงไว้จนตายบนไม้กางเขน พระวิญญูณบรสิฐฐีของพระเจ้าต้องออกแรงอย่างเข้มแข็งและมีพลังอำนาจสักเพียงไรที่จะต้องจัดการกับตัวเก่าของเขาโล ขณะที่เขาโลกำลังเดินทางจะไปยังเมืองคามเช็ก และพระวิญญูณบรสิฐฐีต้องจับตัวเก่าของเขาโลตรึงตายที่ไม่กางเขนของพระเยซู! ตัวเก่าของเราจะไม่ยอมแก่ตายตามอายุ นอกจากเราต้องถูกจับฆ่าให้ตัวเก่าของเราตายเช่นอย่างประสบการณ์ที่เปาโลได้พบ และตัวเก่าคือตัวเดิมของเขาโล “ได้ถูกตรึงตายกับพระคริสต์แล้ว”

2

เราอย่าลืมว่า การถูกตรึงตายเป็นการประหารชีวิตแก่อาชญากร เป็นความตายบนความอับอายขายหน้า และต้องถูกพิพากษาประหารชีวิต การฆ่าให้ตายครั้งนี้ไม่ใช่การฆ่าคนไร้ความผิดหรือฆ่าคนที่ประพฤติดายตัวบทกฎหมายการประหารชีวิตทำขึ้นไม่ใช่เพื่อประหารคนชอบธรรม แต่ประหารคนอธรรม ประหารคนชั่วและคนนอกกฎหมาย เคียวนี่เราก็เห็นแล้วว่ามนุษย์เก่า (หรือคนเก่า) ของเรานั้นชั่วร้ายยิ่งกว่านักโทษประหารสักเพียงไร มนุษย์เก่าเป็นคนประพฤตินอกกฎหมายทุกอย่าง เขาหักล้างกฎหมายและทำลายกฎหมายที่ยุติธรรมและกฎหมายที่บรสิฐฐีของพระเจ้า พระบัญญัติของพระเจ้าที่เปิดเผยให้เขาทราบเขาไม่ยอมเชื่อฟังเลยทุกกรณี เขาเป็นอาชญากรมีความผิด เขามีนิสัยเป็นขบถ และมีแผนการที่ขบถอยู่เสมอ โดยเหตุนี้เองพระเจ้าจึงต้องให้มีบทลงโทษประหารคือ “ตรึงตัวเองให้ตายพร้อมกับองค์พระเยซูคริสต์”

ขอพระเจ้าทรงโปรดประทานพระมหากรุณาธิคุณ ให้เราร้องคัดค้านเนื้อหนังของตัวเอง เหมือนกับครั้งหนึ่งที่คนชั่วร้องคัดค้านต่อผู้องค์พระผู้ไถ่บาปของเราว่า “ตรึงเขาเสีย ๆ” อย่าให้เรา

สงสารหรือแสดงความเมตตาอารีต่อคนบาปตัวเก่าดั้งเดิมของเราคือตัวเราเอง เราจะต้องตะโกนร้องด้วยเสียงดังว่า “ตริ่งเขาเสียวๆ!” ความยุติธรรมบอกเราว่า เราจะต้องตายจึงจะยุติธรรม ชีวิตที่รู้จักน้ำพระทัยของพระเจ้าต้องชดใช้ด้วยความตาย การสงสารตัวเองเป็นการฟังเสียงของผีซาตาน จงจำไว้ว่า ในตัวเราเองไม่มีความดีประการใดเลย มีแต่ความบาปและความผิด และเมื่อเราจำได้เช่นนี้จึงนับว่าเราถูกมัดผูกติดตรึงกับไม้กางเขน ซึ่งเป็นไม้กางเขนอันที่พระบุตรของพระเจ้า ถูกตรึงและพระเจ้าทรงถือว่านั่นเป็นความเพราะเห็นแก่เรา

3

การตรึงตายเป็นความตายที่เต็มไปด้วยความเจ็บปวดการประหารชีวิตให้ตายด้วยการตรึงบนกางเขนเป็นวิธีประหารที่ทารุณโหดร้ายที่สุดที่มนุษย์ประดิษฐ์ขึ้น การทนทุกข์ทรมานบนไม้กางเขนจะอธิบาย หรือนึกภาพทำให้หมดสิ้นความหมายนั้นอธิบายเป็นคำพูดไม่ได้ เว้นไว้แต่จะได้ลองชิมรสเองด้วยการกระทำจริง ๆ ว่าจะต้องทรมานสักเพียงใด

การตรึงตัวเองให้ตายก็เจ็บปวดมาก! มนุษย์เก่าแก่ดั้งเดิมคนนี้ “ตายยาก” (ก็คือต่อต้านและต่อสู้กับความตาย – มนุษย์เดิมคนนี้นั่งเหนียวไม่ตายง่าย) ตัวเก่าของเรามักไม่ยอมตายด้วยความทุกข์ทรมาน แต่อย่าให้เราหลีกเลี่ยงหรือต่อสู้กับความตายนี้เลย เพราะไม่มีการตรึงที่ไหนที่ไม่มีความเจ็บปวด ดังนั้นการตรึงเนื้อหนังให้ตายจากความรันทรมาน ความโศก จะต้องประสบกับความเจ็บปวดแน่ ๆ ถ้าดวงใจของตคนไม่มีความเจ็บปวดก็เป็นเครื่องหมายว่า ตัวเก่าของเราเองนั้นยังไม่ได้ขึ้นไปอยู่บนไม้กางเขนเลย ความเจริญทางจิตวิญญาณย่อมไม่มี แต่เมื่อความเจ็บปวดมีมากและพุ่งตรงมายังตัวเรา เราจะต้องระมัดระวัง เราอย่าใจอ่อนยอมอนุญาตให้ “ตัวเก่าของเรา” เข้ามาอ่อนวอนขอความเมตตา เราจะต้องเดินตามทางของเปาโล และของคนอื่น ๆ ที่ได้ล่วงหน้าเราไปแล้ว เช่น โยฮัน บันยัน จี๊ดชัน คาเรย์ ฮัดชัน เทเลอร์ ฯลฯ

ถ้าคนที่ถูกจับตรึงยิ่งขัดขืนและดิ้นรนหนีความตายที่เขาเองหลีกเลี่ยงไม่พ้น เขาก็ยิ่งจะต้องพบกับความเจ็บปวดและถูกทรมานมากขึ้น ยิ่งกระดุกกระดิก ยิ่งขยับเขยื้อนยิ่งออกแรง เพื่อให้หลุดพ้นจากความทุกข์ทรมานเขาก็ยิ่งได้รับความทรมานเพิ่มมากขึ้น สิ่งที่ดีที่สุดที่ผู้รับเคราะห์ควรปฏิบัติคือ ยอมรับการตรึงด้วยความสงบเสียบไม่ดิ้นรน ยอมต้อนรับความตายซึ่งหลีกเลี่ยงไม่พ้นนั้นด้วยอาการศุขฤทัยและใจสงบนิ่ง ๆ เท่าที่จะทำได้ จงให้มนุษย์เก่าของเราเผชิญกับความตายโดยไม่ต่อสู้ดิ้นรน ดังนั้นความเจ็บปวด และทนทุกข์ทรมานทางจิตจะลดน้อยในเมื่อเราไม่ต่อสู้และดิ้นรน มีสักกี่ครั้งที่เราอาจจเว้นไม่ต้องร้องไห้เพราะเสียใจในความบาปของตัวเองต่อพระพักตร์พระเจ้า แต่มีสักกี่ครั้งที่ใจเราไม่จำเป็นต้องสู้ศึกขัดขืนใจตนเอง หากเราจะยอมเผชิญกับสิ่งนั้น ๆ ด้วยความสงบเสียบ แต่อย่างไรก็ตาม – จะปวดมากน้อยสักเพียงใดเราจะต้องอยู่บนไม้กางเขนจนตัวเก่าตายและจะต้องให้ตายสนิท

ประการสุดท้ายการตรึงเป็นการที่ตายช้า ๆ ความจริงข้อนี้แหละที่เป็นเคล็ดลับที่สำคัญแห่งประสบการณ์ของผู้เลือกสรรของพระเจ้า เปาโลได้ประกาศไว้ในโรม 6:6 ว่า พวกเราได้ถูกตรึงไว้กับพระคริสต์แล้ว ต่อมาในบทเดียวกันในข้อ 11 เปาโลบอกว่า “ทำนองเดียวกันท่านจงนับเอาว่าตัวของท่านได้ตายแล้ว” นี่เป็นความจริงที่มีอยู่ในพระคริสตธรรมคัมภีร์ซึ่งบรรจุอยู่เพียงไม่กี่คำ ตัวมนุษย์เก่าของเราได้ถูกตรึงไว้บนไม้กางเขนแล้ว แต่ยังไม่สิ้นลม

คนอาจจะถูกแขวนแกร่วทรมานอยู่บนไม้กางเขนตั้งสามวันสามคืน แต่ไม่ตาย ตลอดเวลานั้น เขาสามารถพูดพูดหยาบคายหรือสบถสาบาน แสดงความเกรี้ยวกราด ทำหน้าข่มขู่ ร้องขอ หรือสั่งให้ใครทำอะไร “มนุษย์เก่า” อาจแสดงอาการอย่างเดียวกันในตัวของผู้เชื่อพระเจ้า แม้ว่าตัวเขาจะถูกตรึงไว้แล้วกับพระคริสต์ก็ดี แต่ตัวเก่าของเรามีได้ตายในทันทีทันใด แต่ยังมีลมหายใจอยู่ต่อไป ยังพูดได้ยังพูดอาละวาดได้ ขอร้องได้ และยังสามารถเรียกร้องสิ่งที่ต้องการได้ และจะทำอยู่เช่นนั้นเรื่อย ๆ จนกว่าจะถึงเวลาที่พระเจ้าจะทรงเห็นสมควรที่จะเรียกตัวเราออกไปจากโลกนี้ตามวิธีการของพระองค์

เมื่อใครถูกตรึงไว้บนกางเขนตามกฎหมายแล้วความตายของเขาก็เป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ เขาจะต้องถึงความตายแน่นอนไม่ช้าก็เร็ว เขามีสภาพไม่ผิดคนตาย – คือมีสภาพเหมือนคนตาย และรู้ตัวด้วยว่าเขาจะต้องตาย – แม้ในขณะที่นั้นเขาจะมีลมหายใจอยู่ และกำลังทนทุกข์ทรมานอยู่บนไม้กางเขนอีกเป็นเวลาหลายวัน คนเช่นนั้น อาจพูดได้ว่าเขายังมีชีวิตอยู่แต่กำลังจะตายอยู่แล้ว เมื่อชาวโรมันถูกตัดสินประหารชีวิตให้ตรึงบนไม้กางเขน เขาจะต้องถูกบันทึกรายงานไว้ใน ณ ที่เขาถูกตอกดาบตรึงที่ไม้กางเขนว่าเป็นคนตาย เขา นับวันตายตั้งแต่ถูกตอกดาบมิใช่วันที่เขาสิ้นใจ ท่านก็เห็นแล้วว่าคน ๆ นั้น ถูกนับว่าเป็นคนตายแล้ว

ถ้าบางคนพูดว่า คำสอนที่ว่านิสัยเก่าของคนเก่ายังอยู่ในตัวของผู้เชื่อพระเจ้าเช่นนั้น ก็เป็นภาระผูกพัน หรือมัดตัวผู้เชื่อ การที่พูดเช่นนั้นก็เพราะเขายังไม่เข้าใจคำสอนนี้ให้ถูกต้องเท่านั้นเอง ตัวอย่างเช่น – ถ้ามีคนกลุ่มหนึ่งถูกปกครองโดยผู้ปกครองประเทศที่โหดร้าย และเกิดการปฏิวัติจนผู้ปกครองประเทศถูกจับกุมและถูกประหารชีวิตโดยตรึงให้ตายบนไม้กางเขน เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้ว ราษฎรยังจะเชื่อฟังคำสั่งของเจ้านายที่กำลังถูกตรึงและกำลังจะตายอยู่อีกหรือ? ราษฎรจะถือว่าอดีตผู้ปกครองประเทศคนนั้นเป็นคนที่ถูกจับกุม ถูกประหาร และกำลังรอความตายอยู่ (เขาหมดอำนาจแล้ว) เขาเสมือนหนึ่งผู้ตายแล้ว ทำนองเดียวกับที่คริสเตียนแม้จะมีชีวิตอยู่และยังรู้สึกว่ามีชีวิตเก่าแห่งเนื้อหนังคือธรรมชาติเก่าของมนุษย์คนเดิมยังอยู่ภายในตัวของเขาก็ตาม แต่ก็เสมอคนกำลังจะสิ้นใจ มนุษย์เก่านั้นอยู่ในสภาพเสมือนคนที่ตายแล้ว และคริสเตียนผู้นั้นก็รู้สึกชื่นชมยินดีกับชัยชนะและอิสราภาพแห่งจิตใจของเขา

“นายเก่าผู้โหดร้าย” อาจยังไม่สิ้นลมหายใจก็จริงแต่ก็ไม่มีสิทธิ์ที่จะปกครองบุตรของพระเจ้าได้ อีกต่อไปพวกเราไม่มีใครจำเป็นต้องเชื่อฟังคำสั่ง “นายเก่า” อีกต่อไปในฐานะที่เราติดต่อกับพระคริสต์ เราจึงนับตัวเราเองว่าเราได้ตายแก่ความบาปแล้ว แต่มีชีวิตอยู่เพื่อพระเจ้า เราไม่จำเป็นต้องยอมให้อวัยวะของเราเป็นเครื่องมือของความบาปอีกต่อไป เพราะเราไม่ยอมที่จะอยู่ใต้อำนาจของความอยากได้ของตัวเองอีกต่อไป แต่เราเรียนรู้จักนำพระทัยของพระเจ้า และมอบตัวของเราเองให้อยู่ในความบังคับบัญชาของพระเจ้า นี่แหละเป็นทางแห่งชัยชนะและความยินดีของชีวิต

พิมพ์ที่กรุงเทพ โฆษณาและการพิมพ์

โทร:31235

501-503 ถนนมหาพฤฒาราม พระนคร

นางสุพัทธ์ สระแสง ผู้พิมพ์และผู้โฆษณา

10/02/2503

การเป็นคริสเตียนแท้

จี. คริสเตียน ไวช์

หนังสือนี้เขียน โดยผู้เขียนคนเดียวกับผู้เขียนน้ำพระทัยดีเลิศของพระเจ้า จัดขึ้น
โดยเฉพาะสำหรับผู้ที่เพิ่งเข้าเป็นคริสเตียน หนังสือนี้กล่าวถึงหัวข้อต่อไปนี้

จะทราบได้อย่างไรว่าท่านรอดพ้นบาปแล้ว

จะศึกษาพระคริสตธรรมคัมภีร์ได้อย่างไร

การเป็นพยานต่อผู้อื่น

ความรับผิดชอบของท่าน

การเกี่ยวข้องกับโลก

ผู้ช่วยภายในของท่าน

เลขที่ 527/1

หนา 191 หน้า

โอ. เอ็ม. เอฟ.

135 ถนนปั้น สีลม กรุงเทพฯ

โอ. เอ็ม. เอฟ.
135 ถนนปั้น สีลม กรุงเทพฯ
กุมภาพันธ์ 1960

เลขที่ 534/1